TED HUGHES

Doğumgünü Mektupları

Çevirenler: Şavkar Altınel - Roni Margulies

TED HUGHES • DOĞUMGÜNÜ MEKTUPLARI

YKY

DOĞUMGÜNÜ MEKTUPLARI

Ted Hughes 1930'da İngiltere'nin kuzeyindeki Yorkshire yöresinde dünyaya geldi. Ortaöğrenimini burada tamamladıktan sonra Cambridge'de İngiliz Edebiyatı ve antropoloji okudu. Doğayı ve özellikle de hayvanları konu alan, vahşi bir enerjiyle dolu şiirlerden oluşan ilk kitabı *The Hawk in the Rain* (1957, Yağmurdaki Doğan) ile büyük yankı uyandırdı. En önemlileri *Lupercal* (1960, Nisan Şöleni), *Wodwo* (1967), *Crow* (1970, Karga) ve *Moortown* (1979) olan sonraki kitaplarında da aynı çizgiyi başarıyla izleyerek ününü pekiştirdi. 1984'te Kraliyet Şairliği görevine atanarak İngiltere'nin "resmi ses"i haline geldi. Şiir kitapları ve incelemelerinin dışında bir dizi çok sevilen çocuk kitabı da bulunan Hughes, 1970'te evlendiği ikinci eşiyle birlikte yıllardır Devon'da yaşıyor. Hughes'un Türkçede *Seçilmiş Şiirler*'i (Çevirenler: Şavkar Altınel, Roni Margulies) yanında iki de çocuk kitabı yayınlandı: *Balina Nasıl Balina Oldu* (YKY, 1993; çeviren: Gönül Çapan) ve *İlk Dünya Hikâyeleri* (YKY, 1998; çeviren: Sevin Okyay).

Şavkar Altınel 1953'te İstanbul'da doğdu. ABD ve İskoçya'da İngiliz Edebiyatı öğrenimi gördü. Ortaçağdan günümüze belli başlı İngiliz şairlerinden yaptığı çevirilerin yanı sıra üç şiir kitabı yayınladı: *Kraliçe Viktorya'nın Düşü* (1991), *Gece Geçilen Şehirler* (1992), *Donuk Işıklar* (1997). bir de gezi kitabı var: *Güneydeki Ülke: Avustralya'da Bir Yolculuk* (1996). Yeni şiir kitabı önümüzdeki yıl yayınlanacak.

Roni Margulies 1955'te İstanbul'da doğdu. İngiltere'de iktisat öğrenimi gördü, şimdi Londra'da yaşıyor. *Her Rind Bilir* (1991), *Gün Ortasında* (1992), *Mağrur Olma Padişahım* (YKY, 1994) ve *Bilirim Niye Yanık Öter Ney* (YKY, 1996) adlı şiir kitaplarının yanı sıra Philip Larkin ve Yehuda Amihay'dan yaptığı şiir çevirileri de kitaplaştı. *Çocukluk Bu Ya!* adlı anıları önümüzdeki yıl yayınlanacak.

Ted Hughes'un
YKY'deki öteki kitapları:

Balina Nasıl Balina Oldu *(Doğan Kardeş Kitaplığı, 1993)*
İlk Dünya Hikâyeleri *(Doğan Kardeş Kitaplığı, 1998)*

TED HUGHES

DOĞUMGÜNÜ MEKTUPLARI

ÇEVİRENLER:
ŞAVKAR ALTINEL
RONİ MARGULİES

YKY

Şiir - 99
ISBN 975-363-811-6

Doğumgünü Mektupları / Ted Hughes
Özgün Adı: Birthday Letters
Çevirenler: Şavkar Altınel, Roni Margulies

1. baskı: İstanbul, Eylül 1998

Kapak Tasarımı
Faruk Ulay-Kaan Savul

Baskı: Altan Matbaacılık Ltd. Şti.

İçindekiler

9 • Çevirmenlerin Notu

11 • Burslular
12 • Sütunlar (1)
13 • Sütunlar (2)
15 • Ziyaret
18 • Sam
20 • Duyarlı Nokta
22 • St. Botolph's
24 • Mermi
26 • Ganimet
28 • Rugby Sokağı, No. 18
33 • Makine
34 • Köpeklerin Havlamadığı Kurdu Tanrı Korusun
36 • Sadakat
38 • Kaderin Oyunu
40 • Baykuş
41 • Pembe Örgü Bir Elbise
43 • Senin Paris'in
46 • Nefret Etmiştin İspanya'dan
48 • Ay Yürüyüşü
51 • Çizmek
53 • Ateş
56 • Eltisley Caddesi, No. 55
58 • Chaucer
60 • Ruh Çağırırken
64 • Toprak Büst
66 • Uğultulu Tepeler
69 • Amerikan Sincabı
71 • Yıldız Falı
72 • Dilbalıkları
74 • Mavi Flanel Tayyör
76 • Çocuk Bahçesi
78 • Willow Sokağı, No. 9
82 • Edebiyat Hayatı
84 • Kuş
87 • Sertlik
89 • Kötü Topraklar
94 • Balık Tutma Köprüsü
96 • Elli Dokuzuncu Ayı
102 • Grand Canyon
105 • Karlsbad Mağaraları

108 • Siyah Palto
110 • Portreler
112 • Stubbing İskelesi
115 • Af
117 • İsis
119 • Tecelli
121 • Çingene Kadın
123 • Bir Düş
125 • Minotauros
126 • Tencere
127 • Hata
129 • Kiracı
132 • Nergisler
135 • Plasenta
137 • Setebos
139 • Kısa Bir Film
140 • Paçavra Kilim
143 • Masa
145 • Endişe
146 • Düşlerin
148 • Kusursuz Işık
149 • Tavşan Avcısı
152 • Yakılması Gibi Bir Dulun
155 • Arıların Tanrısı
158 • İsa'yı Örnek Almak
159 • Kumsal
162 • Düş Görenler
164 • Peri Masalı
166 • Karatavuk
167 • Totem
169 • Kendimden Çalmak
171 • Kan ve Masumiyet
173 • Pahalı Konuşma
175 • İthaf
177 • Ariel'le Gece Gezisi
179 • Telos
180 • Brasilia
181 • Atılan
182 • Vantrilok
183 • Ölümden Sonra Hayat
185 • Eller
186 • Prizma
188 • Tanrın
192 • Konuşma Özgürlüğü
193 • Otto'nun Bir Resmi
194 • Parmaklar
195 • Köpekler Anneni Yiyor
197 • Kırmızı

Frieda ve Nicholas için

ÇEVİRMENLERİN NOTU

Doğum Günü Mektupları'ndaki şiirler gerçekten de Ted Hughes tarafından Sylvia Plath'a yazılmış birer mektup havasında oldukları için, şairle eski eşinin ortak hayatlarına ilişkin sayısız ayrıntı içeriyorlar. Çoğu kez okurun bu ayrıntıları şiirin genelinden yola çıkarak çözmesi mümkün. Örneğin, "Rugby Sokağı, No.18"in Hughes'un Plath'la tanıştığı sırada oturduğu evin adresi olduğunu çıkarmak zor değil. Buna karşılık, St. Botolphs'un tam olarak neresi ya da Mary Ellen Chase'in tam olarak kim olduğu ancak Hughes'la Plath'ın hayatlarını yakından bilenlerin cevaplandırabileceği nitelikte sorular. Şairin, şiirlerin anlaşılmasını olanaksız kılmayan bu tür ayrıntıları İngiliz okurlara açıklamak gereğini görmediğini göz önüne alarak, biz de bu tür açıklamalar yapmamayı seçtik.

Ancak Hughes'un, Shakespeare, Milton, Coleridge ve başka İngiliz şairlerine yaptığı göndermeler bizce başka bir kapsama giriyor. İngiliz okurların hemen farkına varacağı bu göndermelere Türk okurların da dikkatini çekmek bize çevirmenlerin kültürlerarası arabulucuk işlevinin bir parçası gibi geldiği için, hem bu durumlarda hem de İngiliz okurlarının bildiği ama Türk okurları için yabancı olan başka konulardan söz edildiği yerlerde açıklayıcı dipnotlara başvurduk. Kitap boyunca bu tür tüm dipnotlar bizimdir.

Ş.A. - R.M.

BURSLULAR

Strand Caddesi'nde miydi, neredeydi, son
Haberleri sergilemişlerdi fotoğraflarla.
Neden bilmem, gözüme çarptı.
O yıl Fulbright bursu kazananların
Yer aldığı bir resim. İngiltere'ye ayak basarken.
Ya da bastıktan sonra. Ya da birkaçı içlerinden.
Sen de aralarında mıydın? Resmi inceledim,
Ama çok yakından değil. Merak ettim
Hangileriyle tanışacağımı.
Bunu düşündüğümü hatırlıyorum. Yüzünü
Değil. Kuşkusuz özellikle bakmışımdır
Kızlara. Seni farketmiş olabilirim.
Belki tartmışımdır seni, uzak bir olasılık olduğunu
düşünmüşümdür.
Hafif dalgalı uzun saçlarını farketmişimdir,
Veronica Lake kâkülünü. Ama onun gizlediğini değil.
Sarışın olsa gerekti. Ve gülümsemeni.
O abartılmış Amerikan gülümsemeni,
Fotoğraf makinelerine, jürilere, yabancılara, tüm korktuklarına
çevirdiğin.
Sonra da unutmuşumdur tüm bunları. Ama hatırlıyorum
Resmi işte: Fulbright bursu alanlar.
Bavulları da yanlarında mıydı? İhtimal vermiyorum.
Birlikte gelmiş olabilirler mi? Yürüyordum
Ayaklarım sızlayarak sıcak güneşin altında sıcak kaldırımlarda.
O noktada mı bir şeftali almıştım? Öyle kalmış aklımda.
Charing Cross Garı'na yakın bir sergiden.
Yediğim ilk taze şeftaliydi.
Nasıl da lezzetli olduğuna inanamamıştım.
Yirmi beş yaşımda bir kez daha şaşıp kalmıştım
En yalın şeylerden böylesine habersiz olmama.

SÜTUNLAR (1)

Neydi kadın şeklindeki o sütunların tuttuğu?
Gördüğüm ilk şiirindi.
Yazdığın tek şiirdi,
Bir yabancı olarak bakıp sevmediğim.
Cılız ve güçsüz gelmişti, dizeleri soğuk.
Bir kapan teoremi gibiydi, kurbanını ezmeye hazır bir kapan.
Bunu görmüştüm. Ve kapanın açık ve boş durduğunu.
İlgimi çekmemişti. Kıpırdanan bir belirti görememiştim
İçinde. O günlerde her işaretten
Benden yana olumlu bir kehanet
Zorlayıp çıkarmaktı âdetim.
Dolayısıyla her şey gözümden kaçtı
Beyaz, gözleri bağlı, katı yüzlerinde
O kadınların. Kırılganlıklarını gördüm, evet:
Gevrek, yanmış alüminyum.
Bir gaz lambasının gömleği kadar narin.
Ama bir şey çıkaramadım
O dev, yıldızsız, düşme ortasında, düşen
Granit cennetinden,
bir fotoğrafta donmuş gibi durdurulan
Kadınların saçları tarafından.

SÜTUNLAR (2)

Özgüvenimizden budalalaşmış, üstümüzde
Hâlâ büyümekte olmanın oyun giysileriyle, hâlâ
Yaslanmış tahtırevan yastıklarına,
Doğanın bizi hiç acele etmeden yetişkinliğe taşıyan
Dadılığına, umurumuzda değildi
Ciddiliği hayatın, üçümüz, dördümüz, beşimiz, altımız
Dostluk oyunumuzu oynarken. Bol bol zaman vardı
Her rolü deneyecek – iş olsun diye,
Nasıl olduğunu görmek için, saatler vererek
En garip içgüdülere, rol yapmaya benzeyen
Budalaca gösterilere.
Mahkûmlar gibiydik, gerçek hayatımız
Zorunlu olarak ertelenmişti, gerçek
Dünya ve kişiliğimizle birlikte. Böylelikle, öğrencilik
oynayarak doldurup
Sarhoşça dikiyor ve gene doldurup dikiyorduk
Bir cansıkıntısını, bitip tükenmez
Bir boşluğu, kahverengi
Bira ile sarı bira, yapmakla bozmaktan oluşan –
Tanrılar gibiydik, onlar kadar ciddiyet ve sadakatten uzak,
Kaprislerimize dayanarak yazdığımız bir oyundu her şey.
Buydu işte eğitimimiz. Dünya
Pazarları geçerdi ıslak avlulardan, kibarca,
Çekingen ayakkabılarıyla turistlerin.
Her yol fazlasıyla açıktı. Fazlasıyla açıktı
Pusulanın çevresindeki derecelerin tümü.
Ağın ortasındaki bu noktada, bu kavşakta
O şiirini yayınladın
Sütunlarla ilgili. Kulağımıza gelmişti
Sarışın peçelerinin savruluşu, yelpaze gibi açılan el
hareketlerin,
Uyumsuzca kendini teşhir edişin. Seni kınamaktan çok
Sana ulaşmak için, bir temas kıvılcımı
Çıkarabilmek için, tahterevalli gibi inip çıkan, durmak bilmez
Havasında yüksek eğitimin

Ve alçak sosyal ilişkilerin, bunlar için,
Modası geçmiş ilkelerimizle sana ders vermek için değil,
Bir saldırı, bir parçalama düzenledik gülerek.
Bunu yayınlamak için kendi gazetemiz vardı elimizde.
Galli dostumuz kaleme aldı hepsini – duyamıyordu daha
Sağır edici uğultusunu o ağıdın,
Ağzıyla kulağını dolduracak olan
Dünyalar sonra Cader Idris'in yamacında
Rüzgârıyla karı sırasında senin son tırmanışının.

ZİYARET

Arkadaşım Lucas,
Ayrı bir kişilik gibi
Değişmeden kalan o üç dört kişiden biri.
Her türlü değişmenin altında
Bir nehir yatağında bir taş, senin de arkadaşın olmuştu.
Kulağıma geldi, uyarıldım. Oturmuş
Gençliğimi tüketiyordum Slough yakınlarında bir ofiste.
Sabah akşam Slough ile Londra arasında mekik dokumak.
Maaşımı biriktirerek, özgürlüğü seçip
Dünyanın öbür ucuna gidebilmek için – boşlukta bir düşüş,
Kozamı sıyırıp rüzgâra bırakmak amacıyla.
Haftasonları geri dönüyordum
Üniversiteme. Kız arkadaşım
Her hafta aynı danışmandan ders alıyordu
Sen ve Amerikalı rakibenle birlikte.
Senden nefret ediyordu. Senin resimlerini
Ve alev almaya hazır başka film parçaları attı sessiz,
Doymak bilmez geleceğimin fırınına, körebe oynarcasına
Bir meşale gibi içimde dolanan arayışa. Arkadaşımla
Geceyarısı bahçede durdum
Karanlık bir pencereye toprak parçaları atarak.

Arkadaşım sarhoştu ve emindi pencerenin seninki olduğuna.
Ben de, onun yarısı kadar sarhoş, bilmiyordum yanıldığını.
Ne de biliyordum senin sarsıntılı oyununda
Baş erkek oyuncu olmak için denemeden geçirildiğimi.
Yalın ilk bir iki hareketi bir pantomimci gibi yaptım
Gözlerim kapalıymışçasına, rolümü kavramaya çalışarak.
Sanki bir kukla iplerinin ucunda deneniyormuşçasına.
Ya da ölü kurbağanın bacağına değdiriliyormuşçasına
elektrodlar.
Kesik kesik yaptım o hareketleri – ve izlenip değerlendirildim
Yalnızca yıldızlı bir karanlık ve bir gölge tarafından.
Ne sen biliyordun orada olduğumu, ne de tanıyordum seni.

Seni bulmaya çalışarak ve ıskalayarak ve gene ıskalayarak.
Toprak savurduğum camın seni koruyamadığını,
Çünkü senin orada olmadığını bilmeden.

Ölümünden on yıl sonra
Güncenin bir sayfasında, daha önce hiç görmediğim kadar güçlü
Bir şekilde karşıma çıkıyor bir şok gibi içine dolan sevinç
Bunlar kulağına geldiğinde. Sonra şoku
Dualarının. Ve onların da altında, duyduğun panik
Ya dua etmek mucizenin gerçekleşmesini sağlamazsa diye.
Sonra da, paniğin altında o karabasan
Seni ezip yok etmek için üstüne gelen,
Mucize gerçekleşmezse sana kalacak seçenek:
Düşünmeye dayanamadığın eski umutsuzlukla yeni bir büyük acının
Birleşip bildiğin cehennemi oluşturması.

Birdenbire okuyorum bütün bunları –
Senin kendi sözcüklerini, yükselip
Boğazınla dilinden sayfalara geçen –
Tıpkı yıllar önce kızının
Sessiz evde
Yalnız başıma çalıştığım odaya
Havada yürürcesine girip yüzüme bakarak
Şaşkınlıklık içinde,
'Baba, annem nerede?' diye sorması gibi. Donan toprağı bahçenin
Kazıyan tırnaklarımın altında.
Çevremde geceyarısının
Dev kırağı saati. Ve içinde bir yerlerde onun,
Hiçbir şey duymak istemezken,
Ateşimin çıktığını vurgulayan nabzım. Bir yerlerde
O donmuş toprağın içinde
Varolmaya çalışması geleceğimizin.
Başımı kaldırıyorum – yüz yüze gelmek istercesine sesinle,
Bütün canlı, kıpırdayan geleceğiyle

İçime dolan. Sonra dönüyorum
Basılı sözcüklerine kitabın.
On yıl oluyor sen öleli. Yalnızca bir hikâye bu.
Senin hikâyen. Benim hikâyem.

SAM

Sakin beyaz aygırın Sam'ın
Artık yetti diyerek
Gemi azıya alıp eve doğru dört nala koşmaya başlaması
Başına gelen her şeye uyan bir şeydi senin için. Tadabiliyorum
Şaşkınlığını, emin oluşunu
Ölmek üzere olduğundan. Üzengilerden çıkmıştı ayakların. At
koşuyordu
Barton yolunun ortasındaki beyaz çizgi boyunca.
Dizginler elinden kaçtı, eyerden düştün –
Ya boynuna sarılıp tapmak ona,
Ya da düşmek zorundaydın. Boynuna sarılıp kayarak döndün
Ve başaşağı bir jokey oldun,
Akıp giden asfaltla, o korkunç
Derecede sert ve hızlı ırmakla arasında hiçbir şey olmayan,
Atın ön ayaklarının pervaneler gibi ilerleyen dehşeti
Ve demir nalların çok aşağıdan gelen gümbürtüsünden başka.

Şans çoktan yanındaydı. Başında miğfer mi vardı?
Nasıl becerdin tutunabilmeyi? Kollarıyla bacaklarını
Çelik kancalar gibi kullanan yavru maymun.
Ne kurtardı seni? Belki o aşırı virajlı yolun üstünde
Aşağı sarkan boynunun altında asılı, bir hamakta sallanır gibi
Gövdende sallanan şiirlerin kendilerini kurtardılar.

Bulanıp gitmişti her şey. Yere düşüp
Bisikletinin altına sığınmış birisinin dehşet içindeki yüzünü
gördün salt.
Duyabiliyorum sarkan, sarsılan acını.
Kumanda gücünden eline kalan son parçaya sarılmış.
Nasıl tutunabildin? Sen yapmış olamazsın bunu.
Sen değil, içindeki bir şey yapmış olmalı.
Yapışıp kaldın, belki bayılmış bir halde,
Atın ahırına dönene kadar. Dört nala o koşu
Bir hazırlıktı senin için, ama yeterli değildi ve bir işe yaramadı.

Gemi azıya alıp bir engelin üstünden atladığımda sıktın
boğazımı
Baş döndürücü bir biçimde bir an, sonra düştün,
Ayaklarıma fırlattın kendini beni düşürmek için.
Düşürdün ve ölüp kaldın. Bir an içinde oldu her şey.

DUYARLI NOKTA

Saçlarının üşüştüğü şakakların
Duyarlı noktaydı. Bir keresinde denemek için
On iki voltluk bir pilin elektrodlarının üstüne
Bir eğe atmıştım – bir el bombası gibi
Patlamıştı. Birisi teller bağladı sana.
Birisi kaldırdı şalteri. Büyük bir patlamayla
Yıldırımı indirdiler kafatasının içine.
İlaçla temizlenmiş önlükler içinde, rengi gitmiş yüzlerle
Dolandılar çevrende
Kayışların altında nasıl olduğunu görmek için.
Bakmak için dişlerinin kırılıp kırılmadığına.
Derece derece işaretlenmiş şalterin üstündeki el
Gene bir şey duymadan
Bir şey duymamasından başka, itti duyarlık belirten
Bir kıvranış duyabilmek için. Dehşet
Seni oluşturan bulutun
Beklemesiydi bu yıldırımları. Gördüm
Bir patlamayla yarıldığını bir meşenin bir dalının
Babanın bacağıydın sen. Kaç kez bu tanrının
Yakalamasına izin verdin seni
Saçlarının köklerinden? Patlama sesleri
Kaçıp geri döndü bulutlara. Uçup gidenler
Buhar mı oldu? O yerde, paratonerlerin bakır gözyaşları
döktüğü
Ve sinirlerin derilerinin soyulduğu
Bomba şimşeklerinden kaçan
Alev almış çocuklar gibi. Attılar seni
Bükülmüş, katı bir tel parçası halinde
Boston elektrik şebekesinin üstüne. Işıklar
Karardı Senato Binası'nda
Sesin içine doğru dalıp
Bodrumdaki kaçış deliğinden geçip giderken.
Ve geri geldi o ses yıllar sonra,
Çok fazla ışık görmüş bir röntgen filmi gibi –
Beyninin haritasında hâlâ kara lekeler,

Geri çekilirken düşmana bırakmamak için
Yaktığın yerleri gösteren. Ve sözcüklerin,
Yüzlerini ışıktan kaçıran,
Parmaklarıyla bastırarak fırlamış barsaklarını.

ST. BOTOLPH'S

Dergimiz bir hazırlıktı yalnızca
O geceyle o parti için. Kehanetim
Yıkıcı bir masraf olacağıydı bu işin: Gezegenler
Kesinlikle bunu gösteriyordu Prospero'nun* kitabına göre.
Jüpiter'le dolunay birlikte
Venüs'e karşıydılar. Yıkıcı bir masraf
O kitaba göre. Özellikle de benim için.
Bu birliktelik örtüyordu güneşin doğumumda durduğu yeri.
Venüs tam ortasındaydı göğümün.
Bekleyelim de görelim diyen bir falcı için önemli değildi bu.
Kötü büyüsü kolaylıkla çözülebilecek bir yarasa kanadı.
Chaucer'ımız Dante'siyle evde kalırdı.
Gezegenlerin yerlerini daha dakik olarak saptar,
Daha derin düşünürdü. Başka? Bıraktım
Daha ciddi falcılar kurcalasın
O birlikteliği, güneşimle birlikte, birlikte
Doğumunda seni etkileyen Mars'la. Ve Chaucer
Belirtirdi o gün Balık Burcu'nda olan güneşin
Tam benim Neptün'üme karşı
Senin yükselen yıldızınla birlikte olduğunu ve durduğunu
İyi ve kötü ünle ilgili onuncu gezegenimde.
Chaucer'ımız, sanıyorum, içini çekerdi.
Başını hüzünle sallayarak söylerdi bize
Güneş sisteminin o gün bizi evlendirdiğini,
Bilsek de, bilmesek de.

Falcon Yard:

Gerilmiş bir yay gibiydi kız arkadaşım. Joe Lyde's Jazz'in
Tıkayıp yırttığı ses dalgaları. Salon
Titanik'in yan yatmış güvertesi gibi;
O gürültünün altında bir sessiz filmden farksız. Birden –
Lucas ayarlamıştı bunu – birden sen.
İlk görüşüm. O ilk fotoğraf, yalıtılmış
Değişmez, objektifin bakışı altında donmuş.
Uzun,

* Shakespeare'nin *Fırtına*'sının baş kahramanı.

Bir daha hiç olmadığın kadar. Neredeyse sallanıyor gibisin,
Bacakların öylesine uzun, kusursuz, Amerikan görünüyor,
Bitmek bilmiyor. O yelpaze gibi açılan el,
O uzun, bale yaparcasına hareket eden, maymun incesi
parmaklar.
Ve o yüz – sıkıştırılmış bir sevinç topu.
Görüyorum seni orada, daha kesin, daha gerçek
O gecenin gölgesindeki yılların hepsinde olduğundan –
Sanki seni bir kez o zaman görüp bir daha hiç görmemişim
gibi.
Saçlarının serbestçe aşağı inişi – o gevşek perde
Yüzünün üstündeki, yara izinin üstündeki. Ve yüzün
Lastik bir sevinç topu
Afrika dudaklı, gülen, bol ruj sürerek
Kızıla boyanmış ağzının çevresinde. Ve gözlerin
Yüzüne sıkıştırılmış, sıkılmış elmaslar,
Alabildiğine parlak, parlak sıkılmış gözyaşları kadar,
Sevinç gözyaşları, salgılanmış bir sevinç olabilecek.
Dize getirmek istemiştin beni
Böylesine hayat dolu oluşunla. Hatırladığım
Fazla bir şey yok o gecenin kalan kısmından.
Kız arkadaşımla sessizce çıkıp gittik. Hiçbir şey kalmamış
aklımda,
Yalnız öfkeyle tıslayışı bir kapı dibinde
Ve budalaca sorguya çekişim
Senin mavi eşarbını cebimde
Ve yuvarlak bir hendek gibi şişen o diş izleri,
Yüzümü bir ay boyunca dağlayacak olan,
Yüzümün altındaki beni ise sonsuza dek.

MERMİ

İçindeki tapınmaya bir tanrı gerekliydi.
Aradığı orada olmadığında da buluyordu gidip.
Sıradan atletik gençler tanrı oluyorlardı –
Tanrılaştırıyordu onları çılgın tutuluşun,
Doğuştan bir tanrı için yaratılmış gibi duran.
Bir tanrı arayıcıydı o tutuluş. Bir tanrı bulucu.
Baban seninle Tanrı'ya doğru nişan almıştı
Ölümü tetiği çektiğinde.
Namludan çıkan alevin ışığında o an
Bütün hayatını gördün. Sektin
Alabildiğine başarılı kariyerin boyunca
Öfkesiyle
Yüksek hızlı bir kurşunun,
Kinetik enerjisini
Bir damla azaltamayan. Seçtiklerin
Neredeyse kurşun onlara değer değmez can verdiler –
Kurtulamayacak kadar ölümlüydü hepsi. Düşlenmiş şeylerdi,
Geçici, kuramsal, belli birer hava yalnızca.
Uçuş yolun boyunca oluşan ses duvarı olayları.
Ama sırılsıklam kâğıt mendilinin
Ve Cumartesi gecesi paniklerinin içinde,
Altında kâh öyle, kâh böyle kestirdiğin saçlarının,
Çarpıp sekmek gibi görünen olaylarla
Gittikçe işitilmez olan haykırışların çavlanının ardında
Hiç sapmadan ilerliyordun.
Altın kaplıydın, som gümüştün,
Nikeldendi ucun. İzlediğin mermi yolu kusursuzdu
Boşluktan geçiyormuşçasına. Beton bir duvarı
Sıyırdığında edinilmiş gibi duran, yanağındaki o yara bile.
Bir yiv işlevi görüyordu
Dümdüz ilerlemen için.
Varana dek o gerçek hedefine,
Ardımda gizlenen. Babana.
Elinde dumanı tüten tabancasıyla duran o tanrıya. Uzun bir
süre,

Kafam sis gibi bulanık, farkına varmadım
Vurulmuş olduğumun bile,
Ne de gördüm beni delip geçtiğini –
Ve sonunda saplandığını tanrının yüreğine.

Benim yerime becerikli bir büyücü olsaydı,
Seni elleriyle havada yakalayıp
Bir elinden ötekine aktara aktara soğutabilir
Ve tanrısız, mutlu, sakin kılabilirdi sonunda.
Bense
Bir tutam saçını, yüzüğünü, saatini, geceliğini kurtarabildim
kurtara kurtara.

GANİMET

Panter mi? Çoktan sürüklemişti seni
Dişlerinin arasındaymışsın gibi, Avrupa'nın bir ucundan
öbürüne.
Sürüklemişti bacaklarının arasındaymışsın gibi.
Ağzın haykırmak için açılmış, ya da haykırmayı bile bırakmış
artık,
Süreklenmene izin veriyordun yalnızca. Gerçek avı hayvanın
Zıplayıp kaçmıştı. Dolayısıyla, hırsından kudurmuş,
Dişlerini geçirip
Eziyordu boğazını, çıkardığın sesleri boğarak. Senden bu
dökülenlerin
Rorschach şekilleri lekeliyordu
Güncenin sayfalarını. Sözcükler haykırma çaban
Dağılıyordu hava kabarcıkları karışmaya başlayan kanında,
Umutsuzluk, dehşet ve sınırsız bir öfkenin
Adrenalinlerinin zenginleştirdiği –
Kırk yıl geçtikten sonra aradan
Kuru sayfalardan yükselen kokusu o canavarın
Diken diken ediyor ellerimdeki tüyleri.
O heyecan. O ani
Bakış, üzerime kapanıp beni kavrayan
Senin kehribar mücevherlerinin içinden
Ve sonra kaykılan gövdeni yakalarken kollarım
Dişlerini yüzüme geçiren. Bırakmamak
Konusundaki kararlılığı o dev yaratığın
Bir kez saptayıp yaraladığı avını
Kimyasal bir süreçtir – yakıp tüketir
Bilinç denen şeyi.

Böyle atladı işte üstüne. Pençe izleri
Dövdü sayfalarını. Belli ki kan
Kendi kanındı senin. Gülerek sırtlandım
Bütün ağırlığını canavarın. Bilmiyordum,
Yırtıcı hayvanların elinden kurtulanların anlattığına göre,
Böyle bir saldırının şokunun insanı uyuşturup

Coşkudan sarhoş ettiğini. Hâlâ gülümseyerek
Hayvan beni sürükleyip götürürken, usulca aldım
Dişlerinin arasındaki tokayla
Kulağındaki küpeyi ganimetlerim olarak.

RUGBY SOKAĞI, NO. 18

Bekliyordum işte seni Rugby Sokağı On Sekiz Numara'nın
On dokuzuncu yüzyıldan kalma uyuşukluğu ve sefaleti içinde.
O ev bir sahne dekoru gibi gelmiştir hep bana –
Önleri seyircilere açık dört kat.
Dört katın dördünde de ileri geri gidip gelişi sevgi
çekişmesinin
Her perdesi ve sahnesiyle gözler önünde, iniş çıkışlı bir oyun,
Sarılıp ayrılmasından oluşan
Kol ve bacakların, aşkların, hayatların. Kimse yaşlı değildi.
Gizli kapaklı bir yanı olmayan sürekli bir aşk laboratuarı.
Devamlı temsiller – yalnız aktörlerin adları değişip
Rollerde bir değişiklik olmadan. Bana,
'Bir kitap yazmalısın burasıyla ilgili,' demişlerdi. 'Tekin yer
değil!
Bir kez giren bir daha bütünüyle çıkamıyor!
Bir kez girdi mi bir labirente giriyor –
Bir rastlantılar Knossos'una! Şimdi de sen girdin işte.'
Söylenceler akıllara durgunluk vericiydi. Dinledim, aklım
durdu.

Tek başıma yaşıyordum orada. Tek başına oturmuş
O eski, delik deşik marangoz tezgâhında,
Hem yazı, hem de yemek masam olan,
Senle Lucas'ı bekliyordum.
Ne düşünüyordum, bilmem, ama
Giriş katındaki Belçikalı kızı değildi,
Mantar gibi tombul gövdesi ve kundura boyası kadar siyah
saçlarıyla
Kafesteki kuşu ve kaçamağı olan
O elden düşme araba satıcısı evli adamın.
Bir yeraltı mezarlığına benzeyen bodruma egzos susturucuları
Ve sokağın altındaki
Işıksız ve sefil tuvalete giderken
İnsanın bacaklarını yırtan türlü keskin araba parçaları
doldururdu herif.

Evin geri kalanıyla ilgisi yoktu kızın
Piyesteki rolünü oynamaktan başka. Kendisini hücre hapsinde
Tutan gardiyanı bir şeytandı,
Tahrip gücü yüksek, siyah, çılgın bir kurt köpeği.
Zincirli kapının aralığından havlayarak kimlik sorardı
Her girip çıkana. Kıza bekçilik ederdi
Araba satıcısı adına, sonunda da her şeyden fazlasıyla iyi
korudu onu.
Ama yedi yıl sonraki gaz fırınından değil.
Kızın benimle bir ilgisi yoktu. Susan'ın da yoktu,
Daha labirente girmeyen,
Girdiğinde orada Minotauros'la karşılacak
Ve bana en fazla ihtiyacın olan akşamlarda
Telefonumu işgal edecek o Susan'ın. O akşam
Hiç kimsenin bir gün bana ihtiyacı olabileceğine
İnandıramazdı beni hiçbir şey. On yılın karanlığı geçecekti,
Üçü sen mezarındayken, Susan
Bir aşağı bir yukarı yürümeye başlayana kadar her gece yukarı
katta
(Senle benim, parmaklarımızda yeni yüzüklerimizle
Tek kişilik karyolada evlilik gecemizi ısıttığımız o yerde)
Kendi kendine ağlayarak ölürken lösemiden.

Lucas seni getiriyordu. Bir gece kalacaktın
Londra'da, Paris'e kaçmadan önce.
Nisan'ın 13'üydü, babanın doğumgünü. Cumaydı günlerden.
Fırtına gibi dolaşacağını sanıyordum seni kendinden geçirecek
Bir Amerikan Avrupa'sında. Ölümünden yıllar sonra
Öğrendim onu izleyen günleri dolduran arayışındaki
Umutsuzluğu, nasıl saçtığını gözyaşlarını
Paris'in parke taşlarına. Bir geceliğine erteledim
Paniklerini, ateşlerini, en büyük korkunu –
O karataşı, büyük kederinin başının içindeki.
Aradığın düşü, bir kez daha sana verilmesi için
Yalvardığın hayatı ele geçiremiyecektin bir daha, asla.
Güncen anlattı bana çektiğin işkenceyi.
Düşleyebiliyorum nasıl ziyaret ettiğini kutsal yerlerinin hepsini

Var gücünle inanarak onu orada yakalayacağına bir şekilde,
Önceden kestirerek ya da bir rastlantı sonucu –
Genelde ciddi bir aşk için işten olmayan o yöntemlerle.
İnancının seni son yanıltması değildi bu.
Bu arada birkaç saatliğine ben vardım –
Bir iki kuruş fazla verip yedek olarak almak için.
Budalılık edip kendimi kurban etmekten memnun,
Sana seslendim, Kadere rüşvet verdim getirmesi için seni.
Sen de bir büyücü gibi çalışıyor muydun benim belirmem için?
Bilmiyordum
Nasıl gerekli olmaya başladığımı
Ve Kaderin nasıl bir acil ameliyat için kullanacağını
Fazla düşünmeden kendi çıkarlarıma hizmet edişimi.
Duyabiliyorum
Çıplak merdivenlerden çıkışını, canlı ve yakın,
Duyulmak için yüksek sesle gevezelik ederek, soluk soluğa.
Hedefi dövmek için kullandığın top buydu: Beni şaşırtmak.
Siperin tepesinde bütün silahlarınla görünmeden önce
Soluyuşunu duymamı istemiştin. Sonra –
Karanlık. İçeri nasıl girdin? Ardından ne oldu?
Lucas nasıl aradan çekilip gitti örneğin?
Oturmuş bile olabilir miyiz? Sen büyük bir kuş,
Heyecanının görkemli tüyleri içinde,
Coşku geveleyen. Mavimsi bir voltaj,
Işıyan kobalt, alev gibi parlayan bir hava,
Sonradan yalnız sana özgü olduğunu öğrendiğim.
Ve gözlerinin tuhaf parlaklığı, garipliği.
İki küçük kahverengi insan, kapşonlu, Prusyalı,
Ama muzip, utangaç ve ışıltılarla dolu
Canlılığının basıncından.
Ailenden yadigâr mıydı o gözler, oğlunda olduğu gibi?
Ben ilk kez sende görüldüklerine emindim.
Ve sonra sana nihayet dikkatli bir şekilde baktım,
Arkadaşlarının nesnel davranıp 'lastik gibi',
seninse daha acımasız bir tavırla 'kemiksiz' dediğin o yuvarlak yüzüne.
Aşırı uçlara çekilebilecek o elastik yapıya,

Her an kendi ruh çağırma seansının, kendi havasının
değiştirdiği
O ruh maskesine.
Ve bilincine vardım dudaklarının
Gizinin, hayatımda hiçbir şeyin bilincine varmadığım kadar,
Bilincine vardım yerli dudakları gibi kalın olmalarının. Ve
burnunun,
O geniş, Apaçi burnunun, neredeyse bir boksör burnu olan,
Akrep Burcu'nun Semitik kartala çevirdiği tersi olup
Her fotoğraf makinesini düşmanın kılan.
Kibrinin gardiyanı, kafandaki Cinsel Düşler Şirketi'ne
İhanet eden hain,
Attila'nın ordularından kalma bir burun: Tipik bir yüz,
Dumanlarının arasından bakabilecek
Bir kızılderili kampının ateşlerinin. Ve saç köklerinin
Üşüştüğü küçük şakakların, o görkemli,
Moda kâkülünün gölgede bıraktığı.
Ve o küçük çenen, o Balık Burcu çenen.
Hiçbir zaman kendi başına bir yüz değildi. Hiç aynı
kalmıyordu.
Denizin yüzü gibiydi – bir sahne
Havalar, akıntılar, güneşin oyunları, ayın oyunları için.
Hiçbir zaman bir yüz değil o son sabaha kadar,
Bir çocuk yüzü olduğu – üstündeki yara izi
Yaratıcısının bir hatası gibi durarak. Sonra uzun bir şiir
Okudun kara bir panterle ilgili
Ben seni tutup öperken ve önlemeye çalışırken
Odanın içinde uçmaya başlamanı. Gene de
Kalmayı reddettin.

Londra'yı güneye doğru geçip Fetter Lane'e gittik,
Oteline senin. Girişin karşısında
Bir inşaat yerine dönüşmekte olan, savaşta bombalanmış bir
yerde
Başlarımız dönerek sarıldık birbirimize
Korunmak için ve cambazlar gibi bir fıçı içinde
Birlikte yuvarlandık bir Niagara'dan. Düşerken

O uğultunun içinde yanağındaki yara izi söyledi bana –
Gizli adını söyler ya da bir parola verir gibi –
Nasıl kendini öldürmeye çalıştığını. Ve duydum
Bir an bile seni öpmeyi bırakmadan,
Sanki dönen, gürüldeyen şehrin üstünde
Ayık bir yıldız tarafından fısıldanmışçasına, 'Girme bu işe'
sözlerini.

Ödlek bir yıldızdı konuşan. Hatırlamıyorum
Nasıl kendimi sana sarıp
Gizlice soktuğumu otelden içeri. Birlikteydik artık.
Bir balık kadar ince, kıvrak ve düzdün.
Yeni bir dünyaydın. Benim yeni dünyam.
Demek Amerika bu, dedim hayretle.
Güzelim, güzelim Amerika!

MAKİNE

Karanlık kemirdi seni. Ve ezilmek
Korkusu. 'Dev, kara bir makine',
'Hiç aldırmadan öğüten
Değirmentaşı koşulların'. İzledikten sonra
Turuncu günbatımını bunları
Yazmıştın sayfaya. Bu sözcükler sana ulaşmıştı
Benim yerime. Büyü yaparcasına sağlamaya çalıştığında
Merdivenlerden çıkıp sana gelmemi, bu dehşet
Gelmişti yalnızca. Bu arada ben
Büyük bir olasılıkla öylece oturuyordum,
Belki Lucas'la, amaçsız,
Amaçsız olduğu kadar köpeğimin.
Ama köpeğim filan yoktu. Gerçek bir köpek
Gözlerini hiçbir şeyin görünmediği bir noktaya dikip
Tüyleri diken diken bakakalabilirdi,
Anne-Babanın garip ve korkunç maskesi,
Yarı taş ocağı, yarı hastane ve bütünüyle
O ezip geçen arabası Juggernaut'un*, yazılmamış şiirlerinle dolu,
Tek bir hava dalgası olmaksızın, görünmeden yaklaşırken bana doğru
Hiç kıpırdamayan söğütlerin arasından.
Araba usulca pub'ın duvarından geçer,
Biramı bir dikişte bitirir
Ve karanlık ağzını açıp alırdı beni
İçindeki o öteki dünyaya,
Evimi bulacağım. Ve çocuklarımı. Ve hayatım
Sonsuza dek çıkmaya çalışmak o artık taş olan merdivenlerden
O artık kırmızı olan kapıya doğru,
Senin kendin olarak açacağın
Hâlâ konuşmaya vakit varken.

* Eskiden Hindistan'da kalabalık törenlerde heykeli bir arabanın üzerinde gezdirilen, onlarca insanın da arabanın altında kalıp ezildiği bir Hint tanrısı.

KÖPEKLERİN HAVLAMADIĞI KURDU TANRI KORUSUN

Orada karşılaştın onunla – nefretin anlaşılmazlığıyla.
Milyarlarca yıl geçirdikten sonra sen adsız maddede
Orada buldular seni – ve hemen nefret ettiler senden.
Elinden geleni yaptın uzanıp dokunmak için o insanlara
Kendinden sunduğun armağanlarla –
Tıpkı, küçük bir çocukken,
Eve gelen her misafirin koşup bacağına sarıldığında
İlk sözlerinin 'Seni seviyorum! Seni seviyorum!' olması gibi.
Tıpkı dansettiğin gibi baban için
Öfkenin evinde – armağanlar sunarak hayatından
Ağır ağır ölüşünü onun biraz yumuşatmak ve sen de katılmak için bu sürece,
Arkasında yastıklarla kanapeye uzanmış yatarken
Biraz dağıtmak için acılığını öfkeli ölümünün.

Vermeye devam edebilmek için aradın kendini,
Gece gibi inen ölümünden sonra onun
Sanki dansetmeye devam etmişsin gibi karanlık evde
Sekiz yaşında, yaldızlar içinde.

Arayarak kendini karanlıkta, dansederken,
Adımların dolaşarak biraz, ağlayarak usulca,
Karanlık sularda boğulmakta olan birilerini
Arayan birisi gibi,
Durup dinleyerek – paniğe kapılarak
Aramaya devam etmek yerine bir iki saniye durup dinlediğin için –
Ve sonra daha da çılgınca dansederek sessizlikte.

Kolejler kaldırdılar başlarını. Sanki
Rahatsız etmiş gibiydin onları tam bitirmişken kusursuz bir şeyi,
Tek parça halinde dikkatle ellerinde tuttukları,
Yapışkanın kurumasını beklerken. Ve sanki
Polise bir suç ihbar ediyormuş gibi

Bildirdiler sana John Donne olmadığını.
Artık aldırmıyorsun buna. Adlarını sakladın mı?
Ama tabii gün be gün belirtmişlerdi sana
Denediğin her şeye karşı duydukları horgörüyü,
Sanki sağlığın için gerekliymiş gibi akıtmışlardı safralarını
Sabah kahvene. İmzà bile atmışlardı
İlaç niyetine yolladıkları mektuplara,
Dikkatle ufalanmış cam parçalarıyla dolu o zarflara
Gözlerinin arkasına yerleştirip görebilesin diye

Kimsenin senin dansını istemediğini,
İstemediğini garip pırıltını – adımları dolaşan,
Boğulan hayatını ve kendini kurtarma çabanı,
Ayaklarını oynatarak suda dikine kalarak, dansederek o
karanlık çalkantıyı,
Verecek bir şey arayarak –
Ne bulduysan
Bombardıman ettiler kıymıklarla,
Alayla, çamurla – anlaşılmazlığıyla o nefretin.

SADAKAT

Kalacak bir yerdi. Bir şey yapmıyordum
O günlerde, senin peşinden koşmaktan başka.
Yüzerek sabah gelgitinin ve yirmi beş yaşımın
Sarhoş duygularının üstünde. İçi baştan aşağı
Yıkılıp yenilenerek olmuştu Alexandra House
Bir imarethane. O günlerde daha
Kahveler moda olmamıştı.
İngiliz lokantalarının savaştan arta kalmış
Pratik kantin şakırtılarından başka yer yoktu
Gecelerin tahribatını kahvaltıyla onarmak için.
Ama Alexandra House en moda yerdi.
İşleten kızlar binanın üst katlarında kalıyorlardı
Gece kuşluğundan bitap düştükten sonra
Gündüzleri uyuyan bir dizi serseriyle birlikte. Nasıl, bilmem,
Bir şilte atmayı becermiştim tepedeki odalardan birine,
Petty Cury'e bakan. Çarşafsız bir şilte,
Çıplak bir odada çıplak tahtaların üstünde.
Defterimle o şilteydi varım yoğum.
Açan, yapışkan tomurcuklu kestanelerin altında,
İşimden ayrılmış, Haziran'ı ettim çalışarak
Yalnız sana, çarçur ederek biriktirdiğim bütün parayı.
Üniversiteden kurtulmuş, tadıyordum
Yalnız özgürlüklerini öğrenciliğin. Her gece
Yatıyordum o şiltede aynı pikenin altında
Güzelim bir kızla, daha yeni kaçıp
Kocasından atılmış cephe hayatına
O imarethanenin. Ne biçim
Bir centilmenlik girmişti içime? O günleri,
Geçemeyecek bir dönem olarak düşünüyorum,
Kullanmadığım, dolayısıyla da hâlâ elimde olan.
Birbirimizin kollarında yattık
Sevgililer kadar çıplak ve rahat, bir ay boyunca,
Ama sevişmedik bir kez bile. Kutsal bir yasa
Doğmuştu, bilmem nasıl, benim için.
Ama o da uyuyordu buna bir dine hizmet eder gibi,

Yumuşak, sevecen ve çırılçıplak yanımda,
Parmaklarını gezdiriyordu senin yeni bıraktığın yırtıklarda
Sırtımda, sanki o da bana katılıyordu
Yoğun ilgimi koruma
Saplantımda, kendimi bütünüyle verdiğim o çabada.
Bir kez bile davet etmedi, aklımı çelmeye çalışmadı,
Ben de parmağımı bile kaldırmadım
Bir kız kardeş gibi onu avutmanın dışında. Kız kardeşi
gibiydim.
Garip gelmemişti hiç bu durum. Bir noktaya yumulmuştum,
Öylesine sana kilitliydim, öylesine parlak bir şekilde
Ki bir kör noktaydı sen olmayan her şey.
Hâlâ merak ederim – emin değilim artık
Kendime gıpta mı etmem, acımam mı gerektiğini. Kızın
Daha büyük bir odası olan arkadaşı daha az usluydu.
Onun yanma taşındık. O yüksek tavanlı oda
İkinci bir yatakhane ve karargâh oldu
St. Botolph's'tan sonra. Tombul, güzel,
Utanmak bilmez, ayrık dişli bir gülüşün sahibi arkadaşı
Elinden geleni yaptı içine girmem için.
Ve bilemezsin nasıl bir savaş verdim
Sözcüklerimin anlamlarında somutluğunun olması için
Seninle birlikte yaratmakta olduğumuz dünyanın.
Korkuyordum bu savaşı kaybedersem
Bir şeyin terk edeceğinden bizi. Kaldırıp
O iki çıplak kızı, bana gülümserlerken
Yirmili yaşlarının başlarında, yatırdım
Uzak bir olasılık olan geleceğimizin eşiğinin altına,
Bir zamanlar yeni bir evi korumak isteyenlerin
Eşiğin altına gömmeleri gibi
Günahsız bir çocuğu.

KADERİN OYUNU

Gönderdiğim haberi cinin biri sana ulaşmaktan alıkoyduğu
için,
Daha önce olanlar beklentilerine çelme taktığı için,
Londra kafanda hâlâ adlarla yerlerden oluşan bir çiçek dür-
bünü olup
En ufak bir sarsıntı her şeyi bambaşka bir düzene soktuğu için,
Yanlış yerde beklemiştin. Kuzeyden gelen otobüs
Boşalmış ama ben çıkmamıştım işte içinden.
İşe yaramamıştı o kadar ısrar edip yalvarman da
Şoföre, büyük bir olasılıkla gözlerinde yaşlarla,
Beni bir yerlerden bulup çıkarması ya da son anda
Otobüsü kaçırdığımı hatırlaması için. Orada değildim.
Akşamın sekizi olmuştu ve ben kayıptım, dolanıyordum
İngiltere'de bir yerlerde. Gem vurmuş
Kendine güvenen imgelemine
Ve dışarıdaki trafiğe dalmamıştın, bana orada yürürken
Rastlayacağından son derece emin bir şekilde.
Hiçbir yerde yürüdüğüm yoktu. Oturuyordum,
Olanlardan habersiz, trendeki koltuğumda,
King's Cross istasyonuna doğru sarsılarak. Birileri
Senden daha soğukkanlı davranıp bir öneride bulunmuşlardı.
Dolayısıyla,
Seni peronun dibinde bir yerlerde
Bulmayı bekleyerek trenden indiğimde
O dalga ve telaşı gördüm, bir gövde,
İnen yolcuları göğüsleyerek ilerleyen,
Sonra eriyip su olmuş yüzün, su olmuş gözlerin
Ve çığlıkların, fırlatıp açtığın kolların,
Saçılan yaşların,
Sanki ölmüş de yeniden dirilmişim gibi
Her olasılığın aksine, aksine
Her olumsuzluğun senin dualarından başka
Kendi tanrılarına. O an anladım
Bir mucize olmanın nasıl bir şey olduğunu. Ve ardında
Şen taksi şoförün, küçük bir tanrı gibi kahkahadan kırılan

Amerikalı bir kızın böylesine Amerikalı olması karşısında.
Ve senin durmadan hıçkırıp dürtüp ona
Gerçekleşmesine ihtiyacın olduğu şeyi gerçekleştirmesi için
yalvardığın,
O çılgın araba yolculuğunu,
Böylesine başarılı kılması karşısında.
Ve evet, bir mucizeydi gerçekten de
Trenimin daha erken, hatta çok daha erken gelmemesi,
Geç kalıp tam sen bir patlama gibi
Perona daldığın anda varması istasyona. Hem
Doğal bir olay, hem bir mucizeydi bu, bir işaret
Kanıtlayan her şeyi,
Kanıtlanmasını istediğin. Böylelikle büyük umutsuzluğun,
Panik içinde katedişin Londra'yı bir uçtan bir uca
Ve sonra da zaferin saçıldı üstüme,
Sevginin kırk dokuz kez büyütülmesi gibi,
Kuşatması gibi ilk sağanağın
Ağustos kuraklığını
Çatlak toprak sanki bütünüyle sarsılırken
Ve titrerken her yaprak
Ve her şey kolları havada dururken damlalar yaşlar gibi
üstlerinden süzülerek.

BAYKUŞ

Bir kez daha gördüm dünyamı senin gözlerinle,
Çocuklarının gözleriyle de bir kez daha göreceğim gibi.
Senin gözlerinle baktığımda yabancıydı.
Özelliksiz alıçlar bambaşka bir dünyadan gelmiş gibiydiler,
Esrarengiz, garip bilgiler ve davranışlar.
Evcil olmayan, bacaklı her şey senin için
Bir hayret nidasının ucunda ortaya çıkıyordu,
Sanki bir ziyafette masanın üstünde birdenbire
Konuklara görünmüş gibi. Sıradan yaban ördekleri
Doğaüstü bir yanı olan cisimlerdi neredeyse,
Eş bulma çabaları uykuya dalarken görülen bir filmdi,
Irmağın açıp gösterdiği. Olanaksızdı
Kavramak ayaklarının rahatlığını
Buz gibi suda. Bir fotoğraf makinesiydin,
Anlayamadığın yansımaları kayda geçiren.
Dünyama her hünerini gösterttim sana.
İnanamayan bir sevinçle baktın hepsine
Ebenin, kucağına yeni doğmuş bir bebek
Verdiği bir anne gibi. Başımı döndürdü kabına sığamaman.
Uyandırdı dilsiz, mutluluktan kendinden geçmiş
    çocukluğumu,
On beş yıl önce yaşadığım. Başyapıtım
O karanlık gece Grantchester yolunda gerçekleşti.
Bir tavşanın boğazdan gelen titrek iniltisini çıkardım
Yumruğumun eklemlerini ıslatıp bir korunun kıyısında,
Av arayan bir baykuş civarda dolanırken.
Birden havalanıp büyük kanatlarını
Çarptı yüzüme, bir direk sanıp beni.

PEMBE ÖRGÜ BİR ELBİSE

Pembe örgü elbisenin içinde,
Hiçbir şey hiçbir şeyi lekelememişken daha
Durdun mihrabın önünde. Bloom Günü'ydü.*

Yağmur yağıyordu – dolayısıyla da yeni alınmış bir şemsiye
Üstümdeki tek şeydi
En az üç yıl kullanılıp eskitilmiş olmayan.
Kravatım – dolabımdaki tek kravat, ölgün, Hava
Kuvvetleri'nden emekli –
İşi bitmiş bir kravat simgesiydi yalnızca.
Kadife ceketim – üç kez siyaha boyanmış, bitap –
Ancak duruyordu ayakta.

Savaş sonrasının kemerleri sıkma döneminden çıkma bir
damattım!
Pek Kurbağa Prens değil. Belki bir Domuz Çobanı,
Bu kızın cins düşlerini
Bekçi kuleli, ışıldaklı geleceğine göstermeden çalıp giden.

Bir tören yoktu gücü yetecek
Beni üniformamdan çıkarmaya. Sahip olduğum tüm giysiler
üstümdeydi,
Giydiklerimin eşi olup yedekte duran bir iki parça hariç.
Düğünüm de saklanmak istiyordu Doğa gibi.
Gene de, evleneceksek
Westminster Kilisesi'nde olmalıydı. Neden olmasın?
Başrahip anlatmıştı bize neden olmayacağını. Öyle
Öğrenmiştim oturduğum sokağın bağlı olduğu bir kilise
bulunduğunu,
Baca Temizleyicilerinin Koruyucusu Aziz George adlı.
Böylelikle sonunda evliliğin içine girdik güç belâ.
Annen, bu ABD Dış İlişkiler kumarında
Bile cesur olmaya kararlı,

* James Joyce'un 16 Haziran günü geçen ünlü romanı *Ulysses*'in baş kahramanlarından birinin Leopold Bloom olması nedeniyle bu güne verilen ad.

Bütün nedimelerle bütün konukları temsil etti tek başına,
Hatta – büyük bir alicenaplıkla –
Benim ailemi de.
Onlarınsa haberi yoktu evlendiğimden.
Yalnız atalarını davet etmiştim.
Seni çaldığımı söylememiştim
En yakın dostuma bile. Şahit olarak – geçici
Yüzüklerimizi tören sırasında bize verecek silahtarım rolünde –
Zangoçu kullandık. Daha da kötüsü:
Bir grup çocuğu bir otobüse dolduruyordu
Hayvanat bahçesine götürmek için – o sağanakta!
Bütün hapsolmuş hayvanların sabırlı olması gerekti
Biz evlenirken.
Bambaşka olmuştun.
Nasıl da ince, yeni ve çıplak,
Titreyen, ıslak bir leylak dalı.
Sarsıldın, sevinçten ağladın, okyanus kadar derindin,
Dolup taşıyordun Tanrı'yla.
Göklerin yarıldığını ve üstümüze yağmaya hazır
Zenginlikler gördüğünü söyledin.
Yanında, yerçekiminden kurtulmuş, karşı karşıya kaldım
Garip bir fiil zamanıyla: Büyülenip kalmış gelecek.

O yankıların kasvetiyle dolu hafta içi mihrap bölgesinde
Görüyorum seni
Alevlerini bastırmaya çalışarak
Pembe örgü elbisenin içinde
Ve gözbebeklerinde – büyük yontulmuş mücevherler,
Gözyaşı-alevlerini sallayan, gerçekten büyük mücevherler gibi,
Bir zar kupasında sallanıp bana uzatılmış.

SENİN PARİS'İN

Seninki Amerikan bir Paris'ti bence.
Ses çıkarmayıp suyuna gitmeye kararlıydım.
Gördüğün her şey karşısında hayranlık çığlıkları atarak
Hôtel des Deux Continents'dan çıkıp
Kare kare,
Sokak sokak geçtiğinde empresyonist tablolardan,
Kestane gölgelerinin altında Hemingway,
Fitzgerald, Henry Miller ve Gertrude Stein'ın,
Kendi Paris'imi gizledim senden. Benim Paris'im
Alman olmasına ramak kalmış bir yerdi. Başkenti
İşgal yıllarının ve eski bir karabasanın.
Quai'nin taşlarındaki her kurşun izi
Bana ürpertici bir biçimde tanıdık geliyor
Ve bakakalıyordum altındaki yaralanmış, güneşli kaldırım
Parçasına. Sanki provasını yapmıştım
Kezlerce dikkatle tam da bu anların
Hayatımın büyük bölümü boyunca. Sen bana
Aristide Bruant der ve çizmek isterken
Les toits'yı ve sekerken coşuşların
Afişlerin yamalar ve yara kabukları gibi durduğu duvarlardan,
Bir köpek gibi iz sürüp her şeyi tartan çözümlememde
Ben duyuyordum kontrabasso kontrpuanını
Kahve iskemlelerinin o yerlerde, SS mankenlerinin
Et ve kemikten tablolarını yarattığı.
Öylesine kısa bir süre önce olmuştu ki bunlar hâlâ acıydı
getirdikleri kahve
Nohut gibi ve garsonların gözlerini
Tıkamıştı ihanet, öç ve nefretin telvesi.
Kendimden geçirmemişti beni damların görüntüsü pek.
Benim Paris'im savaş sonrasının sıkıntılarını yaşıyordu.
Korkunun kokusu asılıydı hâlâ elbise dolaplarında,
Yirmili yaşlarını yeni geride bırakmış işbirlikçiler,
Her iki yüzden biri Kamplar
Ya da Direniş Hareketi'yle örtülü. Hayaletlere bakıyor
gibiydim.

Bir peçe olup bakış açımı çarpıtıyordu
Metan gazı gibi yükselenler o yeni açılmış
Toplu mezardan Verdun'deki. Senin için bütün bunlar
Estetik bir ayrıntıydı
Picasso'nun yaptığı portresinde
Apollinaire'in, itirazlara önceden karşılık veren
O hedef işaretiyle. Ve gözün
Nereye ilişirse kusursuz paletin
Ve çığlıklarının zengin sözlüğü
Renkleriyle dokularını oturtuyordu yerine. O kendine özgü dilin,
Bir emniyet ateşi gibi içindekilerin fazlasını yakıp
Seni kendi kendine alev almaktan koruyan,
Korudu seni
Ve Paris'ini. Dizel alevleri gibiydi bu
İçimdeki köpek için. Kavurdu
Her kokuyu ve duyargayı. Ve kapatıp mühürledi
Yer altını, gizlendiğin o sığınağı,
O odayı hâlâ kollarından asılı olarak beklediğin
İşkencecinin eğlencesini hatırlayıp
Sana dönmesi için. Paçavraya dönmüş
Afişlerin örttüğü o duvarlar yüzülmüş derindi senin –
Taştan tanrının üstünde gerilmiş derin.
Yanımda yürüyen şey yüzülmüştü,
Yürüyen bir yaraydı, havanın
Değdikçe ateşle doldurduğu, acı içinde
İrkilip duran. Deneyimli dudakların
Dönüştürüyordu gövdenin kasılışlarını
Gevezeliklerin olduğunu söyleyip özür dilediğin şeylere –
Ben de bunları çözüp bilmediğim yepyeni bir dille karşılaşıyor
Ve her şeye bütünüyle yanlış bir anlam yakıştırıyordum –
Hiç renk vermemiştin nasıl her köşebaşında,
Parmaklarım seninkilere kenetliyken,
O son yüz yüze gelmenin
Bütün gövdeni kavramasını beklediğin konusunda. Senin Paris'in
Bir yazısı masasıydı bir pansiyonda,

Ona yazdığın mektupların
Hâlâ açılmamış olarak beklediği. Bir labirentti,
Hâlâ delice dolandığın, gözyaşları saçarak.
Bir düştü,
Ne uyanabildiğin, ne çıkış kapısını bulabildiğin, ne de
Minotauros'a ulaşabildiğin, son verip
Acına seni rahatlatması için. Arayışla dolu kaç mil boyunca
Sürüklemiştin o acıyı,
Şurada burada tarihi bir serseri kurşunun izini taşısalar da,
Benim için sıradan kaldırım taşları olan kaç mil boyunca.
İçimdeki köpek düzeyindeki yaratık, seni
Çalkantılarından ve taştan saatlerinden korumaktan memnun,
Sadık bir kılavuz köpek gibi, sendelediğinde yardıma hazır,
Esniyor, uyukluyor ve bakıyordu senin kendini yatıştırışına
Uyuşturucunla – sanki el yordamıyla çizdiğin resimleriyle
Damların, bir trafik dubasının, bir şişenin, benim.

NEFRET ETMİŞTİN İSPANYA'DAN

İspanya korkutmuştu seni. Benim kendimi
Rahat hissettiğim o İspanya. O kan gibi çiğ ışık,
Yağlı ançuez yüzler. Afrikalı
Siyah kıyıları her şeyin korkutmuştu seni.
Eğitimin nedense kapsamamıştı İspanya'yı.
Dövülmüş demirden pencere kafesleri, ölüm, Arap davulu.
Bu dili bilmiyordun, ruhunda yoktu
Gerekli işaretler ve o oksijen kaynağı gibi ışık
Kanını donduruyordu. Bosch
Örümceksi elini uzatmıştı, sen de tutup sıkmıştın
Çekinerek, kısa çoraplı bir Amerikan kızı tavrınla.
Bir cenaze töreninden çıkma o Goya sırıtışına kadar iniyor
Ve gördüğünü tanıyıp geri çekiliyordun,
Şiirlerin irkilip donarak, duyduğun panik
Can havliyle sarılarak masumluğuna Amerikan öğrencilik
hayatının.
Dolayısıyla yalnızca birer turisttik boğa güreşinde,
Seyrettik şaşkın boğaların kaba saba bir biçimde
öldürülüşünü,
Gördük beyaz yüzlü matadoru, hemen altımızdaki
Parmaklığın önünde durmuş, eğrilmiş kılıcını düzeltir
Ve korkudan kusarken. Ve yere yuvarlanmış
Pikadorun sinek karnı gibi karnına
Girip saklanan boynuz deldi
Seni bekleyen şeyi. İspanya
Ülkesiydi düşlerinin, o kızıl tozla kaplı kadavraydı,
Yanında uyanmaya korktuğun, kesilmiş uzuvlardan kalma o
büzülmüş yerler,
Hiçbir edebiyat dersinin romantikleştirmediği.
Afrikalı dudaklarının ardındaki o büyü ülkesi.
İspanya uyanmaya çalıştığın
Ama uyanamadığın şeydi. Görüyorum seni ayışığında
Alicante'deki boş rıhtımda yürürken
Vapur bekleyen bir ruh gibi,
Yeni bir ruh, hâlâ anlamayan,

Balayının hâlâ sürdüğünü sanan
Mutlu dünyada, bütün hayatın önünde,
Mutlu ve bütün şiirlerin daha bulunmayı bekleyerek.

AY YÜRÜYÜŞÜ

Ayın ışık olup düşmüş bir parçası.
Tepenin belli bir rengi kalmamış
Polarize olmuş ışığın altında.
Gündüzü alıp ters yüz etmişler sanki. Her şey
Bir fotoğraf negatifindeki gibi. Masken
Kesme demir kadar çıplak. Yarım bir kabuk,
Ayın soyup attığı. Ürkütücü
Ve öfkelendirici ay şeytanı – burada bir yerde.
Yaşlı Denizci'nin Hayattaki Ölüm kadını,*
Denizin yanıp tutuşan parlaklığından çıkıp gelme
Attığı siyah beyaz zarlarla.
Bir deniz sarsanisi ve zalim görünümlü.
Ve sözcüklerin
Sanki böcek ve örümcek parçaları,
Baykuşların kustuğu. Fosforlu,
Mavi-siyah, kıymıklı. Yarasa kafatasları. Bir gün, diye
düşündüm,
Anlayacağım bu mezar Mısırcasını,
Esrarengiz dillerde bu hitabı bir ay mantarına.
Asla uyandırılmamalıdır uyurgezerler. Bırakın suçlama
Çarpsın zeytin ağaçlarına.
Gölgelerinin siyah kanı
Haykırabilir Habil'inki gibi.
Buradaki kim? Soru bu: Buradaki kim?
Rahatlatıcı yalanlar söyleyip seyreden doktor
Hastası ölürken.
Bir şey daha var günün derisini paylaşan.
Bu cinlilik taklidi, bu duruşu ağzın
Korkunç olurdu bir düşte. Uyanıkken ise
Bir sabır sorunu. Hayali
Bir rahim tümörü gibi. Dolunayı radyumun
Soyunmuştu ameliyat için –
Çıkarmıştı her şeyini
Aydan başka. Nedir ay? Ham bir cevher

* Coleridge'in "Yaşlı Denizci" adlı uzun şiirine bir gönderme.

Yumrusu, daha eritilip biçimlendirilip
Yönetilen yeteneğin haline getirilmemiş. Ya da yansıtıyor
Röntgen filmine siluetini
Bakirenin elinden tutup götürdüğü maymunun, ikisi de
çaresiz,
Kızın cehenneminde. Ay
Ciddiye alır bu tür şeyleri –
Mutfak aletlerine bakarken.

Kendi anlayamayışımın
Yaralı fil kulağındaki
Sinektim. Katran çukuruna bakan
Müze görevlisiydim. Çevremizde
Ayın kahverengine dönüştürdüğü tepelere yaslanmıştı
yıldızlar,
Sunabilecekleri anesteziye,
Hiçbir mitolojiye ulaşmak olanaksızdı.
Sardalye avlayan tekneler gitmişlerdi Koltuk burcuyla.
Her taş bir rosetta taşıydı
Ay izlerinden. Sana katılmam.
Yanına uzanmam kadar olanaksızdı
Aradığın sunağın üstünde. Düşleyemiyordum
Rahibi bile. Yürüyordum yanında
Seni ilk kez görüyormuş gibi –
Ayın düşürdüğü garip bir köpek gölgesiydim,
Sessiz bir köpek gölgesi,
Sana can yoldaşlığı eden. Gözlerin
En uygun oldukları ortamdaydılar,
Ama anlamıyor ve
Korkuyorlardı ondan. Suyun yüzeyine çıkan Kraken** gibi
Algıladın yuvarlağını
Ayın ve yıldızlı denizi, kalabalık göğü ve
Ay beyazı, ay hendekli kıyı kasabasını
Ve bir kanca gibi kıvrılan burnu,
Kumsalı iki kanat oluşturacak şekilde bölen. Dev bir kuş,
Akdeniz'in kıyısında düşmüş.

** İskandinav mitolojisinde bir deniz canavarı.

Lacivert bir deniz, çizdiği
Pırıl pırıl yeni baştan salt senin için
De Chirico'nun.
Alıp götürdün bütün bunları bir tepsiye konulmuş kırık
parçalar
Ve dökülmüş tüyler gibi, yeniden bir araya getirmek için,
Yazacağın hanım hanımcık, güzel şiirinde,
O şiirde, bir karnaval maskesi gibi takıp o şeytanın
Boş göz deliklerinden bakarcasına içinden baktığı – hâla
Baktığı bana.

ÇİZMEK

Çizmek yatıştırıyordu seni. Cehennemden çıkma bir maşayı
andıran kalemin
Bir dağlama demiri gibiydi. Nesneler
Zorla yeni biçimlerine sokuluyor, itilip çekiştirilerek
Son konumlarına getiriliyordu. Sen çizerken
Bir ağırlıktan kurtulduğumu duyuyor, yatışıyordum. Zaman
açılmıştı
Benidorm'daki pazarı çizdiğinde.
Yanında oturuyordum bir şeyler karalayarak.
Saatler yanıp gidiyordu. Sergileri işletenler
İkide bir yanma geliyorlardı kendilerini doğru çizdiğine emin
olmak için.
Ayaklarımızda keten ayakkabılarımız, oturuyorduk o merdi-
venlerde.
Ve mutluyduk. Birer turist olarak başlangıçta uyandırdığımız
ilgi
Geçmişti artık, yolumuzu bulmasını biliyorduk
Kasabanın sokaklarında. Tanıdık
Yabancı nesneler olmuştuk. Muzlarını satıp bitirdikten sonra
Muzcu bize solo bir keman resitali vermişti
Muz sapını kullanarak.
Herkes çevremize üşüşmüştü resmini övmek için.
İnatla sürdürmüştün çizmeyi, ayrıntıları tek tek yakalayarak
Bütün sahneyi kâğıda hapsedene kadar.
Şimdi de duruyor işte burada. Sonsuza kadar kurtarmışsın
Bu kayıt dışında tümüyle kaybolmuş sabahımızı. Sabrın,
Kaş çatarak dudaklarını kemirişin çıkarmış portresini
Hâlâ Ortaçağ'da uyuklayan
Bir pazar yerinin. Tam
Uyanıp kaybolmadan önce
Bir milyon yaz göçmeninin çığlıkları
Ve insanın gözünü alan oteller yalıyarının altında. Kaybolması
gibi elinin
Heptonstall'ın altında, tutulmak üzere

./

Hiç bitmeyecek karanlık tarafından. Benim kalemim
sürdürürken ilerlemesini
Yalnızca iki yüz mil ötede elinden,
Tutarak anısını beyaz benekli kırmızı eşarbının,
Şortunun, kısa kollu kazağının –
Avrupa'da oradan oraya taşıdığım otuz kazağından biri olan –
Resim defterini dayadığın uzun bronz bacaklarının
Ve o düşüncelere dalmış dinginliğin
Senin yoğun sessizliğinden içime dolan,
Bu düşüncelere dalmış dinginlikte,
Şimdi içime dolan senin o sessizliğinden,
İkimizin de artık ne bozabileceğimiz, ne kurtulabileceğimiz.

ATEŞ

Ateşin vardı. Gerçekten hastaydın.
Kaka bir şey yemiştin.
Yatıyordun orada çaresiz ve biraz da delirmiş
Ateşten. Amerika'yı istiyordun
Ve ilaç dolaplarını onun, ağlayarak. Oradan oraya dönüyordun
Bir İspanyol kalyonu kadar büyük, kıpırdatılamaz karyolada,
O panjurları kapalı İspanyol evinde,
Dışarıdaki güneş çarpmış aydınlığın tahtaların arasından
baktığı,
Bir mezara bakar gibi. 'Yardım et bana,' diye fısıldıyordun,
'yardım et bana.'

Kendinde değildin. Düşünde tırmandığını görüyor
Kuyunun ağzını çeviren duvara ve uyanınca tırmanmak
istiyordun
Kuyunun ağzını çeviren duvara, ulaşmak için o açık,
Kestirme yoldan serinliğine suyun,
Serinliğine o uzun, karanlık deliğin, en iyi yer olan
Yanıp tutuşan karmaşandan
Ve kaptığın yabancı mikroptan kurtulmak için. Haykırıyordun
emin olduğunu
Öleceğinden.
Fır dönüyordum çevrende.
Hastabakıcındım. İyi yaptığımı düşünüyordum bu işi.
Seviyordum bu önemli rolün içerdiği krizi.
Her şeyin artık gerçek olduğunu duyuyordum. Birden annem
Tanıdık bir ses gibi uyandı içimde.
Kesin bir bilgiyle ulaştı bana. Koca bir tencere çorba pişirdim.
Havuç, domates, biber, soğan,
İçinde türlü renklerin kaynaştığı, dumanı tüten bir iksir. Bir
savak
Olman gerekiyordu artık, saf C vitamininin geçeceği
Bir su yolu. Yeminle söyledim sana
Voltaire'i vebadan kurtardığını bunun.
Seni bu ağır ağır kaynayan özsularla doldurup

İçini yıkamam gerekiyordu.
Kaşık kaşık akıttım
Bir kuş yavrusunun gagası gibi açılmış çaresiz ağzına usulca,
Ustaca, sabırla her saat başı.
Sildim gözyaşlarının mahvettiği yüzünü, o bitkin yüzünü
Keder ve kendini bırakışın gevşettiği.
Gene verdim kaşık kaşık ve sen de hayatın kendisiymiş gibi
yuttun verdiklerimi,
'Ölüyorum,' diye hıçkırarak.
Ağzındakileri yutmanı beklemek
İçin her durduğumda baktım
Göstergelerine. Feryadın öyle bir itmişti ki ibreleri
Felaket belirtisi olan o kırmızı bölgeye
Daha kötü bir şeye doğru gidecek yer kalmamıştı. Düşündüm,
Ne kadar hasta gerçekten? Abartıyor mu? diye.
Ve geri çekildim biraz,
Denge olması için, simetri olması için,
Kuşkucu bir sabrın içine çekildim biraz.
Dayanılabilir bir şeyse bu kadar abartılması gerekli miydi?
'Bırak canım,' diye yatıştırdım. 'O kadar korkma.
Alt tarafı mikrop kapmışsın. Büyütme işi.'

'Kurtlar geliyor diye bağırma o yalancı çoban gibi,'
demekteydim gerçekte.
Başka düşünceler, ürpertici tanıdık düşünceler
Geldiler gerili cambaz ipini geçip: 'Kurtlar geliyor diye
bağırma.
Yoksa anlayamam, duymam
İşler gerçekten kötü gittiğinde.'
Kolay görünmüştü
Böyle düşüncelerin böylesine erken gelmelerini izlemek
Bol bol vakit vardı düşünmek için: 'Ağlıyor,
Sanki en olanaksızı
Olmuş gibi en kötü şeylerin –
Çoktan olmuş ve sürüyormuş
Ve hâlâ oluyormuş ve bütün dünya

Geç kalmış gibi yardım etmek için' diye. Ve sonra o kör
düşünce,
Kutup buzlarının altındaki canlıları koruyan uyuşma
Ve bunalmış doktorları rahatlatan
Nasırlaşmayla ilgili. Ve o kıvrılıp bükülen düşünce,
İkilemlerin bindirdiği aşırı yükle, her şeyi örten o beyazlıkla
ilgili,
Şaşkın planaryaları donup kalmaya
Ve top olup ölmeye iten.

Aşırı bir yük binmişti üstüne. Bir şey söylemedim.
Bir şey söylemedim. Taş adam çorba yaptı.
Yanan kadın da içti onu.

ELTISLEY CADDESİ, NO. 55

İlk evimiz unutmuş bizi.
Arabayla önünden geçtiğimde gördüm
Hayatlarımızın ne kadar cılız olmaları gerektiğini
Böylesine az iz bırakabilmek için. İlk taşındığımızda oraya
Gelecekle ilgili büyülü işaretler aramıştım.
Ailesinin yanına taşınmış bir duldan arta kalmış olarak
Evin bana tek dediği 'O kadının hayatı bitti' olmuştu.
Kocasının son kanını bırakmıştı
Bir leke halinde bir yastığın üstünde. Tüm hikâyesi ikisinin de
Duruyordu – bir sis gibi – bu lekenin çevresinde.
Bunaklığın ekşi kokusu bir yağ tabakası gibi kaplamıştı
Çatallarla bıçakları. Kanıtlıyordu bunlar
Senin İngiltere kavramını: Yarı
Huzur eviydi bu ülke gözünde, yarı da
Yarı ölü, yarı da ölmekte olan bir şey için bir morg.
Yağlı kirle kaplı raflarla ucuz, boz duvarları da
Kafes gibi mutfağın isyan ettirip seni
Öfkeyle ovup temizlemene yol açmıştı her şeyi. Bakmıştım kan lekesine.
Ağız kanı mıydı, kulak kanı mı,
Yoksa baş kanı mı bir düşüşten sonra?
Evi teslim almıştım
Eşyalarımızdan herhangi biri
O eski hüzünler mezarıyla onu dolduran
Ölü eş gazını değiştirmeye fırsat bulamadan. İlk evimizi tek başıma
Teslim alıp tek başıma yatmıştım orada,
Yalnızca içime çekmemeye çalışarak o hayaleti,
Hâlâ yataktan yükselen soluktan ayrılmayan.
Adamın ölümüyle eşinin dulluğundan başka
Konuğumuz yoktu eve taşınmamızı kutladığımızda.
Hovardaca on sterlin vermiştik Prusya mavisi
Kadife bir kanapeye. Acil durumlarda başvurulacak
Küçük mutfak aletleri takımımız
O kiralık, terkedilmiş, işi bitik pislikten

Bir tersane ve geleneksel bir başlama töreni yaratmıştı
Keşif yolculuğumuz için. Dünyanın
Nasıl olduğu ve olması gerektiği konusunda bir serapla
Bir başkası arasında fark yok gibiydi. Çoktan
Geçmiştik Albatrosu.*
Sen kendin başlı başına bir Antarktik Okyanusu'ydun
Benimle kız arkadaşların arasında. Yüzen buz kütleleriydin
Benimle bu yolu seçmeseydim yaşayabileceğim başka hayatlar
Hakkında herhangi bir şey söylenmesi arasında.
Kabullenmiştim
O meteorolojik olayları,
Pusulanın hiç sapmamasını sağlayan.
Kutuplarda görülen hayaletler gibi, yalnız Wendy
Ve Dorothea iyilik yapan periler olmaları nedeniyle
İzinliydiler yüzlerini göstermeye.
Acıyordum sana içinde bulunduğun kuşku çılgınlığından
dolayı.
Gökkuşağının her rengine bürünmüş karanlıkta ilerliyordum
bata çıka.
El ele ilerliyorduk bata çıka. Benim için o ev
İlk kurduğumuz kamptı, ilk kışımızdı,
Gözlerimi bir muma dikip bakmaktan memnun olduğum.
Senin içinse rahatlığıydı bir iglunun.
Isıtıyordu Sırça Fanusu'nun her köşesini
Uyuşturucu bir gaz sobası.
Ama aynı zamanda memnundun ellerini ısıtmaktan
Kâğıtlarının üstüne koyduğun, ailenden yadigâr cam ağırlığın
Oluşturduğu falcı küresinde. Bunun içinde duruyordu
Bir minyatür halinde Amerikan Noel'in:
Bir Anne ile Baba, hâlâ birlikte,
Altında savrulan karların – ve geleceğimizin.

* S.T. Coleridge'in "Yaşlı Denizci" şiirinin kahramanının vurduğu ve bu nedenle uğursuzluklarla karşılaştığı albatros.

CHAUCER

'Nisan tatlı yağmurlarıyla gelip
Kırınca Marttan kalan kurağı ve delip...'*
Oturmuş çitin üstüne,
Kollarını havaya kaldırmış – biraz dengeni bulmak, biraz da
Dağılmaya hazır ilgisinin dizginlerini tutmak için
Hayali dinleyicilerinin – avaz avaz Chaucer okuyordun
Bir kır dolusu ineğe. Bahar göğü de elinden geleni yapmıştı
Uçuşan çamaşırlarıyla ve yeni zümrüdüyle
Çalıların, alıçların ve dikenlerin
Ve o ağzına kadar dolu şampanya kadehlerinden biriyle,
Beklenmedik bir şekilde saf alkolden çaldığın.
Sesin kırların üstünden Grantchester'a doğru yayılıyordu.
Kaybolmuş gibi durmuş olmalı. Ama inekler
Baktılar, sonra yaklaştılar: Chaucer'ın tadına varabiliyorlardı.
Sen okudun da okudun. Nedenler vardı burada işte
Chaucer okumak için. Ardından geldi Bath'lı Kadın,**
Bütün edebiyatta en sevdiğin kahraman olan.
Kendinden geçmiştin. Büyülenmiş gibi dinliyordu inekler de.
Birbirlerini itip omuzlayarak bir halka oluşturup
Bakmaya başladılar yüzüne, arada bir burunlarından
soludukları
Nidalarla hayretle dolu ilgilerini tazeleyerek.
Kulakları ses tonundaki her değişikliği yakalayacak şekilde
bükülmüştü
Seninle aralarında bıraktıkları iki metrelik
Saygı uzaklığının ötesinde. İnanamıyordun gözlerine.
Ve duramıyordun da. Ne olurdu acaba
Dursaydın? Saldırırlar mıydı sana,
Sessizliğinden şoka uğradıkları, ya da devam etmeni istedikleri
için?
Dolayısıyla devam etmek zorundaydın. Ettin –
Ve yirmi inek ipnotize olmuş bir halde dikildiler önünde.

* Chaucer'ın *Canterbury Hikâyeleri*'nin giriş bölümünün ilk iki dizesi (*Canterbury Hikâyeleri*, Çeviren: Nazmi Ağıl, YKY, 1994).

** *Canterbury Hikâyeleri*'nin bir kahramanı.

Nasıl durmuştun sonunda? Kalmamış aklımda.
Herhalde sallana sallana çekip gitmişlerdir,
Gözlerini çevirerek, yemlerinden uzaklaştırılıyormuş gibi.
Herhalde kovalamışımdır onları. Ama
O akıcı, uzun Chaucer resitalin
Çoktan kalıcılığa ulaşmıştı. Ardından gelen,
Dikkatimi fazla dolu bulup
Geri dönmek zorunda kalmış karanlığına unutuluşun.

RUH ÇAĞIRIRKEN

Hep kötüydü masadan gelen haberler.
Bütün alfabeyi dizip çevirmiştik
Kahve masasının oluşturduğu arenayı harflerle.
İki kale gibi duruyordu iki uçta 'Evet' ve 'Hayır'.
Sonra eğilip hafifçe değdirdik orta parmaklarımızı
Ters çevirilmiş bardağın dibine. Dalga geçişimiz
Yerini yavaşça karanlık bir endişeye bırakarak.
Saygıyla davet ettik bir ruhu aramıza.
Ilık yaz karanlığında yılanbalıkları yakalamak
Kadar kolay oldu bu. Bir dakika bile sürmedi
Bardağın harfleri dürtmeye başlayıp
Sonra da düşünceli düşünceli dönmesi. Sonunda da: 'Evet'
Bir şeyler gelmişti. Bir ruh adını söylemeyi öneriyordu.
Harfleri dürterek yazdı bir kadın adı. Ve
Umutsuz, depresyona gömülü, zavallı biriydi karşımızdaki.
Ürpertici, kasvetli cevaplar verdi. Her cevap
'Çürümek' ya da 'kurtlar' ya da yalnızca 'kemikler'di.
Garip bir suçluluk bıraktı ardında – pisletilmiş
Bir tehlike duygusu, bu kirlenmeden
Arınabilmemiz için günler geçmesi gerekeceği yollu
Bir inanç. Öbür dünyadan bir yankesici
Ruhun ipek kesesinde bir yarık açıp gezdirmişti parmaklarını
üstümüzde.
Ama kolayca açıkladık bunu: Reddedilmiş
Bir düşten kaçan bir şeyler bardağa girmiş
Ve orada elde ettiği güçten sarhoş olup böyle yapmıştı.
Çok daha iyi olurdu
O kimselerin inanmadığı kehanet gücüne doğru olta sallamak,
Evrenin bütün dalga uzunluklarında bizim uğuldadığımızı
varsayıp
Ruh çağırma masamızı ayarlamak
Her şeyi bilme ve kehanet frekanslarına.
Doğru ruhu bulmaktaydı sorun.
Bir kez daha eğildik
Harflerin duvarının üstünden ve seslendik

Masanın kuyusuna. Bu kez
Kesin bir biçimde vurguladık neler istediğimizi
Ve bardak gezinmeye başlarken tekrarladık
Adaylarda aradığımız özelikleri.
Birden bardak vızıltıyla kayarak
Neredeyse parmaklarımızdan kurtulup gitti 'Evet'e.
Sanki su yüzeyinin hemen altında bir balık yakalamışız gibi.
Bu kez gelen yalnız gerçeği söyleyeceğine söz veriyordu. Bunu kanıtlamak için
O haftaki loto sonuçlarını kestirip
Beş dakikada zengin etmeyi önerdi bizi.
On üç beraberlik işaretlemişti. 'O kadar yetmez,' dedik.
'Tam yeter' karşılığını verdi. Haklıydı da –
Ama maç sütunu boyunca aşağı inen
O beraberlikler sayı olarak doğru olmakla birlikte
Bir maç aşağı kaymıştı
Günün sonuçlarına göre. 'Fazla istekli olduğun için mi oldu?'
'Evet.'
Özür diledi. Yemin etti hatasını düzelteceğine.
Sonra bir ayakuçlarında yürüme sessizliğiyle doldu beş gün masa.
Ardından gene avı takip ediş, nişan alış –
Ve bir kez daha kestirdi beraberlik sayısını,
Bildi tam on sekiz tane olacağını, ama işaretlediği küme
İkiye bölünüp
İki değişik uca gitmişti
Ve baştan iki, sondan da üç maç kaçmayı becermişti
Hata olasılığına karşı bir güvenlik ağı gibi yaydığım kümelerden.
'Kumar humması elini ayağını titretiyor.
Takımların bazılarına fazla ilgi duymaya başladı.
Şu kazansın, bu kaybetsin istiyor ve kaybediyor
Gerçekle arasındaki yalın dayanışmayı.
Bir ders var bundan alınacak' diye düşündüm izlerken
Haftalar geçtikçe gücünü yitirip rastgeleliğe inişini,
Umutlarıyla hayallerini delice kullanarak tıpkı bir insan gibi ve endişeyle.

Şiirden konuşmayı tercih ediyordu. Şiirler yaratıyordu.
Bir tanesini yazdı masadaki harflere giderek:
'Adı anılmayacak onun
Binlerce kızı
Bakıcılık edecek heykeline
Gözyaşlarıyla yıkayarak dağın yamacını
Sussuzluğunu gidermek için kavrulmuş ovaların.'
'İyi bir şiir mi bu?'
Diye sordum. 'Bu,' diye karşılık verdi,
'Büyük bir şiir.' En sevdiği şair
Shakespeare'di. En sevdiği şiir *Kral Lear*.
Ya *Kral Lear*'da en sevdiği dize? 'Hiç,
Hiç, hiç, hiç, hiç' – ama
Hatırlamıyordu ondan sonra ne geldiğini.
Biz hatırlıyorduk, ama o hatırlamıyordu.
Israr ettiğimizde şaşkın bir şekilde dolandı, sonra:
'Neden takılıp kalmak zorundayım, bilmem ki?
Kesip atardım çürük bir dal gibi kolumu
Hafızam gibi o da bana ihanet etse.'
Nereden bulmuştu bunu? Ya da uydurmuş muydu?
Garip bir şakaydı. Seviyordu şaka yapmayı.
Ama çoğu kez ciddiydi. Bir kez orada eğilmiş dururken
sordum
'Ünlü olacak mıyız?' diye ve sen koparırcasına çekiverdin elini
Sanki aşağıdan bir şey parmaklarını yakalamaya
çalışmışçasına.
Yaşlar parladı gözlerinde, yüzün büzüldü,
Sesin titredi, aynı anda geldi gökgürültüsü ile şimşek:
'Kendini o yakıcı ışığa terketmek mi yani? Bu mu istediğin?
Neden ünlü olmayı isteyesin ki?
Göremiyor musun her şeyi mahvedeceğini ünün?'
Donup kaldım. Katıldığımı sanmıştım
Sizin hırs birliğinize
Memnun etmek amacıyla annenle seni,
Doyurmak amacıyla annenin duyduğu o hırsı
Hırslı olmamız için.
Yoksa balık tutuyor olurdum bir kayadan

Batı Avustralya'da. Öyle görünmüştü birden. Ağlıyordun.
Devam etmeyi reddettin ruh çağırmaya. Hiçbir
Açıklama bulamıyordum
Böyle şok içinde olup ağlamana. Belki
Benim duymadığım bir fısıltı gelmişti kulağına,
Bardağımızın hareket etmesine zaman kalmadan alçak, durgun bir ses, diyen:
'Ün gelecek. Özellikle senin için gelecek ün.
Kaçamazsın ünden. Ve geldiğinde mutluluğunla ödemiş olacaksın bedelini
Ve kocan ve hayatınla.'

TOPRAK BÜST

Kim yapmıştı o toprak büstünü senin?
Amerikalı öğrenci bir arkadaşın.
Gerçek başınla aynı büyüklükte, dudakların yarı büzülmüş,
kıyılar pürüzlü
Kaba bir şekilde yontuldukları için – natüralist bir yapıt,
olduğun gibi
Yakalamaya çalışıp seni tam son anda beceremeyen. Sevmezdin
o büstü.
Ben de sevmezdim. Rahatsızlığımız dönüştürmüştü onu
Garip bir tören çeken bir mıknatısa. Nereden aklımıza gelmişti
Yanımıza almak kırmızı kova çantanın içinde?
Kasımın bataklık nemi dalgaları, ırmakta açılan
Kara girdaplar, sürüklenen ince söğüt sarıları.
Budanmış söğütler sızlayan geyik boynuzları kuşanmıştı,
İnce dallardan boynuzlar, yapraksızdılar. Tam o yerde, kırın
Genişlediği ve patikanın sağa saptığı
Irmaktan uzaklaşıp Grantchester yolunu aramak üzere,
Seçilmiş bir söğüt eğilmişti suya doğru.
Başlarımızın üstünde iyileşmiş bir yara gövdesinde,
Küçük dallarla kaplı bir apış arası, bir baykuş tüneği
neredeyse:
İkizin için mitlerden çıkma bir mabetti bu,
Deliğe dikine sokup sıkıştırdım. Bir söğüt ağacı
Bir Hermes Sütunu oldu, senin başınla Doğu'ya bakan
Bir heykel keskisiyle açılmış o deliklerden. Bıraktık onu orada
Yaşaması için dünyanın hayatını ve havayı sonsuza dek.

Sözlüğü talan ettin hakkında yazdığın şiirinde,
Bir peçeyle örterek aynasını, kafiyelerinle koruyarak kendini
Onu öksüz bırakan kaderden.
Ama bırakmadı yakanı. Haftalar sonra
Ağacı bulamadık, yerini hatırlamaz olmuş gibiydik. Fazla
Aramadık – geçerken baktık yalnızca. Çoktan
Kurtulmak istemeye başlamıştın, eğer büst yerinde yoksa,

./

Nasıl bir büyü tarafından düşünülmekte olabileceği
korkusundan. Hiçbir zaman
Fazla bir şey söylemedin hakkında.
Ne olmuştu ona?
Belki hiçbir şey. Belki
Hâlâ oradadır, temsil ediyordur seni
Doğan güne karşı ve mutludur
O soğuk pastoralinde, dudakları hafifçe büzülmüş
Sanki dokunuşum onu daha yeni terketmiş gibi.
Ya da çocuklar mı bulmuştur – kırmışlar mıdır onu? Ya da
Ağaç da mı diz çökmüştür sonunda?

Bence ırmak sahip çıkmış olmalı ona. Bence
Irmak gömüldüğü kilisedir. Ve saklıyordur onu. Bence
Ölümsüz başın, bir fırında pişirilen,
Sonunda yüz yüze olmayı becermiş, öpüyordur o Baba'yı
Cam ırmağının dibinde çamurlara gömülü olan,
Ne tanınabilecek, ne de kurtarılabilecek haldedir artık,
Yıkanıp arınmış korkularımızdan, kusursuz
O lekeli, hüzünlü akışın altında, selamlanarak
Yalnızca yazları kısa bir süre için o ince
Kayıklar dolusu gölgeler tarafından, titreyerek ilerleyen
Ballarına ve durmuş saate doğru.*
Melun.
Böyle demiştin o büst için. Melun.

* Cambridge yakınlarındaki Grantchester'daki evi her yıl binlerce turist tarafından ziyaret edilen Rupert Brooke'un (1887-1915) ünlü nostaljik şiiri "Grantchester'daki Eski Rahip Evi"nde anılan ballı ikindi kahvaltılarına ve durmuş kilise saatine bir gönderme.

UĞULTULU TEPELER

Walter rehberimizdi. Annesinin kuzenine
Miras kalmıştı çorba tabaklarının birkaçı Brontë'lerin.
Acıyordu Walter onlara. Yazarlar
Zavallı insanlardı. Gerçeklerden saklanıp
Kurmaca dünyalar yaratan. Ama Amerikan coşkun
Coşturmuştu onu da. Kabarcıklarla dolmuştu,
Raventten yaptığı şarabın fazla bırakıldığında kabarcıklarla
dolması gibi:
Özel bir şaraptı artık, o zavallı kızcağızlarla ilgili
Söylence ve dedikodulardan oluşan. Ardından
Rahip evinin, Emily'nin öldüğü
O kanapenin, el işi o küçücük kitapların,
Küçük cinlerce örülmüş gibi duran dantellerle peri işi cüce
pabuçlarının
Sıra geldi Stanbury'de başlayan keçi yoluna. O tırmanışa,
Beklentinin bir mil ötesinde
Emily'nin özel cennetine giden. Vahşi kır
Kaldırıp açtı karanlık çiçeğini
Senin için de. Doyurucuydu bu.
Daha da vahşi belki Emily'nin gününde olduğundan.
Islak ayaklarla, başı çıplak
Güç belâ tırmanmıştı o yamaca, dostlarına doğru ilerleyek –
Büyük bir olasılıkla. O karanlık palanka,
Yukarıda göğe karşı yükselen. Tüm bunlar
Yeni ve heyecanlandırıcıydı senin için.
Bir haritaya dönüşmesi kitabın. *Uğultulu Tepeler*'in
Anlamının daha belirginleşmesi. Oraya ulaştık sonunda
Ve boş bir bakışa dönüşmüş olarak bulduk her şeyi.
Gama ışınları ve çürüyen ışığı yıldızların
Yeniden ele geçirmişti açık kırı
Bir tür karartıcı için için yanışla. Sürmelenmiş kapıların
Yüzyıllar süren rahatlığı
Terkedilmiş bir taş ocağına dönüşmüştü sonunda. Çatıların
Düşse baş yaracak taş kiremitleri pul pul soyuluyordu, ama
yerindeydi çoğu,

Yumuşamıştı hatıllarla kirişler. Alabildiğine güçtü
Böylesine sırılsıklam, çıplak taştan, daracık bir sığınağı
Bir zamanlar aydınlatan hayatı düşleyebilmek.
Yerler koyun pisliklerinin karıştığı bir moloz yığınıydı.
Kapı çerçeveleri, pencere çerçeveleri
Piknik yapmaya gelenlerin ateşlerinde yanmış ya da buharlaşıp
gitmişti.
Yalnız taş duvarlar duruyordu – siyah. Gök – mavi.
Ve kıpırdanan kır rüzgârı.
Gelirler,
Giderler – nasıl girecektin şimdi
Bu kıyasıya boğuşmaya? Akıp gitmesi
Bir iki cılız öküzle
Bir avuç deli koyundan gelen kazancın. Köşeye sıkıştırılmış
Olmak tutmuştu insanları burada. Şu çökmekte olan duvar
Hatırlıyor muydu bir bahçe olma çabasını. İki ağaç,
Can yoldaşı olsunlar, altlarında bir çocuk oynasın
Ve bakacak bir şey olsun diye dikilmiş. İki firavuninciri –
Vadideki yirmi yıllık ağaçlarla aynı boyda,
Ama belki doksan yaşında.
İçine çektin bütün bunları
Kıskanç, özenen bir şekilde soluk alarak burnundan. İki misli
Hırslı değil miydin Emily'den? Garipti görmek
Dünyayı kuşatan hırslarına
Öylesine canlı bir şekilde bağlı olan seni
O yanmış, yıkılmış kalıntıları arasında
Başarısız kalmış çabalarla gerçekleşmemiş umutların –
Demirden inançlar, demirden gereklilikler,
Demirden bir esaret, çoktan
Çöküp vahşi taşlara dönüşmeye başlamış olan.
Tünedin
O iki ağaçtan birine
Fotoğrafta hâlâ durduğun o noktada.
Emily'nin hiç yapmadığı bir şey yaparak. Senindi
Bütün özgürlükler, elinde hayat olduğu için.
Gelecek yatırım yapmıştı sana
Bir mücevher için,

Son derece parlak yüzeyleri olup kıran
Her renk ışığı o yerde, Emily'nin gözlerini dikip baktığı
Ölmekte olan bir tutsak gibi.
Ve bir şiir açılıp ayrıldı senden
Ensende toplanmış saçlarının içinden bir tutamın kurtulması
gibi
Kesilip bir kitapta saklanmak üzere. Ne derdi çatık kaşlı,
Asık yüzlü Emily senin oynak bakışlarına
Ve dev umuduna? Dev bir
Borç gibi üstündeki o umuda? Kır rüzgârı
Boş gözleriyle geldi sana bakmak için
Ve bulutlar göz ucuyla baktılar geçip giderken,
Ateşleri varmış gibi kıpırdanıp duran kır otları
Geri zekâlıların algılayabileceği kadar algıladılar seni. Ve o taş,
Eline doğru uzanan, gerçek olduğunu gördü senin
Ve ılık ve ışık dolu, tıpkı senden önceki gibi.
Ve belki bir hayalet senin sözcüklerini duymaya çalışarak
Baktı kırık pencere direklerinin arasından
Ve yatıştı. Ya da yandı ansızın
İki katına çıkmış bir imrenmenin ateşiyle.
Anlayışın ancak giderek söndürdüğü.

AMERİKAN SİNCABI

Dalgalanan, inip çıkan bir orman cini gibi belirdi Amerikan
sincabı
Kozalaklı Cape Cod ağaçlarının altında, geçerek üstünden
köklerin,
İlk iz sürücüsü kıtanın av hayvanlarının,
Cüce bir Amerikan yerlisi. Akıyordu
Elektrikli dakik ayaklarıyla
Devrelerinin içinden. İlk gerçek yerliydi –
Sığınarak ilerliyordu flaş ışığında donmuş bir dinlemeden
Flaş ışığında donmuş bir bakmaya. İnceliyordu
Kitabımla oturan beni – garip bir tutsak,
Volta atarak tüketen paha biçilmez yıllarımı, gözlerim
Bir o yana, bir bu yana gidip gelerek
Sayfamın üzerinde. Bir işaret çaktı bana kuyruğuyla –
Dikkatimi çekip dürten bir tavırla soktu beni içine bu
dostluğun,
Benimle paylaşacağı,
Yalnız bir iki saniye için daha da olsa.
Gözleri,
Mürekkep siyahı bir sevinçle büyümüş,
Yeni bir görüşün küresine aldılar beni, uyandırdılar
Ve tanıdım onu.
Yabancı kaldın bana
Bir vitrinde duran yapay bir nesne kadar,
Amerikan, havaalanından havaalanına koşan bir süper
üründün
Birlikte olduğumuz haftalar boyunca. Sonra o an geldi:
Söylediğim bir şeye öfkeyle karşılık verirken, flaş ışığında
donmuşçasına
Bir Amerikan sincabı ifadesi yakaladım yüzünde. Sekiz yaşında
bir çocuk
Birden bir Amerikan sincabına dönüştü sandım.
Ağzı büzülmüş, yanakları şişik. Ve birden
O flaş ışığında – ben gülerken
Ve çıkarırken ömrüm boyunca kalacak o resmi

Ve bağırırken, 'İlk gerçek Amerikan sincabım işte bu!' diye.
Solgun bir hayalet, ormanlarda gezinen türden bir ruh yemin
ettirdi bana
Öksüz çocuğuna sahip çıkacağıma.

YILDIZ FALI

İncelemek istiyordun
Seni etkileyen yıldızları – gardiyanlarını
Hapishane avlunun ve burçlar kuşağını onların. Gezegenler
Babilli iktidar nutukları mırıldanıyordu –
Fal bakmak için kullandığı kemikler gibi bir büyücünün.
Haklıydın korkmakta
Nasıl yüksek bir sesle kükreyebileceğinden kemiklerin,
Nasıl da net duyabileceğinden bir kulağın
Kemiklerin fısıldadıklarını
Sıcak bir gövdede dururlarken bile.

Ama gerekli değildi hesaplaman
Güneşin yörüngesinin kaç derece üstüne çıktığını
Koç Burcu'ndaki iş karıştırıcının. Kesin bir anlamı yoktu bunun
– bir şey
Haber vermiyordu Babil kitabına göre,
Yara izli bir yüzden öte. Daha ne kadar altına
Bakabilirdi ki bir sihirbaz tenin?

Yüzüne bakman yeterdi
En yakın mecazın,
Gardrobunda ya da tabağında bulduğun,
Ya da güneşten, aydan ya da porsukağacından çıkardığın,
Görmek için babanı, anneni ve beni
Tüm Kaderini getirirken sana.

DİLBALIKLARI

Mutlu bir gün müydü? Burnun ta güney ucunda
Chatham'dan, elimizde harita niyetine
Birilerinin verdiği iyimser güvence olarak yalnız
Kürek çekip denize açılmıştık. Varmıştık
Deniz yolunun ortasına. Sular yükseliyordu. Duruyorduk
Demirlemiş. Kuzeye sürüklenen yem takılmış oltalarımız
Çarpıp duruyordu dibe. Üç saat içinde
Yalnızca iki üç kırlangıç balığı. Kruvazörler
Burunlarından kalkan suların altında bırakıyorlardı bizi. Tekrar
çıkıyorduk
Halimizden şikâyet etmeden. Ama rüzgâr
Hızlandı bize karşı, gelgit yön değiştirip sertleşerek
Başladı çekilmeye. Küreklere asıldık. Asıldık. Gördük
Kıyıya ulaşamayacağımızı. Döndük,
Rüzgârın estiği yöne giderek çıktık kum topuğuna
Ve merak ettik şimdi ne olacak diye. Oradayken
Bir nal yengeci kabuğu buldum, kusursuz,
Bir arı kadar küçük, bal solgunluğunda bir jelatin parçası.
Yolu yoktu karaya dönmenin. Ama dev, iyi Amerika gelip
buldu bizi.
Bir sürat motoru ve sorunları olmayan bir kılavuz.
Motorunun kıçına bağladı sandalımızı ve bütün ailesiyle
Bir tokat gibi savruldu deniz yolundaki rüzgârın yüzüne,
Bıçak gibi kesen serpinti, arkada kıvranan sandalımız
Köpüren dümen suyunun üstünde – sarsıntılı bir
Dört beş dakikadan sonra kurtarıcımız bıraktı bizi
Kıyının yakınında, ama bir mil ya da daha ötesinde
Rıhtımımızın. Ağır ağır ilerledik kara boyunca. Bulduk
Bir arka yol yalı bahçelerinin altında – bataklık otları,
Vahşi, özgün yeşillikleri Amerika'nın,
Çamur bölgeler, yengeç yuvaları, el yordamıyla sanki
Yol alırken limana. Kasvet zengini su. Bereket izlenimi veren
Bir şeyler vardı. Oltalarımızı salladık
Ve iki metrelik sudan,
Kıyıdan iki, iki buçuk metre uzakta, tabak kadar

Dilbalıkları çıkardık yemimiz bitene kadar.
Saatlerce rüzgârda kavrulup başlarımız yanarak eli boş
bekledikten,
Can havliyle küreklere asıldıktan ve kurtarıldıktan sonra
Çarşaf gibi sularda birden
Bereketiyle doldurdu sandalımızı deniz. Ve gün
Pırıl pırıl ve güç bir sabahla
Rüzgârın dövdüğü, tehlikeli bir öğlesonrasının ardından
Tuzla ovulup son buldu fırtına sonrasının altın renginde bir
akşamla, lüksüyle
Kürek çekmenin zenginlerin görkemli yatlarının arasında,
Oyun dünyası iskelesinin açığında inip çıkan.

Nasıl da küçük bir macera
Evliliğimizde böylesine büyük bir anı olarak kaldığı
düşünülürse,
Hafif bir sınanma bütün olabileceklerin yanında
Ve heyecanlandırıcı küçük bir iz yalnızca birçoklarının sürekli
yaşadıklarından
Ve küçük bir başarı, oyuncak bir minyatürü
O hayatın, bizi bir araya getirip
Tek bir canlı, tek bir ruh yapabilecek olan –

Bu bir ziyaretiydi tanrıçanın, o güzelliğin
Şiirin kardeşi olan – gelmişti
Şiire bizi şımarttığını söylemeye.
Şiir dinlemiştir belki, ama biz bir şey duymadık,
Şiir de bize bir şey söylemedi. Ve biz de
Yaptık yalnızca şiirin bize söylediğini.

MAVİ FLANEL TAYYÖR

Büyümesine izin vermiştim hepsinin. Zararsız
Gelmişti bana hepsi. Hayatın
Yolculuk ettiğim bir gemiydi.
Pahalı bir eğitim donatmıştı seni.
Yatırımcılar, komiteler, danışmanlar
Gizleniyorlardı üstündeki boyadan yayılan parlaklıkta
Titriyordun yeni hayatıyla o makinelerin.

O ilk sabah,
Vereceğin ilk dersten önce üniversitede, oturmuştun orada
Kahveni yudumlayarak. Biliyorum artık o zaman bilmediğimi,
Hangi gözlerin beklediğini sınıfın arkasında
Karşılaştırmak için bu ilk profesyonel performansını
Beklentileriyle. Hangi müfettişlerin
Beklediğini, yapılan masrafların karşılığını verip
Kumarlarını haklı çıkardığını görmek için. Nasıl bir
Gözler fırının beklediğini ateşle sınamak için seni.
Bakıyordum
O garip manken katılığına, bunaltıcı rahatsızlığına
Mavi flanel tayyörünün, o çirkin deli gömleğinin,
Ancak yarı yarıya uyan aklındaki kavrama,
Kolayca içine girmeyi umduğun doğru davranış biçimleriyle
ilgili.
Ve bakıyordum o tayyörün içindeki dehşetine. Ve o güneş
yanığı,
Neredeyse yeşil tona yüzünün altındaki.
Fitiline kadar kısılmıştı o yüz, yara izin şişmiş gibiydi, örgülü
Başın küçüktü acınacak kadar.
Bekliyordun
Çaresiz olduğunu bilerek cımbızında
Seni ölçüp tartan hayatın. Gördüm
O yüzülmüş sinirle o hiç iyileşmeyecek yüz yarasını,
Cesaretten yana tüm varın yoğun olan.
Gördüm kahveni yudumlarken yüreğini kavrayanın
Seni çoktan bir kez öldürmüş korkular olduğunu.

Şimdi görüyorum ki gördüm orada oturduğunu o
Ölecek olan yalnız kızın.
O mavi tayyör
Çılgın bir idam üniformasıydı,
Kaldı infazdan sonra. Ama o zaman oturdum kıpırdamadan
Anlamayarak neden hareketsiz kaldığını
Bakarken sana, hareketsiz kaldığım gibi
Şimdi sonsuza dek, sonsuza dek
Kısacık bir an için eğilerek açık tabutuna.

ÇOCUK BAHÇESİ

Neydi senin için anlamı o açelyaların?
Alabildiğine mutluydu o kızlar, dalları kırıyor,
Topluyorlardı gözüpek buketlerini, görkemli çeyizlerini,
O ıslak, sıcak yapraklı çiçekleri. Ellerine geçen günü
değerlendiriyor,
Eğleniyorlardı. Öldürmeye hazır bakışın
Kısılmış gözlerinin arasından çarptı yüzlerine.
Çaldıkları dağlama demirleriymiş gibi
Kendi yanışının. Uzaklaştırdım seni oradan çabucak.
Kurbağalar
Geçirdi bir nilüfer karmaşasından seni. Öfkenin
Söndürülmesi gerekliydi. Ağır su,
Daha derin, daha derin, soğutup kontrol altına alarak
Plutonyum sırrını senin. Su soludun.

Kurtulup dengelerini bulup yeniden yüzeye çıktığında
gözlerin
Bir kez daha renklere iliştiler, o alabildiğine ince,
Prizmayı kıran renklere
Gerçek nilüferlerin üstündeki yusufçuklar gibi.
Hotozlu ağaçkakan kıvranıyordu hâlâ
Katalpa ağaçlarının arasında. Tutunuyor
Dalların altlarına ve pike yapıyordu
Bir pterodaktil gibi. Şeytanlığı
O çözülen başın, o ürpertici kanatların
Ve o güçlü çığlığın
Fırlatıp açıyordu bahçeyi.
Hiçbir zaman
Bir adımdan fazla değildi Cennet'le arandaki uzaklık.
Ruh doktorun söylemişti sana anında girebileceğini
Cehennem'inin yüreğine –
Göbeğine o kıllarla kaplı çiçeğin.
Güneşli bir açıda
Yedi peçesini çıkarıp soyunuyordu fıskiye
Rüzgârda sallandıkça. Buradaydı merdivenin –

Simyanın yedi rengi.
Baktım tırmanışına tek başına senin
Açelyanın ağzına.

Peçeleri yırtan bir kızlık bozuş düşlemiştin
Ve bir yeniden doğuş güneşten – birbirine karışmış
Ve bir şekilde aynı birbirinin. Korkun yoktu
Karşısına çıkmaktan babanın,
Kelamı gerçekleşmiş olarak, orada, nükleer çekirdekte.

Yürekte olan şey olur öylece.

Geri çekildim. O körletici ışık
Eski kişiliklerini senin iç çamaşırları gibi fırlatıp atarak
Radyoaktif kıldı tüm bahçeni.

WILLOW SOKAĞI, NO. 9

'Söğüt Sokağı' – şiirsel bir adresti bu.
Dokuz numara olması ise daha da iyiydi. Kanıtlıyordu
Tutmamız gerektiğini burasını. Tuttuk.
İlham perileri için bir kule. Okuldan kurtulunca
Hayatında ilk kez, bu kafese uçmuştu
Özgürlüğün – dışarı bakınca Charles ırmağı*
Ve onun ötesinde Cambridge.** Masamın üstündeki
Camlara kahverengi ambalaj kâğıdı astım,
Kulak tıkaçlarıyla bastırıp alev almış sinirlerimi
Gömüldüm derinliğine suların. Öteki odada,
Tünemiş o köreltici ışıkta uçurumun kıyısında,
Dövüyordun tuşlarını yeni Hermes'inin,
İçindeki Panik Kuşu o eski yumurtayı gagalayarak,
Dönerken ben çuvalımın içinde gereksiz ağırlıklarımla
Charles'ın dibinde. Birbirimize sokuluyorduk. Ben
Kara çuvalımda kükürtlü kibritler çakarak
Bulmak için gözlerini Jung'un 'nigredo'sunun. Sen
Donup kalmış dehşet titremeleri içinde,
Ancak hayal meyal anladığım. Sarıyordum
Siyah kanatlarıma seni, o siyahlık kanatlarına,
Beni saran, sallayan bir çocuk gibi
Ve seni de sarıp getiren yanıma. Ve yüreğin
Fırlatıyordu kendini göğüs kafesine, soluk alamıyordun.
Can havliyle uzanıyordun dünyaya,
Yılanlara sarılıyordun, sabah kahvene, bir şeylere ne olursa
olsun,
Havalanabilmek için. Hava kabarcıklarım
Yalpalayarak yükselip bomboş sönüyordu
Yankılanışında o türbinlerin,
Ev ve Üniversitenin sana yerleştirdikleri,
Şimdi de parkeleri gümbürdeten
Ve titremelerle dolduran seni. Geçirdiğin her gün
Yirmi dört basamağıydı bir yangın merdiveninin,

* Boston'da Harvard Üniversitesi'nin bulunduğu Cambridge'den geçen ırmak.
** Boston'da Harvard Üniversitesi'nin bulunduğu semt.

Ürpertici dönemeçler halinde asılı duran
Bir boşluğun üstünde ve bir boşluğa tırmanan.
Nasıl da belirsiz bir Cehennem!
Boston gürültüyle vuruyordu
Bütün atomlarını birbirine aşağıda, bütün dairelerinden
geçerek
Harvard'la Scollay Meydanı arasında. Tek başımıza olsaydık
Bir hayat çıkabilirdi ikimizin de karşısına.
Yapışık ikizler gibi oysa, ikimiz de bir iltihap gibi taşıyarak
ötekine
Bir eşi daha olmayan bir ruh zehirlenmesini,
İkimiz de bir kazıktık
Ötekine saplanan. Güç bela geçiyorduk
Sessizce sokaklardan, onaylayarak birbirimizi,
Düş yaralısı ve düş körü.
Daktilon,
Çalar saatin, yeni cezan
İşkence ediyorlardı sana: bir eziyet bilgisayarı,
Izdırabını derece derece saptayan, her gün yeniden başlayarak–
Her harf bir iğneydi Kafka'da olduğu gibi.
Ben, bulutumsu bir hayaletten farksız,
Sana yapışmış, beslenirken seninle – ağırlaşmış, sarhoş
Karabasanların ve dehşetlerinden. Sırça Fanus'unun altında
Bir cüce gibiydim gözünün içinde.
Öylesine olan şeyler silinmemiş hâlâ –
Sanrılarla dolu humma dalgaları
Kabaran bir kimyasal dehşet boyutunda.
Tek sığınağımız kollardı,
Yukarı ya da aşağı uzanan
Ve geceboyu doğuya doğru yuvarlayan bizi birbirimizle
Irmak yatağında, çamurlu akıntıda.
Ne korkunç bir israf!
Hayaletlerin körelttiği arayışımızın ulaştığı
Ya da uyanıp da bulduğu ne vardı bulmaya değen?
Mutluluk
Beliriyordu – bir an için,
Bakıyordu pencerenden

Yabani bir göçmen, yerli asmakuşlarından,
Parlak ispinozlardan, sinekkuşlarından biri gibi – bütünüyle Amerikalı,
Kıtanın özgürlüğünden sürüklenip gelen bir parça,
Ama yalnızca yolunu kaybettiği için gelen ve yok olan
Ne olduğunu anlamana vakit kalmadan.

Şaşkın bir an geçmişti
Kestanelerin altında bir şeyin çırpındığını görene kadar
Parktaki patikalardan birinde, gezi teknelerinin yakınında.
Siyah, yumuşak, buruşuk derili, büyük bir sümüklüböcek gibi bir şey
Boğuşmaya başlamıştı bir şekilde, düşmüş,
Kahverengi, top olmuş bir kestane yaprağıyla.
Birden bir yarasa olduğu belli oldu.
Ağacından düşmüş bir yarasa
Öğlesonrasının ortasında. Hasta mıydı? Eğildim
Alıp gene ağaç kabuklarının koruyuculuğu arasına koymak düşüncesiyle.
Birden dirseklerinin üstünde doğrulup hırladı bana,
Bir serçe boyunda çılgın bir sırtlan,
Bütün yüzü geri çekildi hırlarken, küçük vampir dişleri belirdi.
Omuzlarından tutmaya çalıştım,
Ama bir boksör gibi döndü hırlamasının ardında.

Bir kalabalık birikmişti eğlenceli bulup izlemeyi
Bir yarasayla boğuşmamı Boston Parkı'nda. Sonunda
Parmağımı vermek zorunda kaldım ona,
İzin verdim ısırıp kilitlenmesine bana. Sonra elimle koruyarak
Usulca kaldırdım ve sundum onu
Kestane ağacı kabuğundan oluşan duvara. Beni bıraktı
Ve geri geri koşarak çıktı yukarı, yüzü aşağı dönük,
Arkasını koruyan, zaferle dolu, burkulmuş bir hırlayışla
Geldiği yere doğru yükselip kaybolarak.

Evde elimdeki kana bakıp hatırladım
Amerikan yarasalarında kuduz görüldüğünü. Kader nasıl
Böylesine sembolik bir senaryo hazırlayıp
Trajik sonla
İronik ölümü de gizlemiş olamaz içine? Kanıtlanıyordu
böylelikle
Uyurgezerler gibi bilmeden girdiğimiz o mit: Ölüm.
Buydu içinde yaşadığımız yarasa ışığı: Ölüm.

EDEBİYAT HAYATI

Çıkmıştık Marianne Moore'un dar merdiveninden
Süs ve biblolarla dolu göz alıcı kuş yuvasına Brooklyn'de.
En narini küçük Amerikan antikalarının.
Konuşması bir tığ,
Durmadan gelip giderek
Çelik bir zırh örgüsünün üstüne çiçekler,
Kuşlar ve mercan kayalıklarına özgü balıklar işleyen
Fosforlu bronz bir telle.
Yüzü küçücük ahşap bir Amerikan bobini,
Bir çıkrık miline takılmış,
Sesi titrek uğultusu eski bir tekerleğin.
Sonra o madeni para, gerekli olan
Bizi sıradan günlük hayatımıza geri götürecek
Metro için.
Neden aziz olmasındı ki gözümüzde o kadın?

Birkaç şiirinin karbon kâğıdıyla çıkarılmış kopyalarını yolladın ona.
Yazdıklarının her yanı –
O hayalet kasveti, darlık havası,
Sırça fanuslara özgü havalandırma – soluk soluğa
Oksijen ve neşe arar halde bırakmıştı onu. Geri yolladı şiirlerini.
(Mektubu şimdi kimdeyse tam olarak yazdığı da ondadır.)
'Bu (parmak değip biraz kirlenmiş) kopyalar
Çok kıymetli göründüklerinden meşgul etmek istemiyorum.'
O 'meşgul etmek' sözünün anlamını kaçırmamıştım, gelip bulmuştu beni,
Bir cam parçası gibi
Başparmağımın ta içine girip kırılan.
Ağladın
Ve bir iki kat daha aşağı fırlattın kendini
Cennet'ten.
Tekrar yukarı taşıdım seni.
Ve Marianne, o sımsıkı, çabuk hareket eden kadın,

Bir karınca kadar derli toplu ve sert olan,
Kayıp indi ikinci ya da üçüncü katına
Cehennem'imin.

On yıl sonra, son İngiltere yolculuğu sırasında
Bir partide, herkesi çevresinde toplamış, oturuyordu
Dizlerinin üstüne eğilmiş bir halde, yüzü
Şapkasının bir çiçek yaprağı gibi sarkan büyük kenarının
altında
Bir konfeti parçası kadar narin ve parlak durarak.
Bilmemi istediğini söyledi ısrarla
(Söylemek istediği tek şey buydu)
O Missouri tığı çekip sıkıştırarak
Her ilmiği kulağımda,
Ölümünden sonra yayınlanan anı yazın
'OCEAN 1212'nin
Nasıl 'öylesine harika, öylesine ışık dolu, öylesine harika'
olduğunu –

Öyle bir eğilmişti ki diz çökmek zorunda kaldım. Diz çöküp
Eğdim yüzümü her zamankinden de
Daha küçük görünen yukarı çevrili yüzüne.
Ve inceledim bir kafesin ardından inceler gibi
Bana bir çocuğun para çantasını hatırlatan dudaklarını,
Fare derisinden yapılmış gibi duran.
Yanağı pudra sürülmüş haliydi sanki
Bir yarasa kanadının buruşmuş ipeğinin.
Dinledim bir mezarlık kadar ağır,
İzleyerek aramasını o mezarı
Küçük çelengini koyabileceği.

KUŞ

Cam kubbesinin altında, gözlerinin ardında
Doldurulmuş değildi Panik Kuşun. Arıyordu
Bir şeyi, ne olduğunu bilmediğin. Anlayabiliyordum
Camı – hem yoktu, hem vardı –
Bir hayvanat bahçesi kertenkelesiydi, boşluğa tutunmuş,
Bütün hayatı boğazında bir nabız gibi vurarak
Sanki öyle havada dururken. Prenses
Sarkıtıyordu saçlarını yere
Tek başına duran yüksek penceresinden. Hatırlıyor musun
Birlikte tur atışımızı çevresinde Boston Parkı'nın,
Kusursuz hale getirdiğimiz o aksak kodes yürüyüşünü
Dizden savrulan ayaklarla. Avusturya'dan gelme
Kurgulu bir oyuncak, cam altında dönen
Tıngırtılı bir melodi eşliğinde. Her şeyi anlatmıştın bana.
Peri masalından başka. Eşlik ediyordum
Her adımına o uykuda
Senin uyanmaya çalıştığın.
Genişlettin gözbebeklerini
Gökgürültüsü gibi bir şafak için – rıhtımda.
Ve geldi o buzlarla örtülü gemi,
Dantel gibi kristallerden oluşan o oyma avize,
Bütün bir evlilik taşıtı, okyanusun tuzunun
Altından çıkarılmış – bir flaş ışığında donmuş. Sonra döndün,
Kirpiklerin tıkanmış ve uzattın gözlerini
Alevlerden arta kalan, kararmış mağaralarına o apartmanın,
Geceboyu yukarı doğru bir alev yarışı içinde
Hortumların altında yanan, Senato'nun arkasında. Uludun,
Sesin kısılmış ve ekranın karanlık bir halde,
Devam etmesi için trajedinin – Cehenneme kadar yolu vardı
perdenin.
Bir kez daha başlamasını istedin her şeyin var gücünle,
Bir acı kıvılcımı tükürmesini o donmuş köpüklerin arasından,
Harap olmuş binayı örten
Katı bir Niyagara gibi.

Kandı ansızın pırıl pırıl netleşen şey
Dilsiz ve canlı bir şekilde yükselip taşarak
Dövmelenmiş bir kartal ambleminin içinden.
Çifte totemi senin ülkenin. Alman kartalının
Kanayıp çıkması Amerikan kartalından
Bir dezenfektan bulutu içinde. Vurdu kartal
Pençelerini cama. Doğmak istiyordu
Camı gagalayarak. Gözyaşları bir işe yaramıyordu,
Parçalayabilsen de yadigâr kalmış maun bir masayı
Yüksek bir tabureyi balta olarak kullanarak.
Gözyaşları yağmurdu bir camda.

Evli olarak duruyorduk kalabalık bir odada şeri içerek
Bir Cambridge kolejinde. Gözlerim takılmıştı
Kısa, geniş bir bardağa,
İçkilere karşılık atılmış madeni paralarla tıka basa dolu olarak
Tek başına cilalı bir masanın üstünde duran.
Karşımda kayboluverdi birden
Hızla dönen bir el bombası gibi, bir patlamayla
Kayıp çöktü paralar. Ama masa
Bembeyaz oldu paramparça olmuş küçük kristallerden.
Kardan bir pasta
Uzaydan düşüvermişti sanki. Her tanesi
Baktığım o kırıkların
Çatlayıp bölünmüştü son derece küçük kristallere,

Taneleri gibi o eski, külçeleşmiş karın,
Londra'yı neredeyse geçilmez hale getiren
O gün, kuşunun kendini kurtarıp cam kubbenin de
Yok olduğu – çınlayan bir sesle
Telefonun sesi sandığım.
Anlamıştım camın yok olduğunu ve kuşun gittiğini.
Bir göz kapağımı kaldırır gibi aradım camı –
Ama anlamıştım yok olduğunu. Çünkü o dev
Gevşek ışık

Dönerek geçiyordu her şeyin içinden,
Bir kertenkele
Boş ışığa düşmüşçesine.

SERTLİK

Charles ırmağını hep donmuş olarak
Hatırlıyorum. 'Sertlik'
Dillerden düşmeyen klişeydi yıllarca.
Avare bir şekilde yürüyordum orada. Büyük bir olay:
Bir milyon ölü solucan,
Patikanın kıyısındaki çimlerde yatan.
Modern çağ onlara yetişmiş
Ve geçmişti. Saklamaya değmeyecek
İp parçaları kadar kısa. Cüruflu hava
Bir kızarmış demir kokusuyla esiyordu Cambridge'den.
'Edebiyat eleştirisi,' dedi arkadaşım 've ziraat ilaçları
Bir çift yapışık ikiz.' Neydi? Sen de benimle miydin
O şaşırtıcı şeyi gördüğümde
Oracıkta, tam Charles'ın kıyısında?
Tanrı bilir ne tutmayı uman birisi oltasıyla
Bir kırmızı balık tutmuştu.
Çıkarmıştı onu o kahverengi kütleden, altından
Yüz miliyle bin sahte yüzünün
O ırmağın,
Hep yüzde yüz zehirli olduğuna inandığım.
Bir kırmızı balık! Tombul, enli, oynak,
Dokuz inç boyunda – belli ki bulunduğu ortamdan memnun.
Birilerinin bir apartmanda beslediği gözbebeği – tuvalete
düşürülmüş belki.
Ama yeniden yakalanmış. İnanılmaz derecede uzak bir olasılık.
Adam balığı salıverdi. Yüzüp giti o da.
Yok oldu çamurlu sularda. Tam o yerde,
Bizim – seninle benim – baktığımız küçük, saf saf dalgaların
Meme ucu gibi bir kayanın üstünden geçişine o kıyıda.
Senle ben, Amerika'nın üstünde durmuş,
Birlikte, sessizce, hiçbir şey düşünmeden bakarak
Kayarak ilerleyişine o halkanın,
Her küçük, yorgun dalganın kayanın üstüne attığı –
'Bir kement gibi' senin deyişinle.

Ağzından kaçan tek benzetmeydi bu
Rahat bir konuşma sırasında, benim yanımda.
Sansürcüden mi kurtulmuştu? Gece ellerinden mi?
O kapandan mı,
Boğazında kimin kurduğu? Kim yakalıyordu
Bütün o kaynaşan topluluğu, içlerinden birini bile
kaçırmaksızın,
Asmak için işkence içindeki gözleriyle dillerini
Şiirlerinde? Niçin yapıyordu bunu? O kement ,
Ne çekip çıkarılabilen, ne koparılabilen.

KÖTÜ TOPRAKLAR

Amerika'nın ta öbür ucuna
Gittik seni aramaya. Yıldırım
Giysilerini yırtıp soymuş
Ve imzasını atmıştı elmacık kemiğine. Gelmişti
Güneşin patlamasmdan
Üstünde Hiroşima'nın, Nagazaki'nin,
İlerler gibi bir dağın omurgası boyunca
Yerin altında ve bir şekilde geçerek
İdamlıklar koğuşu ile Rosenberg'leri.
Gerçek gücünü yıldırımın onlar göğüslemişti.
Fazla mantıklı değildin bu konuda.
Tek bildiğin gelip seni kavradığıydı
Saç köklerinden
Ve yatağa bastırdığı seni
Ve gözünün ağtabakasına gerip astığı
Genel bir haritasını sinirlerin mavi alevlerle,
Sonra da seni imzalanmış ve boş olarak bıraktığı. Ama çoktan
Kaçıp kurtulmuştun –
Atlayıp çıkmıştın cızırdayan alçılı sargılarından
Elmacık kemiğindeki delikten geçerek
Ve gizlenmiştin, yer altındaydın, ay toprağındaydın
Amerika'da bir yerlerde.
Bir taşla karşılaştık
Kıyısında bir gölün, bir dalgıçkuşu kahkahasının
Şafaktan önce fırlatıp açtığı. Belirtiler iyiydi.
Taşı kaldırıp baktım altına. Ebedi yaratık,
Başı kusursuz, gözleri bekler halde yatıyordu orada.
Siyah halkalı,
Beyaz, siyah, beyaz, çöreklenmiş. Dedim:
'Tam New Grange'in kapısının üstündeki kıvrımlar gibi.'
Kılavuz bulmak başka şey.
Onu izlemek başka.
Kuzey Dakota'da
Yeraltının yanmasından gelen dumanlarla karşılaştık –
İçin için yanan bir katran fistülüyle.

Cehennemden çıkmış. Ya da bir yıldırımın tutuşturduğu.
Ya da
Dante'den, bizi eğitmek için. Alev almış
Ayın çarpmasından. Bir düşte gördüm ayı,
Büyüyüp yaklaşışını, neredeyse
Dünyayla aynı boya gelip
Atlas Okyanusu'na düşene kadar –
Manhattan'ın ucundan izledim olayı.
Şiddetle sarsıldı dünya –
Çarpış ve içeri giriş anında. Ve hemen ardından
Ay içindeydi dünyanın,
Dolduruyordu kükürtlü alevlerini
Hörgüçlü, uyuz postunun altına büyük kırların.
Ve üstümde Manhattan'ın kuleleri
Sallanıyordu kül perdeleri gibi.
'Kötü Topraklar' denen kıraçlarda
Daha derine indik. Dört yanından kazıklara bağlanıp
Güneşte ölmeye bırakılmış bir arazi.
Theodore Roosevelt Ulusal Parkı
Yıllar önce güneşten ölmüş. Dökülmüş dişler,
Toprağın kabuğunun içinden fırlayan kemikler, dikenler.
Ya da yerle bir olmuş bir fabrika,
İşi sürekli olarak kurban
Üretmek olan,
Yıllar önce bağırsakları deşilmiş o kanyonları.
Aztek'le İnka Güney'e indiklerinde
Güneşi bekler halde bırakmışlar,
Tapılmaya aç, ilgi hırsıyla dolu
Ve şimdi birden çıldırmış artık.
Batarken gözlerini dikti arabamıza.
Görüş alanının ortasında sarı Missouri ırmağı
Emekliyor, pinekleyip çürüyor, emekliyordu.

Sessizlik en azından,
Soğuyan bir fırın gibi,
Ölümden sonra bir hayattı bir tür. Soğudukça
Her kömür artığı milim milim genişletip

Karartti gölgesini
Küçük bir kapı gibi. Orada kamp kurduk.
Hayatımda gördüğüm en düşman yerde.
Çok geçti yola devam etmek için. Hatırımda

Kamp yerimizin yakınında tek başına duran bir ağaç kalmış.
Durmadan ona bakıyordum –
Beni avutmasını mı bekliyordum? Avutmuyordu.
Çadırımızı kurarken
İçin rahatsızdı. Üstüne abanıyordu durmadan
O yerin korkunçluğu, bir bunaltı gibi.
Ayağa kalkıp çevrene bakmak zorunda kalıyordun.

Yorgunduk.
Avlanılmaya hazırdık. Dolaşmaya çıktık.
Her şey bizi izliyordu. Durduk daha serinlememiş bir halde
Ve baktık gidişine güneşin –
Yarım, çeyrek, sanki emilip de kayboluyormuş gibi.
Sonra da tümüyle silindi.
O anda bir şey
Doğruldu arazinin içinden, belirdi orada.
Boş, korkunç, tarih öncesinden – Amerika.
Gezegensel – insan gözü değmemiş.
Belki tek bir düşüncesi olan bir toprak – yılan.

Ama sonra, birden, yakınımızda
Dikenli çalıların içinde koşuşturan bir şey.
Küçücük bir canavar, manyak bir cüce,
Kontrolden çıkmış, son hız oradan oraya fırlayan –
Bir langırt masasında bir top gibi, çarpış ve sekiş,
Bir dehşet sıçrayışı, sonra geri dönüş, çarpış ve geri dönüş
Dikenli çalının labirentinin içinde. Panik içinde çırpınan bir kuş, dedim,
Belki ince bir yılanın bir ayakkabı bağı gibi bir yere bağladığı,
Dikenlerin içinden çıkamayan. Elektrikli bir yaratık, dedim,
Küçücük elektrikli avlar peşinde koşan. Ya da

Alabildiğine vahşi iki küçücük çöl kuşu
Dövüşüyorlardı orada. Tek bir fareymiş meğer.

Küller içinde demir bir ocağı andıran arazide bir yerde
Gözünü doyuracak kadar çiy tanesi bulmuş,
Koruyordu onları bir enerjiyle,
Aldığı gıdalardan gelmekten çok
İşkence edici bir zehire benzeyen. Neredeydi gıdası da zaten?
Ve ne işi vardı burada,
Bu güneş fırınında,
Oksitler ve ateş tozlarıyla dolu?
Ve ne yapıyordu jimnastik salonunda
Tek başına, kalori tüketerek,
Sinirsel gerilimini yakıp atarak, kriz geçirerek –
Bir acil durum öfkesi
Ya da kontrol edilmesi olanaksız bir coşkuyla aşırı
doldurulmuş bir halde?
Oradan oraya koşturdu derme çatma,
Dikenlerden kalesinin içinde, kurtulmaya çalışarak belki
Öldürücü radyasyonundan ilgimizin,
Gökten kendisine bakan – ve
Kayboldu gözden. Çıkardığı karışık, karmaşık gürültü
Bir iki saniye devam etti ardından.

Kanyonlar serinledi. Mavi koyulaştı,
Sızarak topraktan ektoplazma gibi,
Taşan bir yılan gibi. 'Kötülük bu gördüğümüz,'
Dedin. 'Gerçek kötülük bu.'
Her ne idiyse bütün arazi kuşanmıştı onu
Zırhlı bir maske gibi. 'Nedir bu?'
Diyordum durmadan 'Nedir bu?'
Sanki bu soru zorlayabilirmiş gibi o şeyi
Belirmeye, belki arabamızın yanında ayakta durur bir halde,
Belki yaşlı bir Kızılderili olarak.
'Belki topraktan,'
Dedin. 'Ya da belki kendimizden.
Bu boşluk emiyor içimizdeki bir şeyi.

Yalnızca ölüm olan bu yerde belki de hayatlarımız
Dehşet verici. Belki içimizdeki
Hayat
Toprağı korkutan ve bizi korkutan.'

BALIK TUTMA KÖPRÜSÜ

Neredeyse mutlu. Pırıl pırıl bir aydınlık içinde
O eşiği büyük gölün,
Üstünden ırmağı boşalan. Bir çift saf öncü,
Habersizdik gördüğümüzün ne olduğundan
Bakarken sandalımızın altındaki yırtıcı katillerin
Bir arada, bir ordu gibi geçişine batmış eşiğinin üstünden
Yellowstone'un.
Küçük önlemler almak
Korumak için kafataslarımızı o vızıldayan mesinalardan –
Kıyıyla köprü boyunca
Bir renk duvarı oluşturan, tatile çıkmış amatör balıkçıların
Şaklayan oltalarından fırlayan – tek şeydi düşündüğümüz.
Görmedik nasıl sonsuz bir zenginliğin
Eğildiğini o eşiğin üstünden, el edip çağırarak bizi
O pırıldayışıyla uzaklığın, çekerken
Alabalıkları bereketine.
Fazla ustalık göstermeden,
Sarsılan mesinalarımız ve solucanlarımızla. İşten değildi
Yakalamak izin verilen on iki tanesini
O yorgun göçmenlerin, iterek ve itilerek ilerleyen
Yumurtalarını bırakacakları çakıllara doğru. Aklımda kalan
Güneşin körleticiliği – ve sevincin senin
Gölün kıyısında yürüyüp uzaklaşırken
Saçı başı birbirine girmiş vahşi araziye doğru
Bikininin içinde. Orada neredeyse
Amerika'ya karışmıştın. Geri döndün
Ve döndük. O göl ağzı
Yalnızca bir tanesiydi birçok eşikten –

Her biri pırıldayan bir sunu olan.
Gözlerimizi yarı kapadık. Ya da alabildiğine açık tuttuk
Uyurgezerler gibi, bir teypte bir ses
Neler söz vererek bizi yöneltirken
Güç ve karanlık bir kapıya. Ses teşvik ederek soktu bizi
Işıksız bir ağlama ve kaybetme labirentine.

Hangi ses? 'Ruhlarınızı bulun,' diyordu ses.
'Gerçek kişiliklerinizi bulun. Şöyle gidin. Arayın, arayın.'
Ses hiç duymamıştı o parlayan gölü.
'Bulun ortasını labirentin.' Niye? Nedir açılacak olan
Labirentin yüreğinde? O kapı mı,
Kusursuz görüşe götüren? Ustaca
İtti bizi ses, ipnotize olmuş bir şekilde, eğerek başlarımızı
Çıkmaz yollarına, geri dönüşlerine,
El yordamıyla ilerleyişlere, şaşkınlıkla anlamaya çalışmalara,
Saplantı halindeki o arayış ve boğuşma karışımına,
Gelecek – hiçbir gelecek – için olmayan,

Birden susana kadar. Bu muydu labirentin ortası?
Bu muydu her şeyin durduğu yer? Ne vardı orada?
Ses tuttu beni orada ensemden kavrayıp
Ve eğdi başımı
Bulduğumuz şeyin üstüne. Ölü yüzüne senin.
Ölü dudakların, solgun. Ve gözlerin
(Kapaklarını kaldırdığımda kahverengi ve parlak olan
O yanan yüzeye baktığın günkü kadar)
Hareketsiz ve ölü.

ELLİ DOKUZUNCU AYI

Kaç ayı gördüğümüzü sayıyorduk – sanki bütün istediğimiz
Daha çok ayıymış gibi. Yellowstone Ulusal Parkı
Sarmıştı bizi cüppesine, Kızılderili çadırlarına
Dağlarla kozalaklı ağaçların.
Kaybedilmiş Kızılderili Mickey Mouse Amerikası
Yol gösteriyordu bize bir kamp yerinden ötekine –
Bir dolu ziyaretçi vardı bizden başka. Ve her şey yeni ve
şaşırtıcıydı
Senin için de benim için olduğu kadar. Cennet, gördük ki,
Vahşi ayıların çocukların ellerinden yem yediği yerdir.
Vahşi miydi gerçekten bu ayılar? Babalar gördük,
Bebeklerini koyu renk ayıların sırtına oturtan,
Herkes çevrelerinde gülüşüp fotoğraf çekerken.
Ayılar Amerikan ailesinin bir parçası olmuşlardı,
Asıllarıydılar o iki boyutlu büyük tahta ayıların,
O Disneyland tulumları giymiş Bruin Amca'ların,
Bizleri orman yangınlarına karşı uyaran. Ayılar bekliyordu –
Karşılayıcılar gibi – her park yerinde.
Oyuncak ayı kulaklarını ve soru dolu düğme gözlerini
çevirerek
Araba camlarına. Yirmi tane saydık,
Otuz, kırk, elli tane. Bir keresinde
Arabanın kapısını açtığımda bir kafeteryada
O anda oradan geçmekte olan bir ayı
Omuz vurup kapattı.
Her yerde insanlar ayıları,
Ayılar da insanları eğlendiriyordu.

Dolaştık dilediğimiz gibi, çok geçmeden alışıp bu bolluğa.
Kartallar da sunulmuştu bizim için. Dayanıp bir parmaklığa
Baktık aşağıda ağır ağır kayan siyah beneklere
Ve gördük kartal olduklarını – bizi de alıp götürdü
O hayranlık çığlıklarıyla dolu genel sevinç
Birilerinin dürbünü sayesinde. Gözlerimi diktim
Bir kartalın ayrılmış parmaklarının arasından,

Hatırladığımda hâlâ korktuğum bir uçuruma.
Ama çevirilmeyi reddediyordu bunların hepsi.
Kamp Koruyucularının astıkları levhalar üstünkörüydü,
Oyun oynar gibiydi. Şakacı takma adların arasından magma
Renklerini fokurdatıyor, hırıltılı soluğunu salıyordu
Tarihöncesi hâlâ kaynıyor,
Tütüyordu çevremizde.
Her gece
Ayılar kamp yerlerini basıp talan ediyordu. Fotoğraf yıldızları
Olarak gösteri yapıyordu gömme çöp tenekelerinde.
Coşuyordu herkes –
Birkaç günde bir yeni bir grup kampçı
Heyecanla çığlık atarak korkusuzca yakından fotoğraf çekmek
istiyordu
Uyarılar kafalara dank edene kadar.
Nedense o gece
Uyarılar dank etmişti. Endişeliydin.
Günboyu gittikçe gerilmişti sinirlerin.
Dayanma noktasını tam geçecek kadar yol almıştık. Benzin
Biraz fazla azalmış, gece biraz fazla ilerlemişti.

Moralin her zamanki gibi dibe inmişti
Benzin göstergesiyle birlikte ve orada titreyerek yüzüyordu –
Bir kâhin gibi görüyordun geleceğimizi, bir manşet olmuştuk,
Gece ormanlarında yenilip yutulanlar. Yolda bir viraj
Korkunç bir hale gelmiş, neredeyse aşılmaz olmuştu.
Dev bir geyik birden çıkıp
Kozalaklı ağaçların karanlığından, boynuzlarını geçirdi
Tam kaputun üstünden ve kayboldu gözden, bir işaret gibi
Gelecekle ilgili işaretlere özgü bir yerden. Çadırımıza ulaştık
Alacakaranlığında kamp ateşlerinin.
Üç soğuk kızarmış alabalık
Vardı kahvaltıdan kalan. Ama
Çok geç olmuştu yıldızların altında oturmak için,
İçkilerimizi yudumlayıp yemek yiyerek. 'Ayılar!' Ayılar
geliyordu!
Kap kacak sesleri ve haykırışlarla

Öbür ucundan kamp yerinin – 'Ayılar! Ayılar!' –
Panik içinde çadıra atmış kendini, yalvarıyordun.
Büyük kahverengi bir ayıyla, daha küçük, daha koyu bir ayı gördüm,
Lastik oyuncaklar gibi zıplayan,
Seken şişirilmiş tatlı oyuncaklar gibi
Çadırlarla masaların arasında. Korkunç, sıvı,
Ne yapacağı belli olmayan, yakalanmayıp kaçan bir hız! Ve haykırışlar.
Bütün kamp telaş içindeydi – bir keşmekeş
Dövülen tencerelerle bağırışlar söylerken ayılara
Çekip başka bir yere gitmelerini – neresi olursa olsun,
Başka birinin başına belâ olmalarını. Kilitledim her şeyi
Arabaya. Hepsini dikkatle kontrol edip.
Bir şey kaçmıştı ama gözümden.
Uyuduk mu?
Kamp yeri uyuyordu. Ayılar ürkütülüp gönderilmişti
Başka kamp yerlerine. Nasıl da emniyette duyuyorduk kendimizi
Soluyan yeşil duvarlarımızın ardında! Gizlice soluk alıyorduk,
Emniyetteydik ve kozalarımızın içinde gibiydik uyku tulumlarımızın içinde.
Güvenerek her dakikanın yavaşça bırakacağına yerini
Kendisi kadar sessiz başka bir dakikaya. Dev, diken diken karanlığı
Amerika'nın. Yastığımın altında
Aşırı bir tehlikeye karşı aşırı bir çare olarak
Tutuyordum özellikle bilenmiş küçük baltayı.

Saat kaçtı? Sessizliği yırtan bir gürültü – fazlasıyla yakında –
Başımı kaldırıp dikkat kesilmeme yol açtı, kulak kabartarak
Sanki gürültüyü çıkaran şeyi izliyormuş gibi. Sonra başka büyük gürültüler,
Bir şeylere gerçek bir zarar verilmekte,
Bunun hâlâ sürmekte olduğunu söyleyen – ve sen de uyanmıştın,
Kulak kabartıyordun yanımda. Kalktım

Ve baktım çadırın tül gibi örülü penceresinden ayışığına.
Her şey net, kara gölgeli. Araba
Beş adım ötede, normal duruyordu.
Sonra içinden başka yırtılış sesleri geldi ve sarsıldı
Ve gördüm o koyu renk şeyi, o siyah kütleyi
Öbür taraftaki arka camı dolduran. 'Tanrı kahretsin bu ayıları!
Arabaya giriyor biri.'
Korkutucu şekilde bir iki kez bağırsam,
Dedim, insan sövgüleriyle yakından saldırsam ona,
Korkup kaçar ayı. Baltamı alacaktım
Her ihtimale karşı. Çıkardım yastığın altından baltamı,
Acınası bir imgelem yoksunluğu belirtisi gibi duruyordu.
O arkadaşça davranan ayılar gelmişti aklıma.
Böyle olur işte. Korkularımız
Daha akıllıdır bizden, daha ileri görüşlü –
Ve emin değildim artık ne yapmam gerektiğinden. Sonra bir saat boyunca
Boşalttı arabamızı, çantalarımızı bulmaca gibi çözerek,
Karıştırıp savurarak her şeyi. Düşlüyordum
Her kumaş parçasının yırtılıp ayrılmasını yaylardan.
Bir bina yıkılıyormuş gibiydi çıkan gürültü. Yattığımız yerde
Her değişik sesin anlamını çıkarmaya çalışıyorduk
Ayı döver, tepeler, ezer, kazır
Ve arada bir de durup düşünceye dalarken.
Tekrar kalktım. Belli belirsiz şafak aydınlığında
Çelik dondurucumuzu kavramış olduğunu seçebildim
Pençelerinin arasında. 'Büyük, kahverengi olanmış.'
Duymuştuk
Bu ayının kötü olduğunu. Bir kez daha sessizce yatıp
İzin verdik dilediğini yapmasına.
Ve sonunda
Yeni bir ses – bir okşama, daha yakma getiren
Ninni gibi bir kalk borusunu rahatça işleyen bir motorun:
Kamp Koruyucusunun sabah devriyesine çıkmış arabası.
Ayı duymuştu sesi. Tattık sevincini –
O korkunç, inanamayışa benzeyen sevincini –
Pençelerinin hızla yere sürünerek kaçmasını duymanın

Çadırımızın yanma kadar. Oradaydı gerçekten,
Çadırımızın yanında gizleniyordu! Soluğu,
Bütün gece tıkınmaktan ağırlaşmış,
Bez duvarı yalıyordu – yalnızca bir karış ötede
Yüzünden, faltaşı gibi gözlerle bakan
Sana bakan yüzüme.
Araba kolayca karıştı
Sessizliğine ormanla gölün. Ayı
Yok oldu gizlendiği yerden, çadırın duvarları solgunlaşırken.
Camlaşmış gölde dalgıç kuşları silkinip kurtuldu
karabasanlarından.
Sabah oldu.
Korkunç bir hayalet terketmişti bizi,
Dondurucumuz bükülüp açılmıştı, balıklarımız
Kaybolmuştu yalnız leke izleri bırakarak, her portakal
Emilip dümdüz edilmişti, kek karışımımız
Serpilmişti yerlere metreler boyunca, yenilebilir
Her şeyden ambalaj kâğıtlarıyla
Patlamış paketler kalmıştı yalnızca. Ve arka camı arabanın
Çekilip çıkarılmıştı – yıldız şeklinde bir delik
Bırakmıştı tek bir pençenin kaldırma gücü,
Tek bir pençe o kıl kadar ince kokunun peşinden gidip
Söküp atmıştı bütün camı. İçeri eğilip
Pençe kancalarıyla tutup çıkarmıştı kilerimizi.
Birbirine yapışmış bir iki kılı duruyordu: Shakespeare kitabıma
yapıştırdım.

Biraz sarhoş hissediyordum kendimi – garip bir gurur
duygusu,
O hayvanın ölçüp tartma süreçleri tarafından
Bu şekilde seçilip benliğimin tırmıklanmasından kaynaklanan.

Ama sen duş binasından,
Önceki gecenin paniği iki misline çıkmış,
Hemen kaçmak isteyerek döndün.
Bir ikizim
Tam o gece bir sonraki kamp yerinde

Bir el feneri ve birkaç bağırışla
Bir ayıyı ürkütmek için çadırından çıkmış ve öğrenmişti –
Kısaca, böyle bir kavrayış için
Kendisine kalan zamanda – benim tahmin ettiğim şeyi:
Yani bir ayının insan etine göre
Çelikten olup çelik halatlardan
Kaslara bağlı olan pençelerinin takılı olduğu kolun
Altmış, yetmiş, seksen libre ağırlığında olabilip
Saatte 90 millik bir hızla savrulabileceğini.
Dehşetinden bu işin matematiğini tam olarak hatırlıyordun.
Duş binasında bir kadınla karşılaşmıştın,
Korku içinde arabasına atlayıp o kamp yerinden gelmiş olan
Ve emindin bizimkinin de aynı ayı olduğuna.
Bir insan öldürdükten sonra sıçrayarak ormanlardan geçip
gelmişti
Bizi soymaya.
Elli dokuzuncu ayımızdı bizim. Görebiliyordum
Garip bir içgüdünün karşısında
Tahterevalli gidip inip çıkan o tehlikeyi – görebiliyordum nasıl
Bir hayvanın beyninde hafif bir titremenin tonlarca ağırlığı
elektriklendirip
Hayatı kâğıda çevirebileceğini. Ama göremedim
Senin beyninde hangi titremenin, hangi gereksinimin sonradan
Bir kurmacaya çevirdiğini işe yaramaz senaryomuzu –
Ya da hangi kendini kurtarışın
Sıkıp çıkardığını o senaryonun kanını
Daktilo şeridinin içinden.

O günlerde

Anlamamıştım
Nasıl kafanın içinde
Oradan oraya savrulan ölümün bir yere konması gerektiğini,
Sonra da başka bir yere ve hareket halinde tutulması
gerektiğini
Ve dinlendirilmesi gerektiğini
Geçici olarak bir yerde.

GRAND CANYON

Ağzına kadar portakal suyuyla dolu değildi bardak –
Ama birden alabildiğine dikkat etmeye başlamıştın
Bir damlasını bile dökmemek için. Orada kıyıda
Katırların yokuş aşağı inişlerine bakmak
Mide bulandırıcıydı neredeyse.
Millerce ötede karşıda duruyordu bir mil yüksekliğindeki kale
duvarı yar,
Millerce aşağıdaki o iki günlük sakal kılı
Seksen ayak yüksekliğinde bir ponderosa ağacıydı.
Ya da öyle diyorlardı. Ve orada aşağıda dayanılmaz bir sıcak
vardı.

Kimsenin bizi göremeyeceği kadar büyük
Bir taş ocağı, içinden
Bir şeylerin heykelinin
Yontulup çıkarıldıktan sonra orada bırakıldığı
Götürülemeyecek kadar büyük olduğu için.
Büyük kızıl anası Amerika'nın!
Şimdi güneşin, değişen renklerle,
Kendisini okşamasına izin vererek apaçık yatıyordu orada.
Geçirdik bakışımızı içinden – duyumlarından kalan parıltıda
Kaybolmuş bir tüy gibi.

Altı haftalık hamileydin ve korkuyordun katırlardan.
Ama kâhin buradaydı.
Amerika'nın Delfi'siydi burası. Gelecekle ilgili bir işaret
istiyordun.
Puma avcısında karar kıldık. Kuru, aksi,
Yıllardır burada olan bir adam. Eski kanyonla ilgili abartılı
hikâyeler.
Tek bir şaka yapmadan gösterdi dialarını.
Avladığı beş yüz aslandan
Söz ederken bir daha avlanmayacağını ima etti.
Ona cephe almıştın
Sözcükleri bir yandan kulak zarlarına değer

Ve geçirirlerken belirsiz kanyon gökgürültüsü
Ve şimşeklerini kızıl ananın cenininin üstünden

Soğuk su tulumumuzu Mojave çölünün lava taşlarından
geçirip getirmiştik
Ön tamponumuza asılı bir halde, bu işten anladığımızı
göstererek.
Sanki tulumu gelecek için saklıyor gibiydik. Daha
kullanmamıştık.
Sarhoştuk
Kafalarımıza tıkılmış bütün o kıvrılıp bükülen yollardan,
Gövde tulumlarımıza tıkılmış o dağlardan, ormanlardan,
şehirlerden,
Böğürtlenli turtalardan. Sersemlemiştik o şok dalgalarından
Üstümüze gelen o geniş gök manzaralarından –
Yol tavşanlarından ve karanlık bastıktan sonra içine girdiğimiz
Bira kutusu burçlarından kalkıp
Bize doğru gelen ve içimizden geçen o gökgürültüsü
yaratıklarından.

Alın teri dökmüş, hac yolunu tepmiştik.
Şimdi kutsanmayı istiyorduk artık.
Bir sözcük bekliyorduk kanyon aslanının
Dolar kartalına çevirilmesinden önceki dönemden kalan.
Umutluyduk bize verebileceklerinden bunu
Karşımızdaki sahnedeki Navajo dansçılarının.

GÜM!
ilk vuruşu davulun
Daha tek bir dansçı yerinden doğrulmadan.

GÜM! Derin vadi konuşuyordu
Zarın ötesinden,
İlk çağrı
Baş döndürücülüğü ile mide bulandırıcılığı içinden vadinin.
Ve her tüy gövdemdeki
Sıçrayıvermişti bir davul dersinin üstündeki eski tozlar gibi.

GÜM!
Yuttu bütün belleği,
Dansçılar, kalabalık, fotoğraf makineleri, her şey kanyonun kıyısındaki
Yutulup gitti tek bir vuruşta.
Sen, ben ve o ana – asılı kalıp
Onun titreyen yankı odasında – yutulduk
Kötü bir kazanın
Hemen önce ve sonra olan şeyleri silmesi gibi bellekten –
Kayboldu oradaki her şey
GÜM!

Not ettim. O yüzden biliyorum
Uyurgezerler gibi arabaya dönüp su tulumumuzun çalınmış olduğunu gördüğümüzü.

Hiçbir şey kalmadı geriye. Ben hiç dönmedim oraya, sen de öldün.
Ama beklenmedik anlarda gèri geliyor,
Sanki ilk kez oluyormuş gibi, kavrayıp
Sarsarak beni hafif bir uykudan uyandıran bir el gibi
İçinden bütün bu yılların ve otuz yıl sonra,
Yakın, kendisi, kızının sesi olarak bizim –

GÜM!

KARLSBAD MAĞARALARI

Karlsbad mağaralarındaki yarasaları görmüştük.
Bacalardaki tüylü kurumlar kadar dolgun,
Katedrallerden büyüktüler. Noktalara dönüştürmüştük
kendimizi

Ufkunda eksiksiz dünyalarının
Ve salt onlara ait hayatlarının.
Herhalde mutluydular hepsi de –

Öylesine mutlu ki mutlu olduklarını bilmiyorlardı,
Mutlulukla öylesine meşguldüler, öylesine doluydular,
Taş cennetlerinde baş aşağı asılı dururken.

Sonra saatlerimize baktık. Öncü yarasalar
Tam vaktinde kanat çırpıp dönmeye başladılar
Mağaranın dev ağzında.

Açık hava tiyatromuzdu o mağara, onlar da izlediğimiz
oyundu.
Kanat çırpan o bir iki yarasa bir milyonun yoğunluğuna
dönüştü,
Derken o kaynayan kritik kütle koptu o mıknatıstan

Toprağın altındaki. Yarasalar fırlayıp gittiler,
Dökülüp gittiler, duman gibi uçup gittiler, dalga dalga gittiler,
Yarım saat kadar sürdü gürül gürül yukarı akışı

Birkaç milyon yarasanın. Dumanlardan oluşan bir ejderha,
Topraktaki bir anahtar deliğinden yükselen.
Büyük bir gök yılanı, kıvrılıp giden

Güneydeki Rio Grande'ye doğru.
Her gece tonlarca böcek avladıklardı yerdi orası –
Beş ton demişti birisi.

Olması gereken de buydu,
Kim bilir kaç milyon yıl boyunca olduğu gibi.
Otomatik bir şey, radarları gibi geliştirilmiş.

O gece orada kalıp kalmamak konusunda kararsızdık
Hayatlarımızda daha önce hiç bulunmadığımız bir yerdeydik.
Ziyaretçilerdik – kendimizi bile ziyaret eden.

Yarasalar bir parçasıydılar güneşin mekanizmasının,
Çiçeklerin mekanizmasına bağlıydılar
Böceklerin mekanizmasıyla. Yarasaların anlamı

Rahat işlemesini sağlıyordu toprağın hiç aksamayan
mantığının.
Evrensel bir gereklilik – bir cinin kanatlarında.
Bizim kıpırtılı yarı katılışımıza yöneltilmiş bir azarlama.

Buna benzer düşünceler dolaşırken kafamda birisi bağırdı.
Yarasaların gök ejderhası bir düğüm atmaktaydı kendine.
'Dönüyorlar!'
Gözlerimizi dikip baktık ve gördük,

Yarasaların arasından, sıradağlar gibi ufukta yükselen
Koca tepeli fırtına bulutlarını, flaşları patlayarak
Rio Grande'nin üstünde. Bir sorunla karşı karşıyaydı
yarasalar.

Kanatlarını başlarının üstünde tutup katlanabilir şemsiyeler
gibi
Daldılar ta yukarıdan
Tam mağaranın içine – bütün bulut kayıp gitti,

O paçavralar içindeki cinin bütün gövdesi
Aktı yeniden şişenin içine. Güneyde her yerde
Fırtına bir savaş gibi çakıp ilerliyordu.

Tedbirliydi o yarasalar. Bizim aksimize,
Biliyorlardı ne zaman koparmak gerektiğini kendilerini
O sevgiden, güneşi ve öteki yıldızları güden.

SİYAH PALTO

İyi anımsıyorum gidişimizi oraya,
Denizin suları çekilmişti iyice, Kuzey Sahilinin o buzlu
Rüzgârı kemiklerime
İşliyordu – içimde en kenarda olmanın nostaljisi,
O iyi duygu. Siyah paltomla ilgili
Tek anım. Islak kumlar üstünde gezinerek
Denize bakıyordum, kendimi alabildiğine yalnız
hissedebilmek,
Salt kendim hissedebilmek için, keskin kenarlarımla –
Ben ve deniz birlikte bomboş bir sayfa,
Ufuk boyunca uzanan o saydam perdeden geri dönen
Ayakizlerim
Yepyeni bir başlangıç olabilirmiş gibi.

Ayakkabılarımın kumlarda kalan şekli
Tek izim.
Denizle yaptığım
Kısacık ama doyurucu tartışma.
Ettiğim sözler, denizin ince dilinin
Yorumlaması için. Sessizce.
Bir cins tedavi,
Şimdilik çok karmaşık bulduğum, ama
Daha sonrası için siyah kutumda sakladığım talimatlar.
Bir yaban geyiğine
Cips vermek gibi yemesi için.
Bana ve makineme bakıp haykırdığın
O fotoğrafta yaptığın gibi.

Hiç farkında değildim
Kahverengi gözlerinde yuvalanan
O paparazzo teleobjektifine
Girmiş olduğumun.
Sen de farkında değildin belki,
Çok uzaktan, yarım mil belki de,
Bakarken bana. Denizin kenarını

Yerine yerleştirmemi izlerken.
Farkında değildim
O çift görüntünün,
İki yönlü yüreğinin o çift görme yanılgısının
Yansıması olarak
Gözünün görüntüleri üst üste bindirişinin,
Hayaletin gövdesiyle benim bulanık saydamlığımın
Nasıl netleştiğinin tek bir görüntü olarak,
Keskin kenarlı, bir hedef kadar çarpıcı bir görüntü,
Ölmüş babanın az önce içinden çıkıp geldiği
Buzlu suların önüne yem gibi atılmış.

Farkedemedim bile,
Merceklerini kısarken sen, nasıl
İçime giriverdiğini babanın.

PORTRELER

Ne oldu Howard'm yaptığı portrene?
İstiyordum o tabloyu ben.
Ruhlar yardımcı olurdu Howard'a. 'Bazen
Resim yaparken bir ses duyarım, bir kadın sesi,
Howard, Howard, der – hafif, uzak,
Giderek duyulmaz olan bir ses.'
Görüntüne renklerini
Beslemeye başladığında
Kendinden geçmişti Howard. Üç ayaklı
Potasının başında kor gibi parlıyordu.
Kaç kez oturup poz vermiştin?
Yaddo'da sonbahar. Odun sobaları. Çamların arasında yağmur,
Yağmur, yağmur. Kargaların kavimler arası
Çatışmaları ve yankıları. Howard'm gözlerinin açtığı
Pencereden bize bakıyordun
Yoğunlaşmış, erimiş, pırıltılı.
Yağlıboya alevleriyle bir sen çıkmıştı
Senin içinden, tastamam doğruydu dudakların.

Birden – 'O ne? Kim o?'
Arkandaki loş bakımsız odadan
Biri çıkmıştı, başını eğmiş bakıyordu sana,
Omuzunun hemen arkasında – pejmürde gölgeler içinde
Tam da insan olmayan bir şekil. Kim?
Howard şaşırmıştı. Gülümsüyordu.
'Madem orada, onu da çizerim. Hoşuma
Gidiyor böyle şeyler olduğunda. Geliverdi birden.'

Nereden gelmişti ama? Esrarlı ek bir boya lekesi
Yeni fırınlanmış, ıslak parlaklığını senin
İzliyor gibiydi.
İçimde korkulu bir önsezi ile bakmıştım.
Yapayalnızdın orada, erişilmez bir boyutta
O yaratığın elinde,
Hamile ve korumasız.

Karanlık bir boşlukta
Howard'ın fırçası bağlamış gibiydi seni oraya,
Yem gibi, bir sunak gibi,
Cezbetmek için, insan yiyen bir hayvanı değil, canavarı değil,
Şeytanı değil. Neyi? Kimi?
Küçük bir yılanın
Sıyrılıp çıktığını izlemiştik, seranın
Tozlu zemininde sürünerek – bronz bir mil gibi
Hayat pırıltılarıyla dolu, çekingen ve canlı
Bir sümüklüböcek boynuzu gibi başını
Kaldırmıştı. 'Ne güzel!'
Diye bağırıvermiştim birden: 'Bak Howard, ne güzel!
Öyle yoğun ki alamıyorum gözlerimi!' Gülmüştü Howard.
Yılan yılandı alt tarafı. 'Hoşuna gidiyor,' demişti,
'Çünkü habis. Heyecanlandırıyor seni habis olduğu için.'

Bir şey dememiştin sen. Daha bir hafta öncesinde –
Büyülenmiş gibi, dudaklarını ısırarak, parmaklarınla
Başparmağın salt senin duyabildiğin bir müziğin
Notalarını seslendirirken birlikte,
Öylece oturmuştun orada,
Bir bebeğin üzerine eğilir gibi,
O ölü ölümsüz yaratığın ikizini
Alabilmek için türbesine, önündeki sayfanın üzerine.

STUBBING İSKELESİ

Kanal ile nehir arasında
Karanlık yapışkan barda oturuyorduk.
Kış gecesi yağmuru. Köprünün siyah kamburu ve parke taşları
Simsiyah terliyordu çiseleyen sarısının altında sis lambalarının.
Ve tepelerin dimdik yükselen yamaçları, kışın ıslak karmaşık
yığınları
İle dolu yüksek koruluklar ve her an
Üzerimize kapanacakmış gibi duran kırlar. Koca vadinin
Geçit vermez, çamurlu sıkıntısı.
Umutsuz, eski bir taş tuzak gibi. Nerede yaşasak?
Buydu aklımızdaki soru sarı ışıklı, soğuk
Ve boş salonda. Fırlatılmış bir zar gibi zıplayıp
Amerika'nın pırıltısından soyunmuş, oturup ağlamıştın sen,
Yanlış yöne giden bir öncü gibi,
Sıla özlemi içinde, yorgun, aradığını bulamamış, hamile.
Nerede başlamalı yaşamaya? İtalya'da mı? İspanya'da mı?
Bizimdi bütün dünya.*
Çevremizdeyse, karanlık bir anıt gibi bu vadi,
Tarihinin yıkılmış mezarı,
Harap fabrikalar ve terkedilmiş küçük kiliseler.
Çoktan uçup gitmiş Sanayi Devriminin
Kirli yuvası. Pencereler bile kapkara parlıyordu.
Buysa eğer İngiliz pub'larının romantikliği, ne korkunç.
Batmış *Titanik*'in içinde bir hava kabarcığı gibi.
Son hızla ilerleyen kıtalararası yataklı vagonumuz
Berbat, çıkışı olmayan bir tünele bindirmişti.
Nerede mola vermeli? İdeal evimiz
Önümdeki siyah Guinness birasından
Tırmanıp çıkmaya çalışıyordu. Oturduğumuz yerde,
Ben doğmadan kırk yıl önce,
Kanaldan çekilip çıkarıldığında, sarhoş dedem
Bir çarşafa sarınıp şarkı söylemişti. Senin tüm sorunlarını
Çözecek bir ev benim de çözecekti

* *Cennetin Yitirilişi*'nin sonunda Milton'ın Cennet'ten kovulan Âdem ile Havva için "Onlarındı bütün dünya" demesine bir gönderme.

Tüm sorunlarımı. Bir ev bulmaktı
Tek ihtiyacımız, nerede olursa olsun.
Bir bulsak, tüm cinlerimizin aslında peri,
Vampirlerimizin kılavuz, şeytanlarımızın melek
Olduklarını anlayacaktık o bahçede. Evet, bahçe. Bahçe
Tüm sözcüklerimizin altında büyüyordu, senin
İçinde büyüyen varlık gibi.
Her şey
Guinness'imin içindeydi. Nerede ama, tam olarak?
Buydu işte bilemediğimiz, ağızda kalan o koyu
Garip tad, biranın gizli maddesinin
Acı meyan kökü tadı. O karanlık anda
Kehanet, karşımızdaki derin vadiden uçup gelen
Yerel bir baykuş gibi, bölgesinin – yani geleceğimizin –
üzerinde
Şöyle bir döndü. 'Bu ara vadilerde,' diye fısıldadım,
'İnanılmaz evler vardır, Elizabeth döneminden kalma,
Harika, küçük krallıklar adeta.
Çok da ucuzdurlar üstelik. Örneğin,
Karşıda, şu vadinin yamacında...'
Bir kâhin gibi görebiliyordum evi gözlerimin önünde,
Yamaçtaki setin üzerinde bizi bekliyordu: Bir kartal yuvası,
Ağaçlarla suyun durduğu uçuruma bakan.
Hiçbir şey anlamıyordun sen söylediklerimden.
Başka yana bakıyordu gözlerin:
Atlas Okyanusu'nun güneşli dalgaları, gürleyen plajları,
Dondurma gibi tepeleri dağların, çığların fısıltısı,
Yılan otuyla taşan vadiler. D.H. Lawrence'ın yerküresi
Geleceğini görebilmek için baktığın kristal küreyi
Aydınlatırken, mezarının bir kanadı
Geçti başının üzerinden. O vadinin yamacında
Bekleyen evler vardı ikimizi de:
İki ayrı ev. Ben açıkça görebilirken
Düşlediğim evi, sen bir siyahlık görüyordun salt,
Aralıksız bir siyahlık, hiçliğin yüzü,
O yağmurlu pencere gibi. Derken beş bowling oyuncusu
Girdi birden bara palyaçolar gibi, gülerek.

Toplarını koyup yere içki ısmarladılar. Aralarından en komiği
Ülserdi, dayanılmaz acılar içindeydi.
Daha doğrusu, ülserin kendisiydi gösterinin yıldızı. Beşini
birden
Kahkahadan kırıp geçiriyordu. Kendilerinden geçip
Yerlere yatıyorlardı gülmekten. Cehennemde yanan ruhlar gibi,
Çaresiz bir kahkaha ve acı ızgarasının üstünde, gözlerinden
Yaşlar geliyordu gülmekten, ter gibi damlıyordu gözyaşları,
Bir yandan da bardaklarını boşaltıyor, doldurup yine
boşaltıyorlardı.
Gülümsemeden edemedim. Sen de gülümsedin. Geleceğin
kapısı
Azıcık aralanır gibi oldu önümüzde.

AF

Toprağa dikilmiş kırılgan bir fidan gibi,
Kök saldın, meyve verirken
Serpilip geliştin ancak, hamileyken,
Doğum yapmanın o derin
Teslimiyetinde. Bu sen, en çok
Sevdiğin ve birlikte olmak istediğin sendi.
Polonya koridorundan gelen bir Rus bebeğinin –
Her biri güzelce boyanmış – katmanlarının
Ortasındaki çekirdek: En derinde, gülümseyen,
Güvenilir olan; sevinçli varlık,
Willendorf Venüs'ü ya da Bath'lı Kadın.

Toprakla paylaştığın sen işte bu sendi.
Taç yapraklarla yaratıkların kardeşliğine
Üyeliğindi bu sen. Sevgi ülkesinde, Cennet'te
Güzellik ve nektardı
Masonik işaretleri bu kardeşliğin.
İntiharın çekip almaya çalışmıştı seni o ülkeden.

Ve küçük hasır sepetinin içinde
O Cennet'in en dünyevi nehrinin üzerinde
Ölümden kaçan sen bu sendi.
Hintli eben (tüm vaftiz analarının
En zamanlısıydı bu ebe,
Ganj Nehrinin bir tanrısı gibiydi senin için,
Alüvyonların bilgeliğiyle kararmış) saçlarını okşadı
Kurtulmanın rahatlığıyla ağlarken sen
Ve gizlice sepetine yerleştirdi, senden ayırdı seni,
Kanayan kendinden kendine ulaşmanı sağladı, seni avutarak
Boş anestezi maskesiyle,
Yoga soluğuyla,
Maymun kadar ince parmaklarıyla doğurdu seni,
Serbestçe yüzen bir beşiğin içine: Önce hapşıran,
Sonra dişsiz ağzını açıp ağlamaya başlayan bir imgeydin.
Oradaydım ben de. Kılık değiştirip kaçmana yardım ederken

Daha o zaman senin görünümüne
Bürünen ölümden, gördüm,
Tanınmamak için maske gibi takmıştı seni yüzüne.

İSİS

Otomobille Amerika gezisine çıktığımız sabah
O da bizimle çıktı yola. Tüm bavullarımızın
En hafifiydi. Ve sen oturmuş masaya Ölüm'le,
Nihayet anlaşmaya varmıştın:
Babanı O'na bırakıyordun. Çocuğun olabilecekti karşılığında.

Dehşet verici bir tartışma. Ama iki yılına,
Üç yılına, çaresiz günlere, gözyaşlarına mal olmuştu.
Nihayet çıkarıp ölüm giysilerini
Yakmıştın Babanın mezarı üzerinde.
Öyle kararlı bir tavırla yakmış, öyle başarılı
Bir sihir yaratmıştın ki, Hayat
Dayanamayıp inmiş bulutlardan, hiç beklenmedik şekilde,
Beyaz bir güvercin gibi, konmuştu başının üzerine.
Amerika'nın Bağımsızlık Günü'nde
Çıkmıştın yola. Bendim arabayı kullanan,
Ölüm değil.
Ölüm de bavullarımızın arasında mıydı?
Bir süreliğine işsiz, yol arkadaşımız?
Üstünde miydi arabanın, kaputun üstünde mi?
Zaman zaman yolda karşımıza mı çıkıyordu,
Bir kahvede, bir benzincide?
Piknik sepetimize mi gizlenmişti?
Tekerleğin gölgesinde mi gidiyordu?

Yoksa surat mı asıyordu odanda bıraktığın kâğıtların arasında,
Alışkanlıklarının geri dönüp
Hatırlamasını mı bekliyordu onu? Saklamış onu kendinden
Ve kandırmıştın Hayat'ı bile.
Ama dalların meyve vermiş ve İngiltere'de
Olgunlaşmıştı. Orada eben, meyva ağaçlarının bahçıvanı,
Küçücük Hintli bir hanımdı:
Siyah ve eski, yarı Gond,*
Şarkı söyleyen tavrı ve uğurlu sesiyle

* Hindistan'da yaşayan bir halk.

Meyvelerin rahibesi.
Siyah İsis'imiz duvarda asılı olduğu yerden
İnmiş çalgısını sallıyordu
(Değişken Koruyucu Perimiz,
Magnae Deorum Matris**), kalça kemiklerinin arasında ay,
Başında taç gibi buğday sapları vardı.

Büyük tanrıçanın kendisi
Gövdeni kuşanmıştı senin, büyüyüp tam boyuna ulaşarak,
Harcadığın çabaları kullanarak
Plastik bir eldiven gibi, yaratmak için,
Yumuşak bir maske gibi,
Zafere ulaşmak ve iyice garip olmak için doğum yatağında.

Ölüm değildi o zaman
İçinde ağlayan senin, kanlı bezler arasında yatarken sen,
İçinden çıkıp ağlayanı kucağında tutarken.

Şiirsel ölüm değildi
Kanların arasından kaldırıp seni
Sendeleyerek sevinç içinde telefona gönderen,
Tüm dünyaya ilân etmek için
Hayat'ın seni nasıl dönüştürdüğünü.
Ölümsüzlük ve sana söz verdikleri
Ödünç almıştı tümüyle gövdeni;
Doluydu kucağın
Hiç ölmemiş olanla, Ölüm'ü tanımayanla.

** (Latince) "Tanrıların Ulu Annesi": Tanrıça İsis.

TECELLİ

Londra. Bir Nisan akşamının
Kirli, leylak yumuşaklığı. Metro
İstasyonuna doğru
Chalk Farm Köprüsü'nden geçiyordum.
Yeni baba olmuştum; uykusuzluktan ve
Yenilik heyecanından başım dönüyordu biraz.
Derken, genç bir adamın geldiğini gördüm bana doğru.

Yanımdan geçerken baktım yüzüne ilk,
Çünkü o ana kadar görmezlikten geldiğim
Bir şey farkettim (inanamadım gözlerime).

Maden işçilerinin bir zamanlar küçük köpeklerini
Ceketlerinin içinde taşıdıkları şekilde
Küçük bir hayvanın yarattığı şişkinlik değil salt ceketinin
önünde,
Bizzat yüzü hayvanın. Ve aranan gözleri
Göz göze gelmek istercesine benimle. Nasıl da tanıdık!
Ceketin yakasından taşan kocaman kulaklar,
Sivri yüzündeki sokak çocuğu ifadesi,
Korkunun arasından sıyrılan vahşi bakışlar.
'Bir tilki yavrusu!'
Durdum ve kendi şaşkınlığımı duydum.
Adam da durdu. 'Nerede buldun bunu? Ne
Yapacaksın hayvanı?'
Chalk Farm
Köprüsünün üzerinde bir tilki yavrusu!

'Bir pound'a satarım sana.' 'İyi ama
Nerede buldun? Ne olacak hayvana?'
'Bulurum satacak birini. Bir pound'a
Alan çıkar mutlaka.' Ve bir gülümseme.
Benim aklımdan ise
Senin ne düşüneceğin sorusu geçti. Sığdırabilir miydik
Tilkiyi kendi dar alanımıza? Bebekle birlikte?

İster miydin o eski kokusunu
Ve terbiyesiz enerjisini evimizde?
Ve büyüyüp eğlenmeye başlayınca
Ne yapacaktık beklenmedik hareketleriyle
Güçlü, yerinde duramayan bir tilkinin?
Uzun ağızlı, ansızın parlayan öfkesiyle,
Her gece yirmi mil yol gitme ihtiyacı ve bizim ötemizdeki
Her şeyi bilmek isteyen sonsuz merakıyla ne yapacaktık?
Nasıl baş edecektik evrensel rahatsızlığıyla
Her taşındığımızda?

Küçük tilki yanımdan geçen diğer kişilere bakıyordu,
Önce şuna, sonra buna, sonra da bana.
Tek gereken yaver gitmesiydi şansının.
Bebeklikten çıkmıştı artık ama,
Küçücüktü hâla gözleri,
Yuvarlak, adeta öksüz, çaresiz,
Ağlar gibi. Uzaktı
Mavi sütünden anasının, tüylü ve kürklü oyuncaklarından,
Yuva hayatının mutlu karanlığından. Ve dev fısıltısından
Takımyıldızların
Anasını uzaklardan her gece ona geri getiren.
Düşüncelerim büyük, cahil köpekler gibiydi
Çevresinde dolanıp yavruyu koklayan.
Yürüyüp gittim sonra
Kendi hayatımdan çıkıp gider gibi.
Öylece bıraktım o tilki yavrusunu. Londra'da
Bir tilki yavrusunun
Geleceğine terkedip onu, aceleyle
Yürüdüm ve kaçar gibi
Daldım Metro'ya. Verseydim,
Verseydim o bir pound'u ve
Kucağımda bir tilkiyle dönseydim sana –

Kavrayabilseydim bir tilkinin yanı sıra gelen her şeyin
Bir evliliği sınayan ve kanıtlayan şeyler olduğunu,
Başarısız olmazdım sınavda. Sen başarısız olur muydun?
Ben başarısız oldum. Başarısızlığa uğramıştı evliliğimiz.

ÇİNGENE KADIN

İktidarsızdı Katedral,
Gösteriş içindi salt, başkaları için, başka
Çağlar için. Tonlarca ağırlığıyla mızrak gibi
Yükselişi deler gibiydi bizi,
Gölgeli kasveti ve kutsallığının ağırlığıyla.
İlk görüşüm değildi Rheims'i. Sonuncu olacak ama.
Yanma bile yaklaşmayacağım bir daha.
Başımıza gelenler yıldırım düşmüş gibi yaktı
Önümüzdeki günler için örmekte olduğum
İpek gibi, gizli, gerektiğinde değişebilir haritasını Fransa'nın;
Bir örümceğin köprüsünü ördüğü gibi örüyordum o haritayı,
Geleceğimiz için, belki. Birlikte ilk
Keşif gezimizdi Paris'in dışına. İnceliyor,
Not tutuyorduk; büyülüyordu her şey bizi.
Meydanda oturmuş, tereyağlı kruasanlarımızı
Kakaomuza banıyorduk.
Kartlar yazıyordun sen, yüzünde ciddi bir ifade,
Sırtında yağmurluğun. Sabahtı, serindi hava.

Kesik, koyu bir ağaç gövdesi gibi bitiverdi ansızın
Yanı başımızda çingene kadın. Yerinde duramıyordu,
Her oyuğu koklayan bir sansar gibi
Veya bir garsonun bıçağı gibi
İstridye açan ve kötü çıkanları
Hiç durmadan çöpe sallayan,
Kabukları çöpe sallayan, bir sonrakinde ise,
Dikkatle, anahtar deliğini bulan. Açık avucunda duran
Dini bir madalyonu gösteriyordu bize (Aziz Nikola
Veya Meryem Ana). Daha ağzını açarken kadın
Reddetmiştin bile, uzman bir tavırla, yan gözle bile bakmadan,
Çok denenmiş bir tepkiyle, kapanan bir tuzak gibi.
Hiddetinle kadının hiddeti karşılaştılar.
'Non' demenle, alışkın olduğu aceleci talep durdu
Ve durdu kadın, şaşkın, donmuş, sanki
Tokat atmışsın gibi suratına. Yüzüne doğru uzattı

Parmağını tabanca gibi, buzdan bir sopaya dönüştü
Tüm hızı adeta: 'Vous crèverez bientôt'* dedi. Karanlık yüzü
Yağlı bir kayışa atılmış bir düğüm gibi, kızılderililerin
Haberleşme düğümleri gibiydi. Acı gözleri bir içki bardağının
dibindeki
İntikam tortusu gibi, eski Galya kötülüğüyle doluydu,
Nefret kusan kuru üzümler gibi. Ve ansızın
Devam etti yoluna, masaların arasında, bir oraya, bir buraya
Seğirtti ve yok oldu. Ettiği sözler kaldı geriye, Katedralden
Daha ağır, daha karanlık, temelleri daha derin,
O sözlerin ağırlığı abandı gövdeme
Ağırlığı gibi daha yeni ya da çok daha eski bir dinin,
Yalnızca bende yaşayan,
Götürmem gereken
Gittiğim her yere – daha derin katakompları
Ve daha güçlü tanrısıyla.
Oysa sen
Kartlarını yazmaya devam ettin. Günler boyunca
Güçlü tılsımlar düzdüm eski Gal kafiyeleriyle,
Etkisiz kılmak için zehirini kadının. Rheims'e dönüp
Bulmayı düşündüm kadını ve bir sadaka vermeyi
Silâhını geri çekmesi için rüşvet verir gibi. Oysa sen
Sözünü bile etmedin hiç. Güncene bir kayıt
Bile düşmemişsin. Ve senin kadını duyamadığın
Umuduyla bekledim. Sağırlaştığı için kulağın belki,
Daha yakın bir patlamadan. Kapandığın için belki
Daha katı bir mezara.

* (Fransızca) "Yakında gebereceksiniz."

BİR DÜŞ

En korkulu düşün
Gerçekleşmişti: Kapı zilinin birden çalması –
Milyarda birlik bir olasılığın öylesine gerçekleşivermesi değil,
Bir meteorun gelip bacamızdan aşağı inmesi
Özellikle bizi bulmak için.

Düşler değil, sabit yıldızlardır, demiştim ben, hayatı
yönlendiren.
Tüm benliğin susuzluğu, önünde durulamayacak bir şey,
Uyuyan birinin hava çekmesi gibi
Ciğerlerine. Kaldırman gerekiyordu
Tabutun kapağını azıcık.
Kendi düşünde mi, benimkinde mi? Garip bir
Posta kutusu. Almıştın zarfı içinden. Babandan
Gelmişti mektup. 'Geri döndüm.
Seninle kalabilir miyim?' Sessiz kalmıştım ben.
Her ricası emir gibiydi benim için.

Sonra, Katedral.
Chartres. Nasıl olmuşsa ulaşmıştık Chartres'a.
İlk gidişin değildi senin.
Pek bir şey anımsamıyorum
Bir Breton sürahisinden başka. Her şeyimizi
Doldurmuştun o sürahiye. Son frank'ımıza kadar.
Annen için demiştin.
Oksijenimizi boşaltmıştın
Sürahiye. Chartres
(Bunu kurtarmayı başardım)
Yüzünü çevreleyen bir şaldı,
Kararmış, is izleri adeta –
Bir yangın geçirmişçesine. Rahibe sabrıyla
Hastabakıcılık etmiştin Babana, kaldığı kadarıyla.
Hayatlarımızı o sürahiden
Kahvesine dökmüştün sabahları. Paramparça etmiştin sonra
sürahiyi,

Parçalarını, kaba yıldızlar gibi,
Alıp annene vermiştin.

'Ve sana armağanım da bu', demiştin sonra bana: 'İzin
veriyorum:
Bu düşü anımsa. Ve düşün'.

MİNOTAUROS

Paramparça ettiğin maun masa üstü
Annemin aile yadigârı büfesinin
Üstünü oluşturan geniş parçaydı eskiden –
Taşıyordu yara izlerini bütün hayatımın.

Bir müzayede çekici indirir gibi elden çıkarmıştın
Yüksek bir tabure indirip üstüne
Çocuk bakmaya yirmi dakika geç kaldığım için
Çileden çıktığın o gün.

'Aferin,' diye bağırmıştım. 'Haydi,
İyice parçala da çıra olarak kullanalım.
Şiirlerine koymadığın yanın bu işte!'
Sonra, daha soğukkanlı, yatışmış bir halde,

'Bir omuz versen kıtalarına,
Yola koyulacağız.' Derinliklerinde kulağının mağarasının
Cin parmaklarını şaklatmıştı.
Neydi ona verdiğim?

Kanlı ucu o yumağın,
Evliliğini çözecek,
Çocuklarını tünellere dönüştürecek
Yankılarla dolu bir labirentte,

Anneni bir çıkmaz yola dönüştürecek
Ve seni getirecek boynuzlu, böğüren mezarına
Dirilmiş babanın –
Ve senin kendi cesedine orada.

TENCERE

Adam sonunda uzun anacaddesinde durduğunda
Küçük kasabanın, o yüz doksan millik
Yolculuktan sonra, saat beşte, Eylül'de,
Göz alıcı, alçalmış, ıslak güneybatı İngiltere güneşi
Sokağın öbür ucunda asılıyken
Ve güçlükle çekip çıkarttığında uyuşmuş gövdesini
Kitaplar ve naylon torbalar dolusu
Çanak çömlek, çatal bıçak ve bebek giysileri yığılı arabadan
Ve karşı yanına geçtiğinde yabancı kasabanın hafif yokuş sokağının
Bir saplı tencere almaya süt ve bebek maması ısıtmak için
Varır varmaz
Mobilyalarından saatlerce önce,
Boşaltılmış yeni evlerine, yabancı yeni hayatlarına,
Farketmedi tencereyi aldığı nalburun
Kapalı ve boş olduğunu
İki yıldır. Ve dönerken arabaya
Elinde tencereyle, farketmedi
Kaldırımda durmuş kendisine bakan adamı,
Kolunu dolamış halde bir genç kadına,
Üstünde kalçalarına kadar yırtmaçlı, alabildiğine dekolte,
Uzun bir gece elbisesi, çıplak omuzlarında
Delikli, ipek bir şal ve kulaklarında leopar pençesi biçiminde küpeler olan,
Farketmedi ne o, ne de yorgun argın
Gene direksiyona geçip
Yanma oturduğu karısı
İki metre bile olmayan bir uzaklıktan
Öylesine yoğun bir biçimde onlara bakan adamın,
O mutlu arabadaki iki kişiden de
Çok daha canlı ve gerçek adamın
Direksiyondaki adamın kendisi olduğunu – bildiğini çifti bekleyen geleceği,
Ama bir şey gelmediğini elinden uyarmak için onları.

HATA

Devon'a getirdim seni. Düşlerimin ülkesine.
Totemler ülkeme
Uykuda yürütür gibi getirdim seni. Batı'daki meyve bahçesine,
Hayali ülkeme.
Yorganlarla,
Cenin zarı ve göbek bağıyla cebelleşirken ben,
Sen yanımda durdun:
Cesur ve çaresiz ve umutlu,
Başka tanrılar araken, tek tek çıkarılan giysiler
Gibi attın üzerinden Amerikan aristokratlığını;
Nihayet, ruhuna kadar çıplak ve yaralı,
Çıktın bu arnavut kaldırımı, resimsiz koridora,
Bir ucu bir mezarlığa bakan.
Ne olmuştu
İtalya'nın güneşine?
Kaçıp kurtulmuş muydu elimizden
Isırgan otlarından kaçan bir kelebek gibi? İlkgençliğinin
Işıklı yolu, kıtalar aşan o düşler ekspresi
Bu kızıl topraklı tünelde olanca hızıyla ölümcül
Bir duvara mı bindirmişti? Bu muydu
Uyanamamamızın nedeni, uyuşmuş parmaklarımız
Isırgan otlarının köklerini eşelerken.
Hangi yanlış
Kavşağa sapmıştık? Kasvetli bir meyve bahçesinde
Damda gümbürdeyen yağmurun ve yabanıl otların ağırlığı
altında
Sendeleyen evimizin tabut gibi çürüyüşünü
Dinlemiştik çevremizde. Neler geçmişti aklından
Karaağaç masanda tek başına oturur
Önündeki boş beyaz kağıda bakarken,
Yanı başında sessiz daktilonla, çatıdan sızan
Damlalarla yağmurun mırıltısını dinlerken,
Ve bakarken toprağa gömülü o kiliseye ve
Yağmur perdesinin arkasında pırıl pırıl parlayan

Siyah taş damlara.
Lyonnesse'ti bu.
Erişilmez bulutlar, sualtı ağaçları.
Dikenli
Tavşan yuvası gibi patikalar. Islak dükkanlarda
Sarınıp sarmalanmış kadınlar (siğil gibi derdin onlara)
Yabancılığını koklarlardı senin.
Topraklı porsuklar gibi ayrılmazdı üzerinden gözleri,
Uykundan çekip alır seni düşlerini ellerlerdi,
Her tavşan yuvasının ağzında
Tarla kenarında bir karanlık çağ şivesiyle söylenmiş
Ayaküstü yargılar beklerdi seni.
Dünya,
Omuz omuza vermiş yağmurlu tepelerin
Eteklerinde çitlerin arkasında bekleşen,
Dizlerine kadar çamura batmış boğalarla sona ererdi.
Sırıl sıklam meşe ormanlarını titreten bir böğürme
Zorlardı sınırları. Ve çizmelerin yanındaki hendek
(İnce bir kan-su sızıntısı)
Nehirle denizi arardı.

Ve buydu işte nihayet seçtiğimiz.
Anımsadıkça bir baloncuk içinde görüyorum hepsini:
Kapalı bir parlaklık içinde, sessizce
Gülen ve ağlayan, saydamlığın içinden dışarıdaki çıplak
kasvete bakan
Garip insanlar. Zambakların arasında
Yabancı bir mezarın üzerinde yağmurlu bir nikah resmi.
Ve resmin hemen altında, gözden uzak, gerçek kemikler,
Her şeyi hâlâ yaşayan.

KİRACI

Avlunun köşesinde patatesler büyüyordu
O Eylül. Hoşgeldin demek için bekliyorlardı sanki!
Kendi toprağımızın ilk meyveleri. Ve tadları
İlk efsaneydi. Kendi yaşamımızın
Öncüleriydi o sabahlar:
Kürekler, tırmıklar, tulumlar, çizmeler almıştım.
Ve kitaplar. Kitaplar! Tüm bolluğuyla
Bahçeciliğin tamamını yutmak isteyen
Bir öğrenci gibiydim. Kazmaya başladım bahçeyi.
Doğru başlamam gerekiyordu: İki kez kazdım
Tümünü bahçenin. Ve kalbim
Ve kalbimin içinde saklanan neyse, kazdılar benimle birlikte.
Sonumun geldiğini varsayıyordum, her an gövdemin
Dışına atlayabilirdi kalbim
Veya durabilirdi öylece. Birkaç saat kazdıktan sonra
Bir şey oldu birden, ter bastı,
Titremeye başladım. Kalbim. Alışmıştım artık.
Ancak kalbim olabilirdi. Sancılar. Zonklamalar.
Gece yastığımın üzerinde kulağımda nabzımın
Düzenli hançeri. Rus ruleti:
Kalbimin her atışı bir zar atışı gibi,
Tıkırtısı gibi Rus ruletinin. Ne garipti
Yatağımda yatıp
Kalbimin beni paramparça edişini düşünmek
Ağrıyan bir dişimle ilgileniyormuşum gibi.
Oysa kalbim bendim. Ben kalbimdim.
En delice çabalarımda şarkısıyla beni
Desteklerdi kalbim. Nasıl terkederdi beni şimdi?
Göğsümün üzerinde ağırlığını hisseder,
Taşırdım gittiğim her yere onu, ölen
Bir çocuk gibi. Sol omuzumun altında
Ansızın bir kama.
Veya bir kılıç. Korkunç bir imge: İnce
Metal uç boynumun yanından dikey bir şekilde girip
Saplanıyor köprücük kemiğime. Veya kaburgalarım

İçerden çiğneniyormuş gibi bir his. Ve en kötüsü,
O beklenmedik halsizlik, vites sonsuz enerjiden
Bir hayaletin hiçliğine kaymış gibi birden,
Boşa alınmış gibi, motorum boş yere
Çalışırken. Günde kaç kez?
Hastalık hastalığı hemşire gibi tutup kolumdan
Yanımda yürüdü, nabzımı ölçtü.
Evet, öleceğim belliydi.
Bir günce tutmaya başladım, kalbimin
Hatalarını kaydetmek için.
Uyandığımda güçsüzdü ellerim. Yatarken
Öyle zonkluyordu ki parmaklarım
Sallanıyordu elimde tutup bakakaldığım kitap.
İki omuzumun arasına gelen
'Yumuşak ama bir devenin tepmesi kadar sarsıcı'
Çifte yumruklu darbenin zamanlaması.
Boğazımı yalaması kanların
Bir kediden bir anlığına kaçabilen
Kırık kanatlı bir kuş gibi. Gövdemin tümünü
Beethoven'i ileten bir aygıta çevirme çabası,
Aortumla yeniden yönetebilmek için o müziği,
Temizler beni, serbest bırakır ve
Taburcu eder diye belki. Erişemiyordum ama müziğe.
Reddedilmiş olduğumu söylüyordu müzik yalnızca bana
Ve müziğin akıp geldiği sağlıklı, yaratıcı, ses dolu diyarda
Artık yerim olmadığını.
Gözden çıkarılmış,
Atılmıştım artık. Hareketlerim eski
Hızımın kalıntılarıydı yalnızca, dağılıp giderken böyle
Ölüm sonrasına geçmiştim çoktan.
Baktığım her şey (bir kedi ya da köpek)
Ölü olarak görüyordu artık beni: Retinasında
Kalmış olan yetersiz görme duyusuyla
Birkaç adım atabilen bir ölü.
Yeni araştırmam
Bir kalbin sahibini öldürmesinin tüm yolları
Ve benimkinin beni nasıl öldürdüğü üzerineydi. Tüm bunları

Bir yıl, iki yıl, üç yıl hiç söylemedim sana.
Bu arada
Kimdi kalbimi kullanan,
Kimdi arı kovanımızı yerine koyan ve benim
Habersiz ellerimle, kendi eğlencesi için
Dokuz sıra fasulya eken? Kimdi bu şakacı yabancı,
Bizi evimizden atmaya gelen,
Tenimi paylaşan, seninkini de paylaştığı gibi,
Bahçeyi kazarken beni izleyen, sakince. Ve senin
Özenle parlattığın şiirlerine bakan omuzunun üstünden
Bakar gibi şu ya da bu ya da bir başka aynaya,
Kendisini görmek istemeyen?

NERGİSLER

Nasıl nergis topladığımızı anımsar mısın?
Başka anımsayan yok, ama anımsıyorum ben.
Kucak dolusu çiçek getirmişti kızın, heyecanlı, mutlu,
Yardım etmişti hasadımıza. Unutmuş ama.
Seni bile anımsamıyor. Ve satardık çiçekleri.
Berbat bir şey gibi geliyor şimdi, ama satardık.
Yoksul muyduk o kadar? İhtiyar Stoneman, bakkalımız,
Şaşı gözleri ve pancar rengine dönüşen tansiyonuyla
(Son şansıydı onun da,
Senin öldüğün o buzlu kış o da ölecekti),
İkna etmişti bizi. Her ilkbahar
Çiçeklerimizi alırdı, düzinesi yedi peni,
'Dükkanın bir geleneği'

Kaldı ki, sahip olmak istediğimize emin değildik henüz
Hiçbir şeye. Temelde her şeyi kâra
Dönüştürmek istiyorduk.
Hâlâ göçebe – hâlâ yabancıydık
Sahip olduğumuz her şeye. Nergisler
Eylemlerimizin tesadüfi yaldızıydı,
Define sandığıydı. Öylece gelirlerdi
Ve hiç durmadan gelirlerdi. Sanki
Topraktan değil, gökyüzünden düşer gibi.
Hayatlarımız kendi iyi şansımızı talan edip ele geçirdiğimiz
ganimetti henüz.
Sonsuza dek yaşayacağımızı bilirdik. Öğrenmemiştik daha
Sonsuzluğu kısa bir an için görmek gibi olduğunu
Her nergisin. Bilmiyorduk
Nasıl da nadir, gelip geçici olduğunu
Günlerimizin!
Beklenmedik bir ikramiye sanırdık o çiçekleri.
Son bir nimet olduklarını düşünememiştik bile.
Dolayısıyla satardık. Uğraşırdık satmak için,
Bir başkasının çiçek bahçesinde
Çalışırcasına. O Nisan yağmurunda

Eğilmiştin üzerlerine – son Nisan'ındı.
Birlikte eğilmiştik, itişen saplarının yumuşak çığlıkları
Ve çocuksu dans giysilerinin
Islak titreşimleri arasında.
Yeni açmış yusufçuklar, ıslak ve narin,
Çok erken açmışlardı.

Bir marangoz tezgâhına yığmıştık o incecik çiçekleri,
Düzinelerin arasına yaprak serpiştirmiştik –
Bükülen, oynak, hava almaya çabalayan, çinko-gümüş
yapraklar –
Saplarının yaralı uçlarını, yuvarlak, etli uçlarını kovalara
koyup
Satmıştık, demeti yedi peniye –

Rüzgâr yaraları, karanlık toprağın çarpıntıları gibiydiler,
Kokusuz metalleriyle;
Derin mezarın cansız soğuğunun ateşle arınması,
Buzlar nefes alabilirmiş gibi –

Satmıştık çiçekleri, solup gitmeleri için.
Topladığımızdan da hızlı çoğalırlardı biz onları topladıkça.
Sonunda, yenik düşmüştük
Ve yitirmiştik düğün hediyesi makasımızı.

Her Mart ayında o günden bu yana, aynı
Soğanlardan yükseliyorlar, aynı
Bebek ağlamaları gibi, ısınan topraktan,
Müzikten önce hazırlanmış balerinler, yılın
Rüzgârlı kulislerinde beklercesine titreşerek.
Aynı anı dalgasının üzerinde, usulca sallanarak,
Geri geliyor ve unutmaya çalışıyorlar
Karanlık bir Nisan'ın yağmur perdesinin ardında
Eğilen ve saplarını kesen seni.

Ama bir yerde makasın anımsıyor. Neredeyse şimdi o makas.
Buralarda bir yerde, ağzı açık,
Bir Nisan'dan diğerine
Daha derinlere gömülüyor
Toprağın içinde – bir çapa, paslı bir haç olarak.

I'LASENTA

Yerde bir yığın gibi duran plasenta
Dönüşmüştü bile sakatata.
Lotus yiyicinin adası koparılmış,
Kökleriyle birlikte sürüklenip ışığa çıkarılmış
Ve atılmıştı kandan sırılsıklam olan gazetelerin üstüne:
Şafak kırmızılarıyla akşam morlarından oluşan
Karmaşık bir gölcük,
Çöpe atılmak üzere. Göz kamaştırıcı aydınlığa bakıp gülüyor
Ve ağlıyordun sen. Nihayet bakılan öğle güneşi gibi
Göz yaşartıcı bir parlaklık patlamışken yatak odasında, Gorgon
Geldi ve yüzünü yırtıp alıp
Yere çaldı. Nasıl da şaşırtıcı bir güzellik
Doğmuştu.* Güneşten yanmış o Alman'ı
Hatırlattı birden bana: Olanca gücüyle
Ahtapotun bağırsak gibi kollarını balayımızın
İskelesine çarpıyordu.
Güneş çarpmıştı beni,
Mavi-siyah görüyordum her şeyi.
En büyük, en arı
Sevincini ağlıyordun sen. Plasenta daha
Şimdiden anlamsızdı, boğulmuştu.
Bana başka hiçbir kahverengi gözden hiçbir zaman
Akamayacak kadar parlak gelen yaşlar parlıyordu gözlerinde,
O göz yaşartıcı parıltıyı havaya kaldırdığında. Ağır,
Düşmüş Cennet'i usulca oturttum
Ateşe dayanıklı cam bir kâseye. Kendine özgü bir anlamı
Olan bir kâseye: İçinde haftalar önce
Pişirdiğim tavşanın bükülmüş, parçalanmış
Cesedini kendi kanına yatırmıştım. Kendimi
Bir mağara duvarında bir başkasının gölgesi gibi hissettim.
Mısır'da bir lahit duvarında
Köpek başlı bir insan resmi. Yattığın yerden
Beni izliyordun pencereden,

* W.B. Yeats'in 1916 Paskalya Ayaklanmasıyla ilgili "Değişti, değişti her şey tümüyle: Korkunç bir güzellik doğdu" dizesine bir gönderme.

Kâse dolusu plasentayı karaağaçların altında
Eski İngiltere'nin sevecen bir tepeciğine
Gömerken ben. Bir daha o kâseden
Kendi kanının şarabında pişirilmiş
Tavşan yemeyecektin. İçindeki tavşan
Gözünü açmıştı, sanki bir gece,
Lapa lapa yağan karın altında,
Karaağaçların altından kalkıp gelebilirmiş gibi bahçemize,
'Anne! Anne!' diye bağırarak,
Yiyecekler beni.'
Ya da doğrulabilirmiş gibi ansızın,
Kaçmaya çalışarak önümüzde, bir cadının kara dostu gibi,
Hatayı tamir edilemez kılmak için gönderilmiş,
Sessizce öldüğünde karanlık bir sarsıntıyla
Sağ arka tekerleğimin altında
A30 karayolunda. Hiçbir şey duymamıştın sen.
Ama kalemimin ucundan kanadı. Ve oluştu
Yeniden sayfamın üzerinde. Tavşanın hiyeroglifi.
Alıp baktın merakla.
Ve bir telefon gibi haykırdı kulağına –
Ay gözlü, koparılmış çiçeği çığlığını attı.
Bağırsakları sökülmüş donakalmış bir maske,
Patlamış bir damar kadar durdurulamaz,
Çığlığını attı kâsedeki tavşan.

SETEBOS*

Miranda'yı kim oynayabilirdi?
Bir tek sen. Ferdinand'ı da bir tek ben.
Ve öyle oldu işte, evet, öyle oldu.
Hiç sorgulamadım bunu. Annen
Prospero'yu oynadı, uçan ruhlarını çağırıp
Eğlenceyi düzenleyerek ve evliliğimizi kutsayarak,
Belli etmeden dinleyerek fısıltılarını
Paris'te balayılarını yaşayan çiftin
Ve merdivenlerde gülümseyerek kendi yansımasına
Karanlık duvarda. Enkazım
Birden dönüştü bir dolap dolusu yepyeni giysiye,
Altın bile vardı dişlerimde. Ariel
Eğlendiriyordu gece gündüz bizi.
İnsan sesleri ve gürültüler ve tatlı melodiler
Yaydığımız büyülü havaydı. Ariel büyülü havamızdı.
Bir ben Caliban oluyordum, bir sen,
Sırrımızdı o, gösteren bizi
En tatlı, en taze, en doğal halimizle
Ve bizi seven biz birbirimizi severken. Sycorax
Kabuğuydu bahçemizin boşaltılmış ayvasının,
İnip çıkıyordu ufuktaki buğulu köpüklerin üstünde
Karadan uzakta, kulisindeydi
Göğün, bir yönetmen gibi,
Henüz oynanmamış gelecek sahneleri inceleyen.

Sonra oyun yetişip yakaladı bizi. Caliban
Döndü gerçek haline. Duydum
Bir uluyuşun karıştığını sesine senin,
Ense tüylerimi diken diken etti o uluyuş
Karaağaçtan nasıl kurtulduğunu anlatan şarkını söylediğinde.
Yattım bir çuhaçiçeğinin labirentinde
Bilmeden ne yapmam gerektiğini. Duydum Minotauros'u:
Geliyordu bir raya oturur gibi girdiği o tünelden,

* Shakespeare'nin *Fırtına*'sında Caliban'ın annesi Sycorax'ın taptığı tanrı. Bu şiirin ilk kıtasında anılan kişilerin hepsi bu oyunun kahramanları arasındadır.

Derin ve acı eski kusurlardan oluşan. Kral Minos,
Diğer adıyla Otto – uluyuşu
Kıvrılıp bükülerek dönüşen ölümcül bir müziğe. Hangi
Oyundaydık? Çok geçti seni bulmak
Ve gemime dönmek için. Ay, kendisini kıyıya bağlayan ipleri
koparmış,
Savruluyordu kasırgada. Uluyan şarkın
Bir çığlıktı kızartılmakta olan
Bronz bir boğanın içinden gelen. Kahkahaları
Sycorax'ın, gökgürültüleri ve şimşekler
Ve kara bir sağanaktı. Savurdu üstüme
Prospero'nun başını
Seken bir yıldırım, oradan oraya atlayan bir havai fişek gibi.
Ayın boynuzları
İnip çıkıyor, savruluyordu. Duydum çığlıklarını senin
Bir borazan gibi sıcak bronzun içinden:
'Kim parçaladı bizi?' Sığındım
Bir abanın altına, sarıldım sımsıkı
Sarılabildiğim kadarına varlığımın, duyarak seslerini
Yaklaşan köpeklerin artık.

KISA BİR FİLM

Acı versin diye tasarlanmamış.
Mutlu anılar çağrıştırmak için yaratılmış
Belleğin ne olduğunu daha bilemeyecek kadar
Genç insanlar tarafından.

Şimdiyse tehlikeli bir silah artık, bir saatli bomba,
Gövdeye hasar verecek bir bomba türü, üstelik uzun vadeli de.
Bir film yalnızca, seni zıplarken gösteren bir iki kare, bir iki saniye,
Aşağı yukarı on yaşındasın, zıplıyorsun ve zıplıyorsun gene.

Fazla net olmayan bir grilik, sisler ve lekelerden oluşan,
Duyarlı bir fitili var bu şeyin, bir fitil olmaktan çok
Bir dalga uzunluğu, elektronik bir ateşleyici,
İçimizde seni gömdüğümüz mezardaki şeye ayarlanmış.

Ve bu patlamanın nasıl acı vereceği
Yalnız bir dehşet düşü değil, ince bir ter tabakası da
Birden insanın derisini kaplayan, gerilip hazırlanması sinirlerin
Çoktan olup bitmiş bir şeye.

PAÇAVRA KİLİM

Birisi bir tane yapmıştı. Çok beğenmiştin.
Sen de başlamıştın bir paçavra kilim yapmaya.
Yapman gerekiyordu. Üstünde şimşekler çaktığından
Bir toprağa ihtiyacın vardı. Belki. Ya da
İçinden bir şey çekip çıkarman gerekiyordu –
Ruhundan bir tenya çıkarır gibi. Ben yalnızca
Mutluluk duyuyordum izlemekten makasının korkusuzluğunu
Yıpranmış yün elbiselerini
Ve bir zamanlar öylesine pahalıya mal olan eskilerini kesip
Sargı bezlerine dönüştürürken. Kirli kan rengi
Ve nergis sarısı. Örüp
Bir halat yaptın onlardan. Ova ova
Yeniden diriltip onları renk renk bir yılan yarattın,
Kıvrıla büküle çıkan
Elbise mezarlığından. Kişiliğine ait olmayan
Gömülü eski mumya sargılarından çıkarcasına. Eğiliyordun,
Çarkının üstüne eğilen bir çömlekçi gibi,
Dönen göbeğinin üstüne görkemli paçavra kiliminin,
Gittikçe genişleyen bir daire çizen
Arayarak sınırlarını bir müziğin –
Boştaki uçlar titreyerek diller gibi havada,
Çıkarak bir füg gibi
Parmakizlerinin yuvarlaklarından. Yatıştırıyordu seni
Yaratmak o yılanı,
Çöreklenip bir halı olan. Ve halı,
Dönüp dururken öyle, alıp çıkarıyordu bizi
O kırmızı odadaki kalp hastalığı günlerimizden.
Beni özgür kılıyordu. Seni özgür kılıyordu
Neredeyse hiçbir şey gibi duran bir şey yapmak.
Ne zaman halının başına geçsen mutlu oluyordum.
Conrad romanları okuyordum sana öyle anlarda.
Özgür kılınmış aklını alabiliyordum sesimin kollarına,
Bölüm bölüm, cümle cümle,
Sözcük sözcük: *Karanlığın Yüreği*,
Sır Ortağı. Böyle sürüyordu, duyuyordum

Parmaklarının okuyuşumu okşayışını saatler boyunca,
Yılanın karışmış gökkuşağını oluştururken.
Bir yılan oynatıcısı gibiydim – sesim
Uykuda gibi sallandırıyordu seni çöreklenmiş yığınının
üstünde,
Ellerin kazıp çıkarırken şiirlerimizden daha derin bir şeyi,
Bir bilgiyi, kırılmış bir mıknatısın iki yarısını andıran.

Hatırlıyorum
O kırmızı gölgeli, uzun akşamlarımızı,
Kaçmayan bir şahine dokunmak için uzanırken
İnsanın soluğunu tuttuğu o fotoğraf anlarına benzeyen daha
çok da,
Sanki elini tutmuşum gibi okşamak için bir şahini
Senin elinle.
Sonradan (çok da sonra değil)
Güncen itiraf etti kime ettiyse
Ne şeytanların kan gibi akıp içinden karıştığını o halıya.
Kendi barsaklarını söküp çıkarırmışçasına
Göbek deliğinden çıkarmışsın gibi onu.

Çocuk muydum ben, anne mi? Niçin örmüştün
Aramızdaki o göbek bağını?
Kurtulmak için mi doğum sancılarımdan, yoksa
İtip uzaklaştırmak için mi beni? Kangal kangal sarman onu
Acil bir büyü müydü
Aramıza gizlice girmeye başlayan
Donmuş uzaklığın oluşturduğu dolaşmış yumağı çekip çözmek
için?
Yoksa salya gibi akan bir beddua mıydı,
Nefret dolu yaşlı bir kadının uyurken
Açık kalan paslı ağzından – laneti miydi onun,
Çok katlı labirentler dolusu karışıklığı olduğu yerde
dondurup
Küçük bir kilimin içine sıkıştırıveren?
Geçit vermeyen o kangallar ölümcül bir yılan oldular.
İnsan ayağını basıp ağırlığını verdiğinde üstüne

Kanını değiştiriyordu yılanın dokunuşu. Üstünden
atladığımda
Sinirlerimle beynimi değiştiriyordu.
Evimizi gördüm bir düşte,
Biz onu bulmadan önceki haliyle. Gördüm büyük bir yılanın
Başını kaldırdığını evin ortasındaki kuyudan,
Tam kuyunun olduğu yerde, taş kapağının altında,
Evin ortasında.
Bir çocuk gövdesi kalınlığında altın bir yılan
Süzülüp çıktı açılmış kuyudan. Ve akıp gitti
Arka kapıdan; hiç bitmeyecekmiş gibi uzundu gövdesi,
Ama sonunda incelip bir kuyruk oldu ve geçti eşikten,
O yıpranmış, çatlamış, yakında bizim olacak eşikten.
Bütün bunlar oldu, bütün ev düşümde
Ters döndükten ve evin tıpatıp
Bir kopyası – kuyu dünyasının
Ters dönmüş yansıması –
Doğrulup yerine oturduktan sonra
Deprem gibi bir sarsıntıyla kendi değişik yıldızlarının altında,
Dürtüp uyandırarak yılanı.
O paçavra kilim,
Dizlerine yığılan,
Kayıp düştü yere. Yattı orada çöreklenmiş olarak
İkimizin arasında. Nasıl geldiyse,
Nereden bulduysa dilini, yılan dişlerini, anlamını,
Kaldı Cennetimiz geçip gittikten sonra da.

MASA

Sağlam bir yazı masası yapmak istemiştim sana,
Ömür boyu dayanacak.
Karaağaçtan, geniş bir kereste aldım beş santim kalınlığında,
Bir kıyısı boyunca soyulmamış kabuğu ağacın,
Düzlenmeden bırakılmış tabut yapmak için. Tabutluk karaağaç
Yeni bir hayata kavuşur içinde yatarken
Toprağın sularında boğulmuş bir ceset. Biraz daha uzun bir
süre
Korur ölüleri yolculuklarında kayın, dişbudak ya da çamdan.
Rendeyi alıp elime kusursuz bir düzlük yarattım,
İmgeleminin bir uçak gibi konabileceği. Bilmiyordum
Bir kapı hazırlamış olduğumu,
Aşağı doğru dönüp babanın mezarına açılan.

Eğiliyordun üstüne coşku içinde
Elinde Nescafe'nle her sabah.
Bir hayvan gibi, vahşi havayı koklayan,
Dinleyen hastalığının sesini
Ve tam aradığı şifalı otu bulan sonra.
Uzun sürmedi
Kalemini izleyip keşfetmen karaağaçta
Onu açacak büyülü sözcükleri. Gözlerime inanamayarak
Gördüm güpegündüz yükselip çıktığını tahtanın içinden
Mezarından kalkmış babanın,
Maviydi gözleri, o Alman guguk kuşu
Ötüyordu hâlâ her saat başı
Tüm belleğin olduğu yalanını söyleyerek.
Topallayarak geçip o belleğin
İçinden
Girdi evimize. Uyurken ben sokuldu
Titreyerek aramıza. Bana dokunmak için döndüğünde
Değdiğinin o olduğunu anladın. 'Bekle!' dedim. 'Bekle!
Ne bu?' Şaşkınlığım
Sağırlaşıyordu konuştuğu dilden – dalga uzunluklarının
Dışında kalan bir Almancaydı bu. Çılgınca uyanıp

Daha derin bir uykuda buldum kendimi. Ve bir uyurgezer olup
geçtim
Oyunda yazanları yapan bir oyuncu gibi
Gözlerim bağlı olarak aynanın içinden. Kucakladım
Rakiben olan Ölüm adlı kadını,
Rolüm gözkapalarımın içinde yazılıymışçasına
Fosforlu harflerle. Kolların coşkuyla ona dolanmış,
Alıp götürdü seni baban
Karaağaç kapıdan aşağı.
Elde etmişti istediğini.
Gözlerimi açtım boş sahnede dekorların arasında,
O ucuz, boyalı maskeler duruyordu çevremde. Ve oyun
Yırtılıp yerlere saçılmıştı, karmakarışık olmuştu şifresi
Kılıçları ve kıymıkları gibi
Paramparça olmuş bir aynanın.

Ve şimdi fıstık yiyerek gezenler bakabiliyor
Mürekkep lekelerine, o büyülü işaretlere
O yerde, ona göndereceğin mektupları kazıdığın
Söverek ve yalvararak. Bir yazı masası değil artık.
Bir kapı değil. Salt bir tahta artık gene.
Tavanı bir tabutun,
Yerinden kopmuş
Yukarı doğru bakışının şiddetinden senin.
Yüzeye çıkmış –
Ve kıyıya vurmuş Atlas Okyanusu'nun öbür tarafında.
Önemsiz, ilginç bir eşya salt,
Bütünüyle arınmış içine akıttığım terden
Babanı bulup sonra da
Seni ona terkederken.

ENDİŞE

Yazdıkların korkundu aynı zamanda,
Düğün hediyelerini, düşlerini,
Kocanı dehşetin cinleri elinden alacak
Diye dehşete kapılırdın zaman zaman. Daktilon
Alınacak diye. Dikiş makinen. Çocukların.
Her şey alınacak diye elinden.
Çalışma masanın üstüyle aynı renkti bu korku,
Tüm hatlarını biliyordun adeta.
Ağacın kıvrımları derisi gibiydi korkunun, okşayabilirdin.
Sütlü kahvende tadını alabiliyordun.
Daktilonunkine benzer bir ses çıkarıyordu.
Kendi şeytanlarının içinde saklanıyordu –
Şöminenin üzerinde deniz kızı biblon.
Bakır tencerelerinden biri. Çarşafların. Perdelerin.
Dikip gözlerini bakardın bunlara. Orada olduğunu bilirdin o
korkunun.
Schaeffer kaleminin içine saklanırdı –

Orasıydı en sevdiği yer. Yazmaya oturduğunda
Dururdun birden, bir kelimenin ortasında,
Daha yakından görebilmek için
Parmaklarının arasında, simsiyah, kaba,
Giderek büyüyen, her an patlayıp çıkacak ve
Kocanı, çocuklarını, gövdeni, hayatını
Elinden alacak olan o dehşeti.
Görürdün, işte, kaleminin içinde.

Birileri onu da aldılar elinden.

DÜŞLERİN

Her gece uykunda
Babanın mezarına iniyormuşsun gibi
Sanki bakmaktan korkardın ve hatırlamaktan ertesi sabah
Gördüklerini. Hatırladığında
Cesetlerin tıkadığı bir denizle ilgiliydi düşlerin,
Ölüm kamplarında kıyımlar, yığınla kesik kol bacak.

Uykun kanlı bir mabeddi sanki.
Ve içindeki kutsal emanet
Babanın gangrenli, kesilmiş bacağıydı.
Şaşırtıcı değildi uyumaktan korkman
Ve gözlerini açman, 'Düş görmedim,' diyerek.

Neydi yinelenen sözler
O her gece yapılan ayinde, o tarikatta,
Başında olduğun?
O sözlerden elinde kalan kırıntılar mıydı şiirlerin?

Gündüzleri uyanıklığın parçalanmış bir güvenlik duygusuydu,
Yapışmaya çalışırdın ona – bilmeden
Neyin korkuttuğunu seni
Ve şiirinin nereden peşine takılıp geldiğini
Kandan yapış yapış ayaklarıyla. Her gece
İpnotize ederek dinginlikle doldururdum seni,
Cesaret, anlayış ve dinginlikle.
İşe yarar mıydı? Her gece inerdin yeniden
O mabed mezara,
O özel, her şeyin başlangıcı olan mağaraya
Babalara tapmanın genel kubbesi altında.
Bütün gece sallanırdın kendinden geçmiş bir halde
Uçurumun üstünde,
İçine çekerek o kâhini,
Ağzından yalnızca sonuçlar çıkan.

Gerçek kol ve bacakların kesilmesi,
Çöp fırınının dumanı hastanenin,
Kesik bacakları üstünde sürünen karnaval dilencileri,
Gaz odası ile fırını
Fotoğraf makinesinin savaşının – tüm bunlar
Anatomisiydi Uyku Tanrının,
Mavi gözleri hiç uyumayan elektrodlardı
Şakaklarında,

Seni bağışlaması için gerekli kurban törenini hazırlayan.

KUSURSUZ IŞIK

Oradasın bütün masumiyetinle,
Oturuyorsun nergislerinin arasında, poz vermişçesine
'Masumiyet' adlı bir resim için.
Kusursuz ışık aydınlatıyor yüzünü
Bir nergis gibi. Herhangi biri gibi o nergislerin
Senin de dünyadaki tek Nisan'ın olacaktı bu
Nergislerinin arasında. Kollarında,
Oyuncak bir ayı gibi, yeni doğmuş oğlun,
Kendi masumiyetinin ilk haftalarında.
Anayla oğul, bir Meryem'le İsa resmindeki gibi
Ve yanında sana bakıp gülen kızın,
İki yaşına gelmiş daha ancak. Bir nergis gibi
Eğmişsin ona yüzünü, bir şeyler söylüyorsun.
Sözcüklerin kaybolmuş fotoğraf makinesinde.
Ve o bilgi,
Üstünde oturduğun tepenin,
Evinden büyük o hendekli kale tepesinin içindeki,
Ulaşmamış resme. Bir sonraki ânın da,
Yürürken sana doğru, karşılıklı siperlerin arasındaki
Savaş alanından bir ağırlığın altında iki büklüm olmuş halde
Geri dönen bir piyade gibi, ulaşmamış sana –
Kaybolup gitmiş kusursuz ışığın içinde.

TAVŞAN AVCISI

Mayıs ayıydı. Nasıl başlamıştı? Neydi
Keskin kenarlarımızı ortaya çıkaran? Hangi garip
Hareketi ayın bıçağının, sabahın o saatinde,
Kanatmamıza yol açmıştı birbirimizi? Ne yapmıştım? Yanlış
Anlamıştım bir şekilde. Erişilmez bir hiddetin derinliklerinde,
Bebekleri fırlatıp arabaya, gaza basmıştın. Bir gezi
Planlamıştık herhalde deniz
Kenarında bir yerlere, bir keşif gezisi.
Sürmeye başlamıştın arabayı.
Delice bir şey
Yapacak şimdi diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ve yırtar
Gibi açıp kapıyı yanındaki koltuğa atmıştım kendimi.
Batı'ya doğru gitmiştik. Batı'ya. Daracık yollarında Cornwall'ın
Aramızda kuşkulu bir ateşkes olduğunu
Hatırlıyorum, yüzün demir gibi, hayali bir savaşın
Şimşeklerine bakarken sen. Ben sadece
Yanın sıra yürümüş, bebekleri taşımış,
Gerçek dünyaya geri dönmeni beklemiştim senin.
Sahili bulmaya çalışmıştık. Biz İngilizlerin
Sahile çıkan yolları çitlerle kesen,
Denizi yollardan, tüm karadan saklayan
Bencil açgözlülüğüne öfke kusmuştun. Kıyıya
Vardığımızda nefret etmiştin İngiltere'nin kirli kenarlarından.
Gün, hiddet tanrıçalarının günüydü. Haritaya bakıp
Bir geçit aradım çiftliklerle özel krallıklar arasından.
Buldum nihayet. Serin bir gündü,
Mayıs ortası. Yemek almıştım bir yerlerden.
Bir tarlayı geçip deniz rüzgârının mavi,
Açık alanına vardık: Katırtırnaklarıyla kaplı bir yar,
Böğürtlenler ve meşelerle dolu bir vadi. Kartal
Yuvası gibi bir oyuk bulduk yarın hemen tepesinde.
Tam aradığımız yer gibi geldi bana. Bebekleri doyururken
Kenarları miğfer gibi olan çatık kaşlı Alman bakışların,
Çözülmedi bir türlü. Şaşkın şaşkın oturdum.
Kendi evlilik dramımın penceresinin dışına konmuş

Bir sinek gibiydim. Uzanıp tembelcesine yatmayı
Reddettin nefretle.
O yassı, rüzgârlı levha bir okyanus değildi.
Gitmen gerekiyordu oradan ve gittin. Ve ben
Köpek gibi izledim seni. Yarın tepesindeki tarlanın
kenarından,
Rüzgârın yassılttığı bir meşelikten geçtik
Ve bir tavşan tuzağı çıktı karşıma.
Parlak bakır telleri, kahverengi ipiyle bir insan ürünü,
Yeni kurulduğu belliydi. Tek bir söz etmeden,
Koparıp ağaçların arasına fırlattın tuzağı.

Donup kalmıştım şaşkınlıktan. Kırsal tanrılara
İnanan ben, bir tuzağın kutsallığına hakaret
Olarak görüyordum yaptığını.
Sen ise mavi bir maşrapa tutan, tırnaklarının kenarları kanlı,
Güdük parmaklar görüyordun sadece. Ben kırsal
Hayatın yoksulluğunun ortasında bir Pazar
Öğle yemeği görüyordum. Sen ise bebek gözlü,
Boğulmuş masumlar. Benim eski kutsal bir gelenek gördüğüm
yerde,
Sen ardarda dizilmiş tuzaklar görüyordun
Ve tek tek koparıp hepsini köklerinden
Sallayıp ormana attın. Benim gözümde,
Geleneğimin zayıf, değerli fidanlarını,
Topraktan geçinebilmek için idamlar ve sürgünler
Pahasına zorlukla kazanılmış ödünleri koparıyordun. 'Katiller!'
Diye bağırıyordun. Tavşanlarla ilgisi olmayan
Bir öfkeyle ağlıyordun. Kapısı kilitli bir odada
Oksijensiz kalmış gibiydin;
Anlamak bir yana,
Bulamıyor, hatta duyamıyordum seni.
O tuzaklarda
Bir şey yakalamıştın.
Benim içimde bir şey miydi yakaladığın,
Geceye ait ve benim bile bilmediğim? Yoksa
Kendi benliğin miydi, ölüme mahkûm, işkence çeken,

Ağlayan, boğulan benliğin? Hangisiyse bunların,
O korkunç, alabildiğine duyarlı parmakları şiirinin tuttu onu
Ve yaşadığını duydu. Şiirlerin, tüten bağırsaklar gibi,
Yumuşacık belirdiler ellerinde.

YAKILMASI GİBİ BİR DULUN

İlk ölümünün mitolojisinde tanrımız
Yeniden dirilen sendin bizzat.
Yeniden doğmuş kendindin. Kutsal kişi.
Buydu ibadetimiz gece gündüz:
Yeniden doğuşunun beyaz doğum yatağına tapmak,
Gelmeyen bebeği, doğmasına ramak kalan,
Çoktan doğmuş olması gereken bebeği beklemek.

Sabırlıydık.
Çektiğin doğum sancılarının harap edici bitmezliği
Kendimizi adamışlığımızı yüceltiyordu.
Ne olacaktın sen – yüzünü betonlara çarpan,
Üç gün boyunca ölmüş olduğunu varsayarak kendini ölüme
bırakan
(Ve ölmüş olduğunu uman),
Kendi gövdene karşı işlenmiş bu vahşetten
Doğan sen?

Korkuyorduk
Yeni doğumumuzun zarar göreceğinden,
Yaralanacağından o ölüm mücadelesinden.
Umudumuz korkuydu aynı zamanda. Sahnelediğin hüzünlü
Acılar mutluydu aynı zamanda:
Kendi annenin rolünü oynuyordun. Ebeydim bense.
Ve günlük hayatımızın işleri havlulardan, su
Kaynatmaktan, sonra içinde gaz olmayan
Ve senin tesirsiz bir ilaç gibi kapıp
Kokain gibi yutmaya çalıştığın
Anestezi maskesinden ibaretti.

Doğum sancıların korkutuyordu seni.
Doğmaya çalışan korkutuyordu.
Ne olabileceğinden hiç haberin yoktu –
Oysa tek istediğin şeydi hayatta.
Geceler boyunca, haftalarca, aylarca, yıllarca

Üzerine eğildim, bir sayfanın üzerine eğilir gibi,
Bir an önce olması için doğumun,
Kulağımı doğmamış bebeğimize ve kalp atışlarına dayadım,
Korkularını yatıştırdım senin. Kramplarına ipnotizmayla masaj
Yaparak uyuttum seni
Ve fısıldadım
Yakında samanlığımıza düşecek yıldıza.
Ta ki ansızın sular
Geldi ve eridim.
Ne kadar karşı gelsem ve direnseme de,
Selinin altında kaldım
Bir baraj yıkılmış gibi gelen
Yeni mitolojinin.
Akan yapışkan suların altında,
Düştüğüm yerden, senin doğum çığlıklarının
Kırıldığını gördüm, dönüştüğünü –
Filmlerde olduğu gibi – merhemleri ve kokularıyla
Bebeğin çığlıklarına değil,
Sevinç seslerine değil,
Tarih öncesi bir ölümün
Ardından yas tutan birinin
Çığlıklarına.
Bir ölümün ardından ve çağımızın dışında atılmış çığlıklara.
Şimdiki hali bunların
Bir oluğun içine sıkışıp kalmış durdurulamaz bir çığlıktı.
Ve doğurmuştun kendini
Alevler içinde. Bebeğimiz
Alevler içindeki benliğindi senin.
Ve o alevlerin dilleri senin dillerindi.
Alevlerden oluşan bir
Çığlık patlaması doğurtmuştum sana.
'Bu alevler ne?' diyebilmiştim ancak,
Ebe ellerimi yıkamaya değil,
Ellerimi yiyen ve ellerimden damlayan
Alevleri söndürmeye koşarken.
Kaçamamıştım akıp gelen alev duvarından.
Ölülerin yakıldığı odun yığınının üzerinde

Çocuk bir gelin gibiydin.
Alevlerini öfke, sevgi
Ve yardım isteyen çığlıkların besliyordu.
Gözyaşların güçlü bir yakıt gibiydi.
Ve ben kocandım,
Yeni mitolojimizde
Babanın rolünü oynayan.
Eski Amerikan güneşinin
Petrolüne bulanmıştık ikimiz de,
İkimizi de yakıyordu alevleri
Yeni doğumdaki eski çocuğun:
Yeni aydınlık bebeğin değil, karanlık
Alevlerle çığlıkların eski bebeğinin,
İkimizin de oksijenini çekip alan.

ARILARIN TANRISI

Arıcılık yapmak istediğini söylediğinde hiç aklıma gelmemişti
Babanın kuyudan çıkmaya başladığı anlamına geldiği bunun.

Ben eski kovanı ovup temizledim, sen de boyadın:
Beyaz üstüne kırmızı kalpler, çiçekler ve mavi kuşlar.

Baş rahibe oldun böylelikle
Arılar manastırında.

Ama kuşandığında beyaz cüppeni, peçeni, eldivenlerini,
Bir düğün olduğunu bunun tahmin etmedim hiç.

O Mayıs günlerinde, meyve bahçesinde o yaz
Sıcaktan bunalmış, titreyen kestaneler eğildi bize doğru,

Büyük, eldivenli elleri sunarak o armağanı,
Nasıl kabul etmem gerektiğini hiçbir zaman bilmediğim.

Ama sen eğilmiştin arılarının üstüne
Babanın üstüne eğildiğin gibi.

Sayfan karanlık bir arı bulutuydu,
Çiçekli, aydınlık dalların altına tutunan.

Senle baban ortasındaydınız bunun,
Tartıyordunuz senin ince boynunu.

Gördüm sana bir şey vermiş olduğumu,
Gırtlaktan gelen sesler içinde seni alıp götüren –

Yeni kişiliklerinin fırtına bulutları
Altın yelene bakıcılık ederken.

Gitmemi istemiyordun, ama arıların
Öyle düşünmüyordu işte.

Balı istiyordun, istiyordun o büyük çiçekleri,
İlk süt gibi kesilmiş, istiyordun bebekleri andıran o
meyveleri de.

Ama arıların komutları geometrikti –
Prusyalıydı babanın planları.

İlk arı saçıma dokunduğunda
Bakıyordun gökgürültüsü mağarasının içine.

O öncü saçlarıma dolandı, debelendi, soktu –
İşaretledi hedefi.

Ve uçtum başından vurulmuş bir erkek tavşan gibi
Güneşte vızıldayan izli mermilerin arasından

Arılar ekerken voltlarını, gümleyen elektrodlarını
Hedeflerine.

Yüzün kurtarmak istiyordu beni
Verilen karardan.

Koştun bana doğru düş zamanı peçenle
Hayalet geçirmez eldivenlerini çıkarmış olarak.

Ama dururken orada, güvencede olduğumu sandığım o yerde
Saçlarımdan avuçlayıp çıkararak

Bağırsakları dışarı uğramış, yapışkan arıları,
Tek başına bir arı kör bir ok gibi

Evin üstünden aşıp dalışa geçti
Ve alnımı hedef alıp yardıma çağırdı arkadaşlarını,

Onlar da geldiler
Gözü dönmüş kulları gibi bir Tanrının, Arıların Tanrısının,

Sağır kalıp senin yalvarışlarına
Kuyunun dibindeki sabit yıldızlar kadar.

İSA'YI ÖRNEK ALMAK

İsa'yı örnek almak istemiyordun. Baban
Tanrın olsa da ve başka tanrı olmasa da, istemiyordun
İsa'yı örnek almak. Yürüsen de
Babanın sevgisiyle dolu. Gözlerini dikip baksan da
Annen olacak yabancıya.
Ne işi vardı hayatında
Aklını çelip seni babandan uzaklaştırmaktan başka?
Büyük, torbalı gözleri aylarını aşağı çevirip
Sana alabildiğine yaklaştırdıklarında
Tüm dünyayı sana vermeye söz vererek,* görüyordun
Kaderini ve haykırıyordun:
Çekil önümden, Şeytan! İstemiyordun
İsa'yı örnek almak. İstediğin
Babanla birlikte olmaktı
Neredeyse o. Ve gövden
Engelliyordu yolculuğunu. Ve ailen,
Senin etin ve kanından olan,
Yük oluyordu sana bu yolculukta.
Ve baban olmayan bir tanrı
Sahte bir tanrıydı. Ama istemiyordun
İsa'yı örnek almak.

* İncil'de Şeytan'ın İsa'ya kendisine taparsa dünyanın bütün zenginliklerini ona vereceğini söylemesine bir gönderme (Matta, 4: 8-10).

KUMSAL

Çırpınıyordun serbest kalmak için, Kasım ortasında
Göçmen bir yılanbalığı gibi, denize ihtiyacın vardı. Batı'daki
Kumsallar hakkında benim de senden fazla bir bilgim yoktu.
Dört bir yanımızda, dedim, harika kumsallar var.
Kesilip yan yatmış bir kanyon gibi kayalık yarları görmüştün,
Hartland yakınlarında, kardeşinle uyurgezer gibi geçirdiğin o
ilk
Coşkulu hafta, böğürtlen toplamaya gittiğimizde.
Ama şimdi bir kumsala ihtiyacın vardı,
Uyuşturucu ister gibi. Benliğinin derinliklerinde içine
kapanıyor ve kapandıkça
Kör oluyor, boğuluyordun. Bir karanlığı daha da karanlık
kılıyordu bu.
Öyle leş gibiydi ki İngiltere! Ancak deniz iyice ovarak
Temizleyebilirdi onu. Okyanus tuzların temizleyecekti seni.
Temizlenmek, ovulmak, güneşlenmek istiyordun.
Aklından çıkmıyordu o 'baştaki mücevher': Parlak, gürültülü
Dalgalarıyla Nauset sahili, bir yengeç
Ve denizkestanesi kalabalığı. Oksijen arar gibi arıyordun
Güneşte yanarak yattığın o eski Amerikan yazlarını:
Nasıl olmuşsa gerçekleşmemiş bir kehanet. Öyle
Fakirdi ki İngiltere! Siyah boya daha mı ucuzdu? Niye
İngiliz arabaları hep siyahtı, pislik görünmesin diye mi?
Yoksa saygın görünmek için mi, melon şapkalarla
Şemsiyeler gibi? Her araç bir cenaze arabası sanki.
Yollardaki trafik bir kalıntı
Kraliçe Victoria'nın o bitmez cenazesinden, o bitmez Pazar'dan
Rengin ve ışığın ve hayatın cenazesi olan!
Londra adeta karanlık ve fakir bir morg: İngiliz sefaleti.
Tek ulusal sanatımız – depresyonist!
Ve herkesin kılık kıyafeti
Niye bilinçli bir şekilde pis?
Niye böyle pespaye, kamuflaj gibi? 'Heyhat!'
Dedim, 'Hâlâ unutamadık gizlendiğimiz delikleri

Siperlerimizi, haki üniformalarımızı, bomba geçirmez
sığınaklarımızı.'

Ama Manhattan'ın dönen kıyısını
Queen Elizabeth'in güvertesinden ilk gördüğümde
Nasıl şaşırdığımı hatırladım:
Amerikan arabalarının o atlıkarınca renkliliği karşısında.
Her yerde özgürlüğün büyük çiçeği!
Gözümün üzerinde ışığın cıvıltısı!
Sonra, garip, utanç verici acısını çektim
Savaş yıllarının kış uykusundan, o sıkışık alışkanlıklarımdan,
terhis olan
Askerlerin o aptal gururuyla yaşanan fakirlikten, yaralarından
İyileşip tam da dünyaya dönememe duygusundan
Zorlanarak kurtulmanın.

Şimdi, öyle bir kumsal göstermek istiyordum ki sana,
Başına bir başka mücevher yerleştirsin
Ve en yumuşak elektrik şoku gibi kaldırıp seni
Bambaşka bir İngiltere'ye getirsin;
Dalga uzunluğuna sahip olduğum bir Cennet,
Beynimin derinliklerinde küçük bir kristal.

Nedense Woolacombe Sands'i seçmiştim.
O uzun kumsalın köpüklü buğusunu daha önce görmüştüm,
Ama yalnızca koyun karşı kıyısındaki burundan:
Üzerinden doğanlar, altından köpekbalıkları geçiyor
Ve ayıbalıkları karaya çıkıyordu ve yardaki çiçekler
Denizin pırıltısını topluyor ve büküyor, katlayıp
Kıvırıyor ve dantel gibi işliyordu:
Hilliard'ın minyatürlerinin aslı gibiydi görüntü.

Buhranın günün geç saatlerinde geldi. Bir Kasım yağmurunda
Buğulanmış camların ardında su çukurlarına girip çıkan siyah
arabaların
Arasında bir saat yol aldıktan sonra hedefimize vardığımızda
akşam oluyordu.

Yağmur dinmişti. Üç dört araba, uzakta paltolarına sıkı sıkı sarılmış
Yürüyüşe çıkmış olan sahiplerini bekliyor,
Otoparktaki sokak lambası umutsuz bir sahne yaratıyordu.
Yaklaştığımız deniz, yağmurdan sonra öylece kalakalmış,
Hareketsiz duruyordu. Yukarıda
Batı mavi-siyah bir yığın halinde yavaşça yıkılıyordu,
Damsız bir harabenin dört duvarı arasında
Küllerin ortasında duran soğuk bir soba kadar uzaktı
Rahatlık vermekten. Reddetmiştin çıkmayı arabadan.
Maskenin arkasında, erişilmez bir şekilde, oturmuştun,
Seni düş kırıklığına uğratan okyanusa bakarak.
Suyun kenarına inmiştim ben. Güdük bir dalga
Ancak becerebilmişti şöyle bir yükselip alçalmayı. Sonra zayıf bir fısıltı
Yuvarlanmıştı kara petrol lekeleriyle belirsiz çöpler arasından.

Gözalıcı Nauset'in arka yüzüydü demek burası.
Madalyonun arka yüzü; ideal yüzü yere dönük olarak
Düşmüş bir okyanus. Ve işte, ayaklarımın altında, köpüklerin arasında,
Diğer yüzü, yukarı bakan, gerçek yüzü.

DÜŞ GÖRENLER

Biz bulmadık o kadını – o bizi buldu.
Koklayıp keşfetti yerimizi. Taşıdığı Kader
Koklayıp keşfetti
Ve bir araya getirdi bizi asal öğeler gibi
Yapacağı deney için. Taşıdığı Fabl
El koydu sana, bana ve ona
Kukla olarak kullanmak için gösterisinde.

Büyülemişti seni o kadın. Gözleri okşuyordu seni.
Zengin kuyumcuları çağrıştıran düzgün şivesinin
Altındaki karanlık Alman akıntı
Kara Orman'dan gelen fısıltısıydı senin kendi atalarının,
Bir ölüm kampının yağlı kurum yumuşaklığının eklenmesiyle.
Gözlerini fal taşı gibi açtığında birden kadın,
Dışarı uğratıp onları boğulur gibi yaptığında, sarsılıyordun.
Hayret taklidiydi bu onun.
Ama sen asılmış kadınların sessizce boğuluşunu görüyordun onda
Ve söylediklerini dinlediğinde sana bakarak dumanların arasından,
Siyah halkaların çevirdiği, biraz garip, gri gözbebekleri
Bir Kara Orman kurdunun gözbebekleriydi,
Bir cadının kızıydı
Grimm'in masallarından.

Biraz korkulu bir şekilde dost olmaya çalışıyordun onunla,
Yahudiliğiyle, birçok ulustan gelen güzelliğiyle,
Sanki kendi ideal kişiliğinin düşüydü karşındaki,
Parıldayan bir karanlıktı, mistik mücevheriydi Avrupa'nın.
Kimdi bu ölümcül cadı,
Çocuklarının saçlarını okşayan
Kaplan çizgili tırnaklarıyla?
Lüks mağazalardan gelen sesi Hitler'in kıyımlarını getiriyordu sana
Ayıklarken soğanların arasındaki yabani otları.

Eski bir Nazi Gençlik üyesi, gerçek bir İsrailli. Babası
Doktoru Bolşoy Balesi'nin.

Çaresizdi o da.
Uyanamıyorduk hiçbirimiz.
Gelinciklere bakıyordu karabasan.
Oturuyordu orada o kadın ıslak kurum gibi göz boyasıyla,
Alev turuncusu ipekler ve altın bilezikler içinde,
Taşıdığı erotik esrar havasıyla biraz müstehcen –
Alman-Rus
Karışımı bir İsrailli, bakan bir şeytanın gözleriyle
Siyah Moğol saçlarının perdesinin ardından.

Evimizde tek bir gece geçirdikten sonra
Anlattı gördüğü düşü. Dev bir balığın, bir turnabalığının
Yuvarlak, altın bir gözü varmış ve o gözde de
Bir insan cenini duruyormuş bir damar gibi atarak –
Şaşıp kalmıştın, imrenmiştin belki de.

Yorumlamayı reddettim düşünü. Anlamıştım
İçindeki düş görücünün bana âşık olduğunu ve onun fark
etmediğini bunu.
O anda benim içimdeki düş görücü de
Ona âşık oldu ve fark ettim hemen bunu.

PERİ MASALI

Kırk dokuz sihirli rakamındı.
Kırk dokuz şöyle.
Kırk dokuz böyle. Kırk sekiz
Kapısı yüksek sarayının açılabilirdi.
Her gece sen gittikten sonra
Kırk sekiz oda olurdu seçebileceğim.
Ama kırk dokuzuncusunun sendeydi anahtarı.
Bir gün birlikte açacaktık onu.

Gittin ama, uçuşarak saçların
Boşluğa daldın.
Her gece. Sevgilin Canavar
Gündüzleri ölümün içinde dinlendikten sonra
Uçurumda beklerdi.
Ve kırk sekiz anahtar, oda, salon
Kalırdı bana. Senin o Canavarın
Tüm eski sevgililerinin tek bir
Voodoo leşine sarılmış toplamıydı –
Gizli güncene bile yazmazdın:
Kaç tane, kimler, nerede, ne zaman.
Salt bir tanesi gecenin ortasında
Yanardağ gibi parlardı uzakta.
Hiç bakmadım ama, hiç görmedim
Katrandan bir yaratık gibi
Senin gözyaşlarında yanan mankenine onun.
Uyuyan bir çocuğun gece lambası gibi
Avuturdu evrenini.
Bu arada, yeterliydi o Canavar,
Her gece onunla birlikte olmak için ölürmüşsün gibi,
Çekip ölüme gidermişsin gibi.

Öyleydi gecelerin. Gündüzleriyse
Kırk sekiz odadan birinde ya da
Diğerinde karşılaştığım sürprizleri
Anlatırken ben, gülümseyerek dinlerdin.

Mutluluğun yatağı yumuşatırdı.
Bir peri masalı mıydı bu? Evet.

Ta ki bir gün uykunda attığın çığlığa kadar
(Hayır, benim bağırdığımı sanmıştın ama
Sendin.) O Canavar için
İçini yakan tutkunu bağırdın,
İnleyen bir yakarışla.

Saçlarım buz kesmiş, sarayımızın tüm koridorlarında
Yankılandığını duydum o inleyişin –
Yükseklerde, kartalların arasında. Sonra
Kırk dokuzuncu kapıyı yumrukladığını,
Kalbimin kaburgalarımı yumruklaması gibi.
Korkunç bir ses.
O kapıya, kalbim sanki gövdemden taşarcasına
Çarparmış gibi vuruyordu.

Bunu izleyen ilk gece – ölümden sana doğru uzanan
O kolları bulmak için
Uçuruma daldıktan sonra sen –
O kapıyı buldum. Kalbim kaburgalarımı acıtırken
Kırk dokuzuncu kapının kilidini açtım
Elimde bir otla. Bilmiyordun
Tek bir otta bulduğum
Maymuncuk anahtarını. Girdim odaya.

Kırk dokuzuncu oda yankılandı
Canavarın kükremesiyle, duvarları
Parçalayıp dalarken uçurumuna.
Bir an için gözümün kenarıyla gördüm onu,
Ayağım senin cesedine takıldı sonra
Ve devrildim Canavarla birlikte
Uçurumunun derinliklerine onun.

KARATAVUK

Katilinin gardiyanıydın –
Hapsediyordu seni bu.
Ve hastabakıcın ve koruyucun olduğuma göre
Ben de çekiyordum cezanı.

Kendini güvencede hisseder gibi yapıyordun. Beslerken
Ben seni, yiyor ve içiyor ve yutuyor
Ve emziren bir bebek gibi gözkapaklarının
Ardından uykulu bakışlar atıyordun bana.

Zindanda anahtar deliğinden
Gardiyanının öfkesini besliyor,
Sonra tek bir adımda, çarpılmış gibi
Çıkıp geliyordun döne döne ışıksız merdivenlerden.

Dev gelincik yüzleri pencerede
Alevlenip yanıyordu. 'Bak!'
İşaret ettiğin yerde bir karatavuk
Çekip alıyordu bir solucanı topraktan.

Çimenler bir hapishane raporunun
Tertemiz bekleyen sayfası gibiydi.
Kimin neler yazacağını
Hiç düşünmemiştim bile.

Kazanın kapısında, aptal bir yaratık
Şeytanın çatalı üzerinde kıvrılmış,
Kaleme dönüşmüş başlamıştı yazmaya:
Yanlış doğrudur, doğru yanlış.

TOTEM

O olayı (ne idiyse) engellemek ya da gerçekleştirmek için
Bir büyü olarak küçük kalp resimleri çizerdin her şeyin üstüne.
Yoktu başka bir işaretin.
Buydu kutsal nesnen.
Bazen çevresine bir çelenk oturturdun,
Sekiz yaşında bir kızın çizeceği sarı çiçeklerle yeşil
yapraklardan oluşan.
Bazen bir yanına sekiz yaşında bir kızın çizeceği bir mavi kuş.
Ama çoğu kez yalnızca kalpler. Ya da tek bir yalın kırmızı kalp.

Büyük aynanın çerçevesini siyaha boyamıştın –
Sonra da kalpler çizmiştin siyahın üstüne.
Ve eski siyah Singer dikiş makinenin üstünde
Kalpler.
Siyah üstüne yoğun kırmızı, küçük lambalar gibi.

Ve bir taşbebek için yaptığım beşiğin üstüne
Kalpler çizmiştin.
Ve oğlunun geçip içeri girdiği eşiğin üstüne,
Bir kalp –
Siyahın üstünde yoğun kırmızı, bir kan lekesi gibi.

Bu kalp tılsımındı, büyündü senin.
Hristiyanların Haç'ı gibi senin de kalbin vardı.
Constantinus'un Haç'ı vardı, senin kalbin.
Cinin. Koruyucu Meleğin. Köle Şeytanın.

Ama güvencede olmak için usulca girdiğinde
Koynuna Koruyucu Meleğinin,
Köle Şeytanına dönüştü. Çocuklarını yanından ayıramayan
Bir balık-anne gibi, korumayı fazla istediğinden
Yiyip yutuverdi seni.

Şimdi insanların bulduğu tek şey
Kalp renkli kitabın – boş maskesi
Cininin.
Maskesi
Kucaklamak için kollarını açarken
Seni yiyip yutan birinin.

Her şeyin üstüne çizdiğin kalpler
Kaldı geriye paniğinin kaçarken bıraktığı izler gibi.
Bir yaradan damlayanlar gibi.

İzi
Seni yakalayan ve yiyip yutanın.

KENDİMDEN ÇALMAK

Karları geçip gelmiştim – sıkışmış, yoğun karları,
Sertleşmiş cilalı buz tabakasını,
A30 karayolu boyunca iki yüz mil kayarak.
Yol garip ve tanıdıktı,
Beni kendime geri götüren bir yol
Evrensel felâketten sonra –
Son on beş yılın en kötü karıyla donu,
Yere düşmüş gökler üstünde saatte yirmi mille.

Eve vardım
Mavi Aralık alacakaranlığında.
Kalan günışığı ancak yeterliydi
Çıkartmaya patateslerimi, kurtarmaya onları
Özenle sıkıştırdığım kıskaçtan. Soydum kar tutmuş örtülerini.
Neredeyse ılık gibiydiler samanlarının içinde
Yayıyorlardı tatlı kokusunu
Toprağı kazarak kendilerine bağladığım umutların. Bir yuvaydı bu,
Gizli, yaşayan, gelecek yılın yumurtalarıyla dolu,
Tombul yavrularım gibiydiler, gizli ailem,
Küçük, toprak ceninler, küçük yumrukları
Ve kırışmış alnı ve eski, yeni uyku kokusu toprağın.

Elmalarımı elden geçirdim,
Viktorya elmalarımı, domuz burnu elmalarımı
Karanlık bahçe kulübesinde – ve dolgun Bramley elmalarımı.
Bahar dualarım hâlâ geçerliydi,
Her şeye karşın bozulmamıştı beni bekleyen yaz.
Senin için bir çuval patatesle
Bir çuval elma hazırladım.
Ve baktım glayöl soğanlarıma,
Tozlu tavanarasında kuru bezlerinin içinde kış uykularını uyuyan
(Donup ölmekte olduklarını bilmiyordum).

Sonra geçtim sessizce evin içinden. Bilmedin hiç
Nasıl kulak kabarttığımı yokluğumuza
Eve izinsiz girmiş bir hayalet gibi ve nasıl keyiflendiğimi garip bir biçimde
O desenli koridorun koyu bir gökyakut kadar dakik ve
Yumuşak olan o kar mavisi alacakaranlığında.
Ön oda, kızıl odamız,
Beyaza boyalı kitap raflarımız, sabırlı kitaplarımız,
Altı sterlin verdiğim köhne yazı masası,
Beş şiline aldığım, Viktorya döneminden kalma, at kılıyla doldurulmuş koltuk
Bizi bekliyorlardı. Nasıl da garipti her şey!
Ve kırmızı çağlayanı merdiven halımızın
On ikinci yüzyıl sessizliğiyle dolu mağaralara doğru yukarı uzanıyordu.
Öylesine yeniydik ki daha bozmamıştık o sessizliği,
Merdivenin dibinde durup kulak kabartmak
O karlar altındaki evde,
Kulak kabartmak gibiydi uyuyan beynine
Daha doğmamış bir bebeğin.

Benim için yeni değer kazanmıştı o ev
Orada yalnız başına geçirdiğin son haftalar ve ağlaman nedeniyle.
Ama temizliğiyle tatlıydı
Yerine oturmuştu kadife kaplı bir kutu kadar,
Bir kasaya konulmuş
O Aralık alacakaranlığında. Ve kış dallarının panjurları ardında
Parlıyordu vitray kilise pencereleri
Güneş sanki kilisenin içinde batmış gibi.

Kulak kabarttım yalıtlarken onu kendimden
(Beni bekleyen on iki saatlik o emeklemeden buzlar üzerinde).
Baktım bir süre, bir anahtar deliğinden bakar gibi
Karanlık, sessiz, güvenlik içindeki kutuma,
İçindeki hazineyi
Çoktan kaybettiğimi bilmeden.

KAN VE MASUMİYET

Çölde,
Çekirgelerle yaban balının arasında,*
İstediler onu senden. Sorun değil dedin.
Tek istediğiniz buysa.
Ve verdin.
Elektrik şoklarını, tüm zigzaglarıyla.
Ermiş Antonius'un çırpınması gibi,
Şeytanların eline düştüğü o kötü anda.
Flüt gibi ruhun patlayıp dağılması tüm iğnelerinin
Dinamitlenmiş bambu gibi. Kanının patlama
Sesi altında elektrodların cızırtısı.
Yüzünde biraz gergin bir gülümseme. Antenlerini oynatarak
Tünellerinin içine çekip götürdüler onlara verdiğini.

Sonra geri geldiler. Öbürünü istediler.
Onu. Sorun değil dedin.
Daha da kolay üstelik.
Frankenstein'ın yarattığı kopyan, dizleri tutulmuş,
Annesini öldürmeye hazır, yüzü şişkin alçıdan bir maske,
Beethoven'inki gibi. Büyümüş başparmağı
Boğazında, dili otuz santim
Ve kendisi de bir kukla, senin benzerin,
Paradise Pond'un kenarında bir akçaağaçtan sallanan.
Ama kendin bir bebektin yine, yeniden doğmuş,
Ne annenin kanından ne de İsa'nın,
Sadece kendi kanında yıkanmış ve yeniden doğmuş.

Hayır, bunlar değildi istedikleri. Onu istiyorlardı,
O öbürünü. Sorun değil,
Baştan söyleseydiniz ya.
Gömüldüğü yerden çıkarılmış Baban. Ve dokuz yıllık çığlığı
Yetişkinliğe adım atmış
Kalan tek ayak bileğine bir halat bağlanmış,

* İncil'de Vaftizci Yahya'nın çölde çekirge ve yaban balı yiyerek yaşamasına bir gönderme (Matta, 3: 4).

Çekip çıkarılıyor günışığına.
Ve kırlardan bir gökgürültüsü geliyor bir sürünün ayak sesleri
gibi,
Thor'un** boğazından gelen sesler
Eşlik ediyor
Çığlığa.

Thor'un sesi bizzat kendisi,
Babanın gövdesi üzerinde çekiç dansı yapıyor,
Germania'nın yirmi yıldır terkedilmiş
Hıçkırıklarının öcünü alıyor.

Gülerek çekişerek sevinç içinde dikenliklerin içine
Çektiler gövdeyi. Nasıl,
İyi mi böyle? dedin.
Çevrene bakınıp bir onay sözü aradın
Hep isteyen ağızlardan

Birden boşalmıştı yaldızlı tiyatro,
Geriye salt yüzleri kalmıştı
Yüzleri yüzleri yüzleri yüzleri

Annenin Babanın Annenin Babanın
Babanın Babanın Babanın Babanın
Annenin Annenin

** Germen mitolojisinde bir tanrı.

PAHALI KONUŞMA

Manhattan'ın dolunayı, gökdelenlerin arasında,
Yasakladı bunu.
Yeni ay, aşamalarının bütün ailesiyle,
Pırıltısından geçerek parmaklıkların
Doğuştan batışa, yasakladı bunu.

Ta Alaska'da
Olduğu yerde yüzerek oğlunun
Deshka'nın akıntıları arasında garip bir şey yapışını izleyen
kunduz bile
Yasakladı bunu.
Yosemite Ulusal Parkı'nda dünyanın en eski kökü,
Israrlıydı her bir iğnesiyle
Kızının sayfası üzerinde imzalarıyla.
Wyoming'deki bütün çayır köpekleri
Yeseler de attığın üzümleri yemeseler de,
Yasakladılar bunu.
Yellowstone'un kaynayan boya kutularındaki kabarcıklar
Yasakladılar bunu. Portre fotoğraflarının üstüne senin
Bir filmin ses kaydını geçirir gibi geçirdiler yasaklarının sesini.
Pontchartrain'deki tembel balıklar bile
Sen yüzerken yanı başında havaya fırladılar
Yasaklamak için bunu. Geceler boyunca.
Nauset uykusunda homurdandı
Ve geveledi ve söylendi, yasaklamak için bunu:
Titreyen sular kilometler boyunca kabardı ve gökgürültüsü
gibi
Bir vetoyla şaklayıp indi yeniden.
Ve uzak bir ülkeden büyükannenin nikâh fotoğrafı
Aceleyle geldi yasaklamak için bunu.

Senin kendi sözlerin de zaten
(Kesinlikle söz vermiştin kardeşine),
Rehin alınmış kefiller gibi

Ve benim daha havai sözlerim, askere alınmış, göreve hazır
sözlerim,
Yasakladılar da yasakladılar bunu.

Basit bekçilerdi hepsi ve esniyorlardı,
Bilmiyorlardı sol elinin nasıl sağ elinin karşısında
Bir aynaya yazı yazdığını,
Yarı korku içinde, yarı gülümserken sen.

Ve bilmiyorlardı
Editörlerin göz sinirlerindeki korkutucu fırsat kimyasını,
Başarı ve iflas kimyasını.
Bilmiyorlardı ABD Telif Yasalarının
Kilidinin mekanizmasını,
Senin ölü parmaklarınla ustaca açtığın.

İTHAF

Kar yığınları kaplamıştı iki yanını sokakların. Buzlu, gri,
Kirli şeker rengi barikatlar. Keskin
Soğuk. Soğuktu
Sabahın parlak güneş ışığında adamın apartman katı.
Soho'nun isi. Işıklı tuğlalar. Yeni ışık.
Kargo ile gelmiş boş hafiflik.
Sandıkların boşluğu, hafifliği. Bir buzkıran gibi
Yarıp geçmişti kadın, eksik malzemeler
Ambarında sıcacık. Yarıp denizi kaplayan buzu,
Buzlu ama açık suları,
Yaklaşmıştı kadın. Demek buradaydı adam.
İstediği olmuştu kadının: Görebilmişti
Adamın sığındığı adacığı, mercan kayalığını ya da kayayı.
Gözleri bütün duvarları gezindi kadının, girdi çıktı
Her köşeye, yeni bir eve giren bir köpek gibi. Bir farenin
Kaçıp gittiğini gören, bir bit yeniği sezen bir köpek gibi.
İşte yatağı, evet. İşte telefonu.
Numarası vardı ama zaten kadında. Her şeyden çok
Güvence arıyordu, ağlayarak yalvardı
Sana güveniyorum demesi için adamın. Evet, evet, bu yaz
Birlikte oturacağımızı söyle
Sarısalkımın altında. Evet, dedi adam, evet evet evet.
Akşamın alacakaranlığında bir hayalet gibi sarkıyordu
sarısalkım.
Sapsarı giyinmiş bir ceset gibiydi.
Sarısalkımın kocaman saati öğleni gösterirken takılmış,
Öğleni öğleni öğleni çalıyor:
Güven derken neyi kastetmişti? Evet, güveniyordu adam ona.
Kadının istediği her şeyi vereceğine söz vermişti,
Kadınsa istediği tek şeyin
Adamın ülkeden gitmesi, yok olması olduğunu söylemişti.
Ne istersen yapacağım. Ama hangisini istiyorsun?
Haftaya birlikte Kuzey'e gitmek mi,
Yoksa yeryüzünden silinip gitmem mi benim?
Ağladı kadın, güvence isteyerek: Adamın ona güvendiğini

Duymak için. Ve tutması gerekirken onu, sendeledi adam:
'Ne istersen yap bana. Paketinim ben senin.
Salt bizim adresimiz var üzerimde.
İster aç beni, ister adresi değiştir.' Sonra
Adamın Shakespeare kitabını gördü kadın. Mutluluğun
Yenilmez olduğu dönemde param parça ettiği
Kırmızı Oxford baskısı Shakespeare kitabını. Hayata döndü.
Merakla, inanmaz parmaklarla,
Açtı kitabı. İthaf yazısını okudu. Kaçarken
Ölüm kurşununu yediğinde, adımlarında
Bir duraklama bile olmayan bir hayvan gibi
Kapadı kitabı, yeniden güvence isteyerek
Yalvarmaya başladı ve güvence verdi adam
Tekrar tekrar tekrar tekrar verdi
Kadının istemediğini, ya da
İsteyip de artık kabul edemediğini, ya da açamadığını,
Çaresiz elleriyle saklarken adamdan
Adama vururken
Kendinde açtığı yarayı, kendi sözlerine karşı,
Kadını delip geçen ve adamı vuran
Ölümcül sözlere karşı
Adamı koruma gücünü elinden alan o yarayı.

ARIEL'LE GECE GEZİSİ

Ayın kadınlarla doluydu.
Oradaydı ay-annen, yatağının başında,
Tirol ayı, gırtlaktan gelen bir ses,
Yas tutuyor ve yeniden yaratıyordu kendisini.
Aklında günlerden hep Pazartesi'ydi.
Oradaydı Prouty, o yumuşak ve neşeli ay,
Işınlardan oluşan zarif sihirli değneğiyle
Sinderella'ya pahalı
Pırıltılarını veren oydu. Beutscher,
Parçalama ve yeniden doğma ayı,
Dükkanında senin eski derini doldurup
Salı'ya geçmeni sağlayacak sayıda
Parça bulan ay. Mary Ellen Chase,
Işıklı gümüş nimbüs, yumurta gözleri örtülü,
İngiltere'de bile seni bulan ve yuvamdan alıp seni
Ayak parmakların Atlas Okyanusu'nda sürüklenerek
Çekip tekrar üniversiteye götüren
Ay baykuşu.
Kasvetli kafalı
İyilik perisi ayının
Aşamaları. Annen
Manyetik gözüyle dansettiriyor seni
Babanın tabutu üzerinde
(Ailecek çektiğiniz filmde). Prouty
Kanayan ayaklarınla sürüyüp seni
Kırık camlar balosuna getiriyor. Beutscher
Kukla iplerini oynatarak
Mitolojik mezarından vals yapar gibi çıkarıyor seni
Ve gerçek mezarının boş çukurunun üzerinde
Babanın kemikleriyle dans ettiriyor bir ip cambazı gibi.
Massachusetts ayı Mary Ellen
Çınlayan pençesinin bir darbesiyle
Gölge kumların
Bir aybaşı yarası oluşturduğu,
Ayışığından bir kum saatine çevirdi seni.

Kürsüsüne oturttu
Vereceği dersi vaktinde bitirmek için konulmuş bir saat gibi.
Ayışığının elektrik
Verip öldüren beyaz yüzlü yıldırımları:
Senin kalbini baş aşağı çevirerek boşaltan ayın
Dolu ya da fazla dolu ya da boş
Maskeleri. Uçarken sen
Tüm dalga uzunluklarını bozdular senin,
Parazitleriyle ve siyahlarını sürterek
Zaten zor becerdiğin uçuşuna,
Bir o yana bir bu yana çektiler kafanı
Güneşe tutunmaya çalışırken sen – patlayan
Gündoğumunun avucunda kalan
Son parçasına tutunmaya çalışırken –

O Pazartesi.

TELOS

Fazla sayıda A. Çok fazla A. Güneş
Çarpmıştı A'lardan. Gözlerin hasta,
Başın hasta, hasta, hasta, hasta. Ah,
Bezmiştin A'lardan. Tekmeledin okulu
Çöktü A'lar halinde. Dişlerinin
Arasındaki paratoneri salladın
Tüm burçlar A'yı gösterir oldu.
Kurtulmak için her şeyden bir yol kazdın
Mahzene inen. Orada, karanıkta,
Gözlerin sıkı sıkıya kapalı,
İçini dışına çıkardın annenin,
Kuştüyü bir yastığı parçalar gibi
Ve üstün başın A kaplıydı çıktığında yukarı.
Rumpelstiltskin gibi tepindin de tepindin
Babanın tabutu üzerinde,
Ve bütün orkestra
A çalmaya başladı. Bütün stadyum
A alkışladı, A gürledi. Ardarda gelen
Erkek arkadaşlarına ateş ettin fıskiyelerin üzerinde
İnip çıkan ping pong toplarına ateş eder gibi ve göbeğinden
Vurarak hepsini bir dizi A kazandın. Kocaman
Plastik bir A kazandın, sarı saçlı. Mutfak taburesiyle
Paramparça ettin onu ve saat gibi tıkırdayan bir A çıktı içinden.
Kaçarken topuğunun bıraktığı kan izleri
Sokakta karların üzerine A imzasını attı.
Nasıl olursa
Ve nerede olursa kurtulabilmek için
A Tanrıçalarının hiddetinden, altına sığındın
Ya da üzerinden atladın Alfabenin tüm harflerinin
Ve ötesine fırlatarak kendini Z'nin
düştün
Pırıltılı bir A evrenine.

BRASILIA

Çelik
Miğferinle geri döndün. Çaresizlik içinde
Alıp mahkemene götürdüler bizi, senin arenana,
Susturulduk o sesizliğin içinde
Çevremizde dehşet kikirdeyişleri
Ve omurgalarımızın oluğunda ter damlacıklarıyla.
Mahkûm ettin
Üç kişiyi. Tek bir fısıltı bile
Duyulmadı o derin sessizlikte.
Büyük sevgin söylemişti söyleyeceğini.
O anda ortamıza düşen
Yıldırımı
Ancak suçların en dehşetlisi
Çekebilirdi üzerimize. Gözlerimiz kamaştı,
Ozon soluyarak öksürdük hepimiz.
Köpekler bile çarpılmış gibiydi. Ve aynı
Işık kapıp Cennet'e götürdü seni.
Colosseum'un uşakları
Babanın cesedini getirdi.
Bir başkası başını taşıyordu. Annen
Ayağa kalktı ve şaşkın bakışlarımız arasında
Sendeledi: Kendi başını taşıyordu.
Başka uşaklar da beni ve benim başımı.

O gün bugündür, İmparatorluğunun her yanında her gün,
Cortés son verene kadar
Tenochtitlán sokaklarında her gece
Ağlayan o sevecen hayalet gibi,
Kaidelerinin üzerinde ağlar durur heykellerin,
Kuru gözlerle. Portrelerin, gözyaşı dökmeden,
Ağlar durur kitaplarda.

ATILAN

Baban kendisine karşı neler düşündüğünü
Öğrenmeye gelmişti.
İnanamıyordu. Nereden
Bulmuş olabilirdin o kelimeleri? Olsa olsa
Babanın arılarının kuyruklarından. Başkaları
İçin bal. Baban içinse, Peenemünde'de
Brueghel aracılığıyla değiştirilmiş
Okuyla yayı aşk tanrısının. Ağırlıksız
Olduğu kadar çaresiz, cansız olduğu kadar
Sessiz, dinlemek zorunda kaldı Baban
Ta tüylerine kadar içine sapladığın kelimelerini.
Dayanmak zorunda kaldı
Kalbine saplanan kazığa değil, kasaba meydanında
Kazığa bağlı çırılçıplak vücuduna saplanmasına
Ölümsüz şiirin bronz oklarının.

Kurtuluş çığlığın
Babanın kurban sessizliğinde
Gerçekleşti. Onu oraya çivileyen
Her bir ok bir yıldızdı
Senin takımyıldızında. Bir şarapnel parçası gibi,
Dev bir silahın
Keskin kenarlı bir parçası gibi,
Babanın yamulmuş heykeli
Eski yarandan çıktı yavaşça. Kabul etmiyordu
Artık gövden onu. Babanı
Taşımayacaktın artık. Kelimelerin
Yutarhücre gibiydi, keskin acının kükreyişiyle
Kurtardılar seni.

İyileşmiş olarak artık, yok oldun,
Taşıdığın yaranın
O anıtsal,
Ölümsüz biçiminden: Attığın
Oklarla delik deşik gövdesinden Babanın. Ama
Senin kanın oldu Babanın üzerinde kuruyan.

VANTRİLOK

Kavrayıp birbirimizin gövdelerini
Devrildik oracıkta birlikte.
Karanlık yatak odasında kuklan uyandı,
Haykırdı bir kırbaç şiddetiyle.

Kolların boynuma dolanmış,
Koştum dikenlerinin arasından ormanın.
Kuklan ardımızdan bakıp haykırdı tüm dünyaya
Bir işe yaramadığını Babanın.

Hıçkırdın kapanıp göğsüme,
Geçtim donmakta olan ırmağın içinden.
Kukla anneni sergiledi,
Dedi: 'İşte denizlerden gelen Kraken.'

Sen yatakta yatarken
Dayandım kilitli kapıya.
Kukla damda oturmuş haykırıyordu
Seni bırakıp kaçtığımı bir orospuya.

O gece kukla kapıyı kırdı
Ve kaçtı öldürüp seni
Haykırarak yıldızlara
Suçun cezasının verildiğini.

ÖLÜMDEN SONRA HAYAT

Ölümden sonra hayat hakkında
Bilmediğin ne var ki söyleyebileceğim sana?

Oğlunun gözleri, Slav, Asyalı,
Uzun kirpikli göz kapaklarıyla bizi şaşırtan
Ama sonra tam senin
Gözlerine dönüşen o gözler,
Islak birer mücevher oldular,
Yüksek bebek iskemlesinde yemek verirken ona ben
En sert maddesi oldular en saf acının.
Büyük keder elleri sıktılar, sıktılar
Islak bir beze dönüşmüş yüzünü. Sıkıp damlattılar
gözyaşlarını.
Ağzı ihanet etti ama sana – açılıp kabul etti
Sensizlikten artakalan canımla
Gövdesiz elimin uzattığı kaşığı.

Göremediği ve dokunamadığı ve hissedemediği
Yaranın etkisiyle günden güne kızın
Solgunlaştı, her gün yarasını
Mavi Breton ceketiyle sararken ben.

Geceleri gövdemin içinde uykusuz yatıyordum
Fal destesindeki Asılmış Adam gibi.
Boyun sinirim kökünden koparılmış ve kafatasımın dibini
Sol omuzuma bağlayan kas
Yırtılmıştı yerinden ve düğüm olmuştu –
Boyun kaslarımın altındaki bir kancadan
Ruhum asılmış olsa
Anlaşılır olabileceğini düşündüm bu acının.

Hayatın düşürdüğü bizler, üçümüz,
Ayrı yataklarımızda
Derin bir sessizlik yarattık.

Kurtlar destek oldular bize.
O Şubat göğünün ayı ve Mart ayının altında
Hayvanat Bahçesi yakınlaşmıştı.
Ve şehre karşın
Kurtlar avuttu bizleri. Her gece iki üç kez
Ve dakikalarca
Şarkılar söylediler. Bulmuşlardı yattığımız yeri.
Ve Avustralya köpekleri ve Brezilya yeleli kurtlar
Hep birlikte yükselttiler seslerini
Külrengi Kuzey sürüsüyle bir ağızdan.

Uzun sesleriyle kaldırdılar kurtlar bizi.
Senin için ettikleri feryatlarla, bizim için tuttukları yasla
Sarıp sarmaladılar, seslerinin örgüsüne kattılar
Kurtlar bizi. Senin ölümüne uzanıp yattık,
Karların üzerinde, yağan karın altında yattık.

Gövdem o halk masalına gömüldü:
Hani ormanda şarkı söylüyordur kurtlar,
Uykularında öksüz kalan
İki bebek için,
Annelerinin cesedinin yanında yatan.

ELLER

İki dev el severek
Kucağında hoplatmıştı çocukluğunu.
Aynı eller sessizce daha sonra
Evin altındaki boşluğa oturttular seni
Ve haplarını içirttiler.
Eldivenliydiler tanımaman için.

Hastanede kendine geldiğinde
Yaptığının içindeki parmak izlerini
Tanıman için yardım ettiler sana.
İnanamamıştın. Kolay değildi
İnanman.
Daha sonra, eldiven gibi
Giyerek şiirlerini, büyük parmak izleri
Bıraktı aynı eller. Aynı eller eldiven
Gibi giydikleri son direniş mektuplarının da içindeydiler.
İçindeydiler ağzından çok daha hızlı hareket eden
Ve yüzüme çarptığın o kelimelerin de,
Hâlâ kulaklarımda çınlayan.

Düşünüyorum ki bazen
O iki elin giydiği iki eldivene
Dönüştün sen de sonunda.
Düşünüyorum ki bazen hatta, beni de
Kavradılar, aynı ellerin giydiği eldivenlerin
Değdiği yerlerim uyuştukça
Yaptım yapmamı istediklerini, çünkü
Yaptıklarımın içindeki parmak izleriyle
Yazdığın şiirlerin ve mektuplarının
Ve yaptıklarının içindekiler
Aynı parmak izleri.

İçindeki ellerin
Yok olduğu işte bu boş eldivenlerin
İçindeki parmak izleri.

PRİZMA

Güzel Nauset açıklarında sular
Okyanus güneşiydiler; harcadığın tüm çabaların ardındaki
Kristaldiler, denizin şekillendirdiği. Canının beşiğiydiler.
Pennine dağlarında karlı mezarına çekildiğin kış
Ne oldu bütün bunlara?
Hep yanımdadır geleceği gösteren taşın, bir falcınınki gibi.
Uğur taşı gibi taşırım yanımda uğursuzluk taşımı.
Gözlerimi taşa diktiğimde görebiliyorum hâlâ
Martıların ışıldadığı o tuzlu mavi küreyi;
Suların şekillendirdiği kumlarla kaplı patikasını,
Kuzeye doğru uzanan,
Yarım kalmış gök gürlemesinin altında
Vaadedilmiş topraklara giden İsrailoğullarınm
Geçtikleri yol gibi,
Ve yürüdüğünü görebiliyorum senin patika boyunca,
Güneş yanığı omuzların ve siyah mayonla,
Denizin aydınlattığı o gökyüzüne doğru.
Nereye gitsen,
Periskop merceğindi o taş,
Toprak küpelerinin arasında,
Gözlerinin pırıltısının ardında, tam dengelenmiş,
Nasıl da hatasız bir kristal, nasıl da tapardın ona.

Bende hâlâ. Elimde tutuyorum –
'Güzel Nauset açıklarında sular'
El değmemiş çocukluğun, Cennetin,
Ve bir garanti gibi, sığ sularında
Âdem öncesi bir yengeç,
Bizzat Tanrının alamet-i farikası.
Bir prizma adeta, sağa sola döndürüyorum.
Kristalin içinde derin sevinçlerinin, hayallerinin
Rüzgârda dalgalar gibi pırıldayışını
Görebiliyorum bir yana döndürünce.

Diğer yana döndürdüğümdeyse düşlerimin
Zifiri karanlık mağarasında paramparça olmuş lambayı,
Mezartaşının altında.

TANRIN

Gözü dönmüş bir dinci gibiydin
Bir tanrısı olmayan – dua edemeyen.
Yazar olmak istiyordun.
Yazmak mı istiyordun? Neydi içindeki,
Hikâyesini anlatmak zorunda olan şey?
Anlatılması gereken hikâye
Yazarın Tanrısıdır, seslenir
Uykunun içinden, duyulamayacak bir şekilde: 'Yaz.'
Neydi yazacağın?

Yüreğin, göbeği Sahra'nın, kuduruyordu öfkeden
Boşluğunun içinde.
Düşlerin boştu.
Yazı masanda başını eğip ağlıyordun
Oluşmamakta direnen hikâye yüzünden,
Ağlar gibi bir duaya,
Bir türlü edilemeyen
Olmayan bir Tanrıya. Korkunç bir sese sahip
Ölü bir Tanrıya.
Çöllere çekilmiş o keşişler gibiydin,
Seni o kadar büyüleyen;
Öylesine bir susuzluk işkencesi içinde bırakmıştı onları
Tanrının yokluğu ki
Parmak uçlarından cinler çıkarıyordu
Ve güneşin ışınlarında dolanan toz zerreciklerinden
Ve kayaların boş yüzlerinden.
Boğazlarında takılıp kalan duası kısırlıklarının
Bir Tanrıydı.
Senin boşluk paniğin de bir Tanrıydı işte öyle.

Şiirler sunuyordun ona. Önce
Küçük boş şişeler,
Paniğinin gözyaşları gibi içlerine sızdığı
Ve kuruyup kristalleşmiş tayflar bıraktığı.
Uykundan kalma tuz kabukları.

Çiye benzeyen o ter gibi,
Bazı çöl taşlarının üstünde görülen, gündoğumundan sonra.
Bir yokluğa sunular,
Kurbanlar gibi. Çok geçmeden

Gecenin içinde sessiz uluyuşun
Bir aya dönüştürmüştü kendini, yanan bir puta,
Tanrını temsil eden.
Ağlayışın ayını taşıyordu
Bir kadın gibi, ölü bir çocuğu taşıyan. Bir kadın gibi,
Ölü bir çocuğa bakan, eğilen ıslatmak için
Çocuğun kurumuş dudaklarını parmağının ucundaki
gözyaşlarıyla.
Bakıyordum işte öyle sana sen bir aya bakarken,
Bir insan, ama ölmüş bir insan olan ve
Yakan seni bir fosfor parçası gibi.

Ta ki çocuk kımıldadı. Ağzı kımıldadı.
Kan sızdı senin meme ucundan,
Damlaya damlaya çocuğu besleyen bir kan. Mutluluğu
tattığımız an!

Küçük tanrı uçup Karaağaca kondu
Uykunda, donuk gözlerle
Duydun komutlarını. Uyandığında
Ellerin hareket etti. Kederle baktın onlara
Yeni bir kurban keserlerken.
İki avuç dolusu kan, kendi kanın.
Ve o kanın içinde benden et parçaları,
Sarılmış ince kâğıdına bir hikâyenin,
Senden nasıl olduysa çıkan. Cenin halinde bir hikâye.
Açıklayamıyordun onu, ne de
Kimin kemirdiğini ellerini.
Küçük tanrı kükrüyordu geceleri meyve bahçesinde
Yarı yarıya bir kahkaha olan kükreyişiyle.

Gündüzleri emziriyordun onu kıl çadırının altında,
Yazı masanın üstünde, gizli
Ruh evinde, bir şeyler fısıldıyordun,
Bir tempo tutturuyordun başparmağının üstünde
parmaklarınla,
Deniz kabuklarını sallıyordun dalgaların sesini duymak için
Ve bir simgeni verdin bir noktada bana – bir ateş çiçeği, bir
salvia,
Bir Luther İncil'inin içinde kurutulmuş.
Açıklıyamıyordun bunu. Uykunun içinde bir yarık açılmıştı.
Karanlık dökülüyordu içinden, sızması gibi bir parfümün.
Düşlerin yattıkları tabutu patlatıp çıkmıştı.
Bir şey göremez olmuştum, bir kibrit çaktım

Ve ruh evinde baş aşağı uyandım,
Benim değildi kıpırdattığım kol ve bacaklar
Ve anlatıyordum benim olmayan bir sesle
Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hikâyeyi,
Başım dönüyordu
Senin başında durduğun ateşin dumanlarından,
Bilmeden yaktığım alevler
Beyazlaşıyordu o oksijen akıntısında,
Bir büyünün sözcüklerini fısıldayışından fışkıran.

Alevleri besliyordun annenin mürü,
Babanın günlüğü
Ve kendi kehribarınla* ve dilleri alevlerin
Anlatıyordu hikâyelerini. Ve ansızın
Herkes her şeyi bilir olmuştu.
Tanrın söndürdü yağlı kokuyu.
Kükreyişi bodrumda bir kalorifer kazanı,
Temellerin arasında bir gökgürültüsü gibiydi kulaklarında.

Çılgın bir öfkeyle yazdın o zaman, ağlayarak
Duyduğun coşku kendinden geçmiş bir dansçıydı

* İncil'de, İsa doğduğunda müneccimlerin hediye olarak altın, günlük ve mür getirmelerine bir gönderme (Matta, 2: 11).

Arasında dumanlarla alevlerin.
'Tanrı konuşuyor benim ağzımdan,' dedin bana.
'Deme bunu,' diye bağırdım. 'Deme bunu.
Büyük uğursuzluk getirir!'
Sıcaktan gözlerimde kabarcıklar çıkarak oturdum orada,
Bakarak yanıp gitmesine her şeyin
Yaktığın kurban alevlerinde,
Sonunda sana da sıçrayıp
Yol açan gözden silinmene,
Gürültüyle alev almana
Hikâyesinde o Tanrının,
Kucaklayan seni
Ve Anneni ve Babanı –
Senin o Aztek, Kara Orman
Tanrının, kibarca Yas Tutmak adını verdiğin.

KONUŞMA ÖZGÜRLÜĞÜ

Altmışıncı doğumgününde, pastanın ışığında,
Ariel elinin boğumlarında oturuyor.
Öpermiş gibi büzdüğün dudaklarının arasından
Üzüm yediriyorsun ona, önce bir siyah üzüm, sonra yeşil.
Niye bu kadar ciddi duruyorsun? Gülüyor herkes,

Minnet duyarcasına, yıllar sonra yeniden bir araya
Gelen herkes – eski dostlarla yeni dostlar,
Ünlü birkaç yazar, çevrendeki parlak yıldızlar,
Yayıncılar ve doktorlar ve profesörler,
Gözlerinin kenarları gülmekten kırışmış – ve hatta

Gülüyor mevsimin son gelincikleri, taçyapraklarından birini
Düşürüyor bir tanesi. İçlerindeki sevinci saklayamıyor,
Titriyor mumların ince alevi. Ve Annen
Gülüyor kaldığı huzur evinde. Çocukların dünyanın
Öbür ucundan gülüyorlar. Baban

Tabutunun derinliklerinde gülüyor vargücüyle. Ve yıldızlar,
Eminim yıldızlar da kahkahalarla sarsılıyorlar.
Ve Ariel –
Ya Ariel?
Ariel burada bulunmaktan mutlu.

Bir sen varsın gülümsemeyen, bir de ben.

OTTO'NUN BİR RESMİ

Duruyorsun karatahtanın önünde,
Beceremememişsin Luther mezhebinden bir rahip olmayı,
Dünya, Cennet ve Cehennem kavramlarını
Değiştirmiş kökünden balarılarının komünü.

Nasıl da bir darbe Prusyalı iradene,
Şiire aktarılabildiği kadarına o iradenin,
Böyle benimle karşılaşmak
Tabutundan çıkınca, büyük bir darbe

Yüz yüze gelmek benimle bu karanlık dehlizde,
Kızını aramaya geldiğim.
Bu tüneli aile mezarın varsaymıştın.
Düşlememiştim hiç, ne kadar doğaüstü olursa olsun suçumuz,

Hayaletinin ayrılmaz olacağını gölgemden
Kızının sözcükleri bir mumu titretecek güce sahip oldukça.
Sonunda ayıramaz olmuştu bizi birbirimizden.
Oğlumun portresi sanki buradaki portren.

Anlıyorum – kızını salıvermen olanaksızdı.
Koca bir mit vardı aramızda, yerini alamazdım senin.
Yeraltındaki bu öbür dünya, dostum, yuvası kızının yüreğinin.
Birlikte kalmak zorundayız burada seninle,

Her şey bağışlanmış ve ortak olarak –
Sana böyle bakarken ardında onu gördüğümden filan değil,
Ama Owen gibi, karanlık şiirinden sonra
Çarpışmanın altında katakombda

Alman hasmıyla sanki tek başınaymış gibi yatarak.*

* Birinci Dünya Savaşı'nda ölen şair Wilfred Owen'ın ölmüş bir Alman askeriyle karşılaştığını düşlediği "Garip Karşılaşma" adlı şiirine bir gönderme.

PARMAKLAR

Kim hatırlayacak parmaklarını?
Yaşadıkları kanatlı hayatı? Uçarlardı
Bakışındaki ışıkla.
Kırklı yılların gözde parçalarını çalarken sen piyanoda
vargücünle,
Soytarılık ederlerdi onlar da, hiç aldırmadan sana
Ciddi duruşlu ama alaycı kuklalar gibi.
Tek istediğin tuşlara ulaşmaktı,
Ama sen konuşurken, gözlerin sinyaller gönderirken
İçinde çakıp duran coşkudan,
Onlar yayılır, havada bale hareketleri yaparlardı.
Bir cinsel oyun ya da gösteriye girmiş,
Zıplayıp takla atan, havada garip şeyler yapıp
Sonra da yere düşen tropik kuşlar gelirdi aklıma.
O dansçıları senin aşırılığının!
Nasıl da becerikli ve pratikti dokunuşları – nasıl da dakik.
Kendi düşüncelerine gömülmüş, yıldırım gibi okşarlardı
Dudaklarının köşelerindeki ruju.

Uzmanlığının ince iletkenleri,
Cirit atarlardı daktilonda,
Çocuksu bir ruhla dolu, muzip,
Ne yapsalar bir dans ya da pantomim gibi yaparlardı
Ağırlıksız bir espressivo cömertliğiyle.

Ben hatırlıyorum parmaklarını. Ve kızının
Parmakları da hatırlıyor parmaklarını
Yaptıkları her şeyde.
Parmakları itaat ediyor ve saygıda kusur etmiyor seninkilere,
Evimizin koruyucu tanrıları olan.

KÖPEKLER ANNENİ YİYOR

O gördüğün annen değil, gövdesi yalnızca.
Penceremizden atlayıp
Oraya düştü. Köpek değil
Köpek gibi duran o yaratıklar,
Etlerini çekiştiren onun. Hatırlıyor musun o sıska köpeği,
Patikada koşan, ağzında tutup sürükleyerek
Yeni koparılıp çıkarılmış nefes borusuyla ciğerlerini
Bir tilkinin? Bak şimdi kimler
Sokağın öbür ucunda yere fırlatıp kendilerini
Dizlerinin üstünde koşarak geliyor annene doğru,
Çekiştiriyor cesedini,
Dudaklarını köpek dudakları gibi
Yeni yerlere kaldırarak. Korumaya çalışırsan onu
Seni de parçalarlar,
Sen de onun bir uzantısıymışsın gibi.
Senin etini de ağız sulandırıcı bulurlar
Onunki kadar. Çok geç
Kurtarmak için onu eski haliyle.
Düştüğü yerde gömdüm onu.
Mezarın çevresinde oynadın sen. Süsledik yattığı yeri
Midye kabukları ve büyük damarlı çakıllarla,
Appledore'dan getirdiğimiz,
Biz kendisiymişsiz gibi onun. Ama bir tür sırtlan
Kokuyu alıp rüzgârda geldi şehvetle.
Kazıp çıkardılar onu. Beslenip semiriyorlar şimdi
Bereketiyle
Gövdesinin. Isırıp koparıyorlar
Mezartaşının yüzünü bile,
Silip süpürüyorlar mezar süslerini,
Toprağı bile gövdeye indiriyorlar.
Bırak artık anneni.
Onların ganimeti olsun. Git sar
Başını karlı ırmaklarına
Alaska'nın Brooks Sıradağları'nın. Ört
Gözlerini o kıvranan havalarla

Avustralya'nın Nullarbor Ovası'ndan yükselen. Bırak
Sallasınlar kopmuş kuyruklarından kalan uçları, fırça gibi
tüylerini
Ve kussunlar sempozyumlarında.
Daha iyi düşünmek anneni
Kutsal bir özenle yüksek bir ızgaranın üzerine yayılmış olarak,
Alıp götürmesi için akbabaların
Onu güneşe. Düşle
Kemik kıran ağızları, o ağızları,
O böcek için çalışan,
Anneni bir top halinde yuvarlayarak gene güneşe çıkaracak
olan.

KIRMIZI

Kırmızıydı en sevdiğin renk.
Kırmızıdan sonra, beyaz. Ama kırmızı
Sarıp sarmalandığın renkti.
Kan kırmızısı. Kan mıydı?
Kırmızı aşıboyası mıydı, ölüleri ısıtmak için?
Hematit mi, değerli yadigâr kemikleri
– Ailenin kemiklerini – ölümsüz kılmak için?

Nihayet ikna ettiğinde beni
Kırmızı olmuştu odamız. Yargı odası.
Kapalı bir mücevher kutusu. Kan halının
Üzerinde koyulaşan, pıhtılaşan desenler.
Perdeler – yakut kadifeden kan,
Tavandan yere kan çağlayanları.
Minderler de öyle. Pencere kenarındaki
Koltuk boyunca kızıl.
Yürek gibi atan bir hücre. Aztek sunağı – tapınak.

Salt kitaplıklar kaçabilmişti beyazlığa.

Ve pencereden bakınca,
Gelincikler, ince ve kırılgan,
Kanın üzerindeki deri gibi,
Ateş çiçekleri, *salvia*'lar, babanın sana adlarını verdiği,
Açık bir yaradan fışkıran kan gibi,
Ve güller, yüreğin son damlaları,
Felâkete hazır, damar gibi, ölüme mahkûm.

Uzun dolgun kadife eteğin, kanlı bir sargı,
Şarap kırmızısı.
Dudakların koyu lâl.

Kendini bulurdun kırmızıda.
Bense acısını duyardım – kabuk bağlamaya başlayan
Bir yaranın üzerinde sargı bezinin keskin kenarı gibi.
İçindeki damara dokunabilirdim, o kabuklu pırıltıya.

Boyadığın her şeyi beyaza boyardın
Sonra güller serperdin üzerine, yenerdin onu,
Üzerine eğilir güller damlatırdın üzerine,
Güller ağlardın, ve yine güller,
Sonra, bazen, güllerin arasında, küçük bir mavi kuş.

Mavi daha çok yakışırdı sana. Mavi kanat demekti.
San Francisco'dan iskele kuşu mavisi ipekliler
Okşar gibi sarmıştı seni
Hamileliğinde.
İyi ruhundu mavi – öcü değil
Ama elektrikli, bir bekçi, düşünceli.

Kırmızının yüreğinde
Saklanmıştın keskin beyazlıktan.

Ama maviydi yitirdiğin mücevher.

"Yalnızca bir hikâye bu. Senin hikâyen.
Benim hikâyem."

İngiltere ve Amerika'da büyük yankı uyandırıp best-seller listelerine giren bu şaşırtıcı şiir kitabı, çağımızın en ünlü "hikâye"lerinden birini anlatıyor.

Savaşsonrası İngiliz şiirinin devlerinden Ted Hughes ile 1963'te intihar eden eşi Amerikalı şair Sylvia Plath arasındaki fırtınalı ve trajik ilişki konusunda şimdiye dek yazılmış sayısız yazı ve kitap var. Yıllardır bu gürültünün içinde susmayı seçen ve zaman zaman kendisini eş katilliğiyle suçlayan feministlere bile cevap vermeyen Hughes, *Doğumgünü Mektupları* ile ilk kez bu konuda söz alıyor.

Acılı bir hayat dilimini başarıyla sanata dönüştüren bu yapıtı daha önce Hughes'un *Seçilmiş Şiirler*'ini dilimize kazandıran Şavkar Altınel-Roni Margulies ikilisinin çevirisiyle sunuyoruz.

Kapak Fotoğrafı: 1956, Paris'te balayı.

TEMA
TÜRKİYE ÇÖL OLMASIN!
(0212) 281 10 27
ISBN 975-363-811-6